

P.S. York
DZSUNGELLÁZ

Copyright by: Sárközy Halász Péter (P. S. York)

1.

Gerd megtörtén bámult maga elé. Tanácstalan volt. Élete erőteljes fordulatot vett, s ő most nem tudta, mit gondoljon felőle. *Akarta is - nem is*. Végül is megtörtént... Valami lavinaszerű fergeteg zúdult el mellette, s ő belevetette magát ebbe a vágató életmasszába, feladva egész eddigi életét.

Tisztában volt vele, hogy most már *egyedül csak magára lesz utalva*, s ez a gondolat némileg megrémisztette. Hiába, amíg az ember nem tapasztalja a valódi felelősséget, addig bátornak hiszi magát, amolyan mindenre képes fickónak. Aztán, amikor az „Ide nekem az oroszlánt is!” felkiáltásra hirtelen elébe kerül egy ilyen néven tisztelt jókora vadcsica, hát íziben tele lesz a gatyája... Na igen, *nem könnyű elveszíteni a védettség érzetét*, még ha oly gyenge lábakon álló, bizonytalan is volt az a „védettség”. De hát mégis - legalább látszólag -, levette a válláról a létezéssel való küzdelem személyes *felelősségét*. De most már... most már se látszat, se semmi... Csak a nyers küzdelem maga.

Megtörölte gyöngyöző homlokát, s megpróbálta elhessegetni zavaros, keserű gondolatait. Végtere is - alapjában véve - jó kedélyű ember volt, csak hát a nagy változások mindenkinek felborzolják kissé az idegeit, s képesek olykor a depresszió karmai közé vezetni a szerencsétlen polgárt, aki aztán, ki tudja kinek-minek a segítségével tud csak kikecmeregni onnan...

Egyébként néhány nap eltelt azóta, hogy Gerd Winter Nairobibába érkezett, és felkereste a katolikus misszió irodáját. Nem bánta volna, ha mindjárt az állomáshelyén hajthatta volna álomra a fejét, de az „ügyek intézése”, ez a bürokratikus dzsungeljárás, errefelé sem tartozott az egyszerű feladatok közé... Valószínűleg jóval könnyebb lesz eljutni a narungurui Szent Patrick kórházba, ami valahol az őserdő mélyén bújik meg, egy ősi vadságában is festői tó partján - gondolta -, mint a hivatali ügyintézés kesze-kusza kötelezettségein átrágnia magát. No persze - mosolyodott el -, ha nincs „bürokratikus dzsungel”, akkor miből és hol élne a „hivatalnok” névre hallgató, nehezen kategorizálható élőlény?...

Egy szó mint száz, Narungurut szárazföldön megközelíteni nem volt éppen könnyű feladat, sőt, úgyszólván lehetetlen, de még ennél is nehezebb volt eljutni odáig, hogy a misszió kis repülőgépének fedélzetére kerülhessen, amelyik időről-időre élelmiszer, gyógyszer, meg ki tudja mi mindenféle utánpótlást szállított az ottaniaknak. A bürokrácia dzsungele ugyan nem rejtegetett tigriseket, de például lajhárokra annál inkább, s nincs veszélyesebb egy bölcs lajhárnál...

Na persze, az sem ad éppen nagy lendületet a jó ügyeknek, ha csak egy gép van ott, ahol a sok is kevés. Márpedig mindössze egy ócska köhögő Dacota gyürkőzött a feladattal nap mint nap. Ráadásul ezzel a jura kori gépmadárral látták el a katolikus misszió többi intézményét is szerte Kenyában, sőt a szomszédos Tanzániában is, így aztán olykor nem is keveset kellett várni a Narunguru-béli fiúknak egy-egy friss szállítmányra.

Persze minden rosszban van valami jó, s ezt a jót ezúttal Mememe M’Kubungának hívták.

A szépséges Mememe kisasszony rábeszélte Gerdet, hogy bátran vegyen ki Nairobibán egy olcsóbb, de azért tiszta szobát, s legalább nézzen körül a városban, amíg tovább utazhat, mert bizony némi hatósági hercehurca, huzavona és a gépre való várakozás vár még rá, akárhogy is próbál segíteni a misszió az ügyön. Végtere is - állította a leányzó hazafias büszkeséggel - Nairobi egész jó kis hely, ha nem gondol az ember a hőségre, a pajkos cecelegyekre, meg a

meleg sörre. Viszont jókat lehet unatkozni, ha egyedül van az ember! Igaz, ezt máshol is megteheti, de itt mégis csak a varázslatos Afrika legvonzóbb városainak egyikében teszi ezt, s ez van olyan jó, mint az északi sarkon lángoló fagyaltot nyalogatni. No persze, ez így, első hallásra némileg sületlenségnek hangzik, ám ugyanakkor jól fejezi ki Gerd Winter lelki-állapotát, amely a lelkesültség és a depresszió között ingadozott vészes sebességgel, amitől úgy érezte magát, mintha egy megkerült ringlispílnél kötözték volna, teli gyomorral, ráadásul enyhén spiccesen.

Gerd Wintert eddig *nem minden tekintetben kényeztette el az élet*. Bár azért panaszra sem lehetett oka! Sőt, akadhat, aki úgy gondolja: eddig igazából egyenesen irigylésre méltó volt! Na de hát tudvalevő, hogy mindenkit a maga hasfájása kínozza a legjobban... Egyébként is, szegény Gerd - pillanatnyilag - *tele volt feszültséggel, ideges türelmetlenséggel*. Arról tehát szó sem lehetett, hogy úgy tekintsen a jelenlegi helyzetére, mint valami „potya vakációra”, váratlanul jött egzotikus kiruccanásra.

Az a szállodaféle vagy inkább panzió, ahol végül is M’Kubunga kisasszony tanácsára megszállt, nem volt valami fényűző hely. Nem is nyüzsgtek benne az európaiak, amerikaiak vagy japánok. Sőt még mutatóban sem lehetett őket felfedezni. Inkább indiai és arab kereskedők meghitt helye lehetett. Mindezek ellenére tisztának, és ami még fontosabb, biztonságosnak tűnt.

Gerd tevékeny ember lévén, utálta a semmittevést. A szálloda arab kávézója - a kissé telt-karsú, s valami kivénhedt hullóvel párosban vonagló -, egykor nyilván rendkívül vonzó táncosnője ellenére sem csábította. Kártyázni, kockázni vagy más efféle pedig végképp nem akart. Így hát nem volt egyéb választása, mint megfogadni Mademoiselle M’Kubunga tanácsát, és csatangolni egy jó nagyot a városban...

Döntését (s ezt elégedetten állapította meg már az első percekben) nem bánta meg. *Nairobi, Kenya fővárosa ugyanis igen eleven, nyüzsgő, látnivalókban bővelkedő metropolis*. A belvárosban járó-kelő turista elegáns üzletek kirakatában gyönyörködhet. A széles utak mentén egymást érik a nagy bankok és világcégek irodái, s a báméskodó idegen, ha megfáradt, hát betévedhet a sűrűn egymás mellett található kávézók egyikébe, esetleg a dús növényzetű parkok valamelyikének pihentető „ölébe”, hogy megpihenjen.

Különösen a főutcának számító Kenyatta Avenue-n zajlik az élet, de igazi nagyvárosi hangulatot áraszt a City Square-ről kiinduló Government Road is.

Gerd Winter egy kissé meglepődött. Tösgyökeres flandriai fickó létére nehezen tudta elképzelni, hogy mondjuk Brüsszelen és Antwerpenen kívül is létezhet igazi nagyvárosi élet - kivéve talán New Yorkot meg néhány észak-amerikai nagyvárost, de hát ezek végtére is „európai eredetűek” -, s hogy itt Afrikában akadjon ilyenre, arra végképp nem gondolt volna!

A jó öreg fekete kontinens ugyanis úgy élt eddig a képzeletében, mint valami mókásan egzotikus, ugrándozó oroszánokkal, trappoló elefántokkal, a fák koronája fölött kukucskáló zsiráfokkal teli, sivatagokkal szabdalta vad dzsungel, ahol röhejesen kimázolt bennszülöttek a néprajzi múzeumokból kölcsönzött lándzsákkal hadonászva vadásznak a hülye turisták pénztárcájára... De Nairobi látványa némileg megingatta benne ezt a meglehetősen felületesen felépített, kellően zavaros-romantikus tévhitet.

Nairobi európai, sőt amerikai mércével mérve is igazi nagyváros volt, ahol mindenféle ember megtalálható. A többségük persze a kikuju törzsből való fekete afrikai, de azért akadt itt jócskán indiai, arab, kínai, sőt nem kevés európai is.

Persze a város „lakosságának” legnagyobb része az év java részében a világ minden pontjáról idecsődülő turistákból áll, akik szakadatlanul, meg-megújuló hullámokban zúdulnak a metropoliszra.

Nairobi ugyanis egyfajta turista elosztó központ. A fényképezőgépeiket csattogtató, videomasináikkal hadonászó turistahordák ugyanis innen indulnak meghódítani (s fotókon megörökíteni...) a kenyai, sőt tanzániai nemzeti parkokat. (Nem is beszélve a hivatalos, s még inkább az illegális - gyilkoló - vadász szafarikról.)

Persze ma már az is megesik, hogy e nemzetközi népvándorlás kényelmesebb alanyai csupán „csak” üdülni kívánnak, a festői Viktória-tó környékén, hogy aztán gyönyörű élményekkel és kisebb-nagyobb, helyben felszedett nyavalyákkal „gazdagodva” térjenek vissza civilizáltnak nevezett, túlmotorizált-elektronizált, mi több, -automatizált világuk szürke hétköznapijaiba...

2.

Gerd Winter egyáltalán nem volt felkészülve arra a szomorújátékra, amit az élet egyszer csak - egyik napról a másikra - elkezdett játszani vele.

Néhány héttel korábban még rémálmaiban sem merült volna fel, hogy hamarosan elhagyja kényelmes brüsszeli otthonát, és a varázslatosnak mondott, de inkább távolinak tűnő Afrikába utazik. Sajnos azonban az élet olykor igencsak kegyetlen, s ez most különös játékba kezdett vele...

Évek óta szorgalmas és jó eredményeket felmutató hallgatója volt az orvostudományi egyetemnek. *Orvosnak - azaz ahogy gyermekkorában nevezte -, gyógyító embernek készült.* Szép és sikeres jövőben reménykedett, s erre kétségkívül fel is jogosították mind kiváló adottságai, mind pedig átlagon felüli szorgalma. A szép, sikeres és feltehetőleg nyugodt jövő helyett azonban váratlanul Kenyában találta magát...

Brüsszelben, még az utolsó boldog napok egyikén - amikor még mit sem sejtett az életében hamarosan bekövetkező sorsfordító, drámai változásról -, látott egy különös hirdetést, valahol a „Passzázs” környékén:

„A katolikus misszió jó egészségi állapotnak örvendő, erős fizikumú ápolókat keres Kenyában működő egészségügyi intézményeibe. Olyan áldozatkész, jól felkészült fiatal férfiak jelentkezését várjuk, akik képesek és készek arra, hogy nehéz körülmények között segítsenek a fekete bőrű bennszülött embertársaikon.”

- Vajon ki lehet olyan örült, aki erre vállalkozik, hogy fogja magát, és elutazik az Isten háta mögé, valami vad afrikai helyre, „emberevő vademberek” közé, amikor itt élhet a szép lassan egyesülő Európa kvázi fővárosában, jómódban, békességben, ahol minden második sarkon van egy McDonalds étterem, s a legnagyobb tragédiának az számít, ha szombaton kikap az Anderlecht futballcsapata... Nem is beszélve - például az ő esetében - a szép és eredményesnek ígérkező jövőről... - kérdezte magától tanácstalanul.

Az ember olykor képes azt gondolni, hogy a múlt és a jelen összessége valamiképpen kiadja vagy legalábbis előre vetíti a jövőt. Így volt ezzel Gerd is, de bizony alaposan tévedett. *A jövő annyi minden kiszámíthatatlan véletlen összessége, hogy már belegondolni is borzongató.* Az ember tervez, tervezget, reménykedik, készül valamire, szinte már-már kézzelfogható közelségben érzi a tervei megvalósulását, s akkor püff neki: történik valami, és egész más irányt vesznek a dolgok... Úgyhogy a jövőt csak részben készíti elő a múlt, csupán megkísérel beleszólni, s a jelen is legfeljebb csak befolyásolja valamennyire... („Püff neki...” jobbat nem mondhatunk.)

Na már most, akárhogy is, de Gerd *szembesülni kényszerült a saját* (egyáltalán nem így képzelt) *jövőjével*, amikor a szükségesnek vélt, azonban feltehetően felesleges holmikkal tömött nagy sporttáskájával a vállán becsöngetett a misszió Nairobi-i irodájának kapuján.

Néhány pillanat múlva kinyílt a kapu, és egy hatvanas évei közepén járó, napbarnított arcú, a feltehető életkorától függetlenül igen kisportolt küllemű pap állt előtte. Hogy az illető egy tiszteletre méltó egyházi, azt csupán abból lehetett megállapítani, hogy a szellős, virágmintás afrikai ingének zsebére egy fényes, ezüstösen csillogó kereszt volt kítűzve.

- Jó napot! - mosolygott a férfi. - Ha nem tévedek, ön Gerd Winter Brüsszelből, igaz? - kérdezte, s a hangja őszinte vidámságot, s valami eredeti optimizmust sugallt. - Én Baltazár atya vagyok. Nagyon vártuk már. Vagyis hát, mint minden önkéntest, önt is megkülönböztetett

szeretettel fogadjuk - tette hozzá, miközben mindkét kezét előre nyújtva megragadta Gerd erőteljes karjait, magához vonva őt, hogy átölelje.

- Az Isten hozta nálunk! - sóhajtott fel. Itt bizony elkel minden ügyes kéz, s még inkább az okos fej. S ha a kettőt egy személy birtokolja, az kész szerencse! Na, a lényeg az, hogy nagyon örülök, hogy csatlakozik hozzánk! Tudja, én úgy gondolom, hogy *egész életünkön át arra kényszerülünk, hogy nehéz döntéseket hozzunk*. Ezek között vannak nagy jelentőségűek, és lényegtelen apróságok egyaránt, ám az általunk meghozott döntések igazából mi magunk vagyunk, azaz pontosabban meghatároznak minket. Az élet tele van kiszámíthatatlan, váratlan, olykor rémisztő dolgokkal. *A mi dolgunk, hogy megtaláljuk ezek között vagy ezek ellenére a szépet, nemeset, az igazán fontosat*. Tudom, nem könnyű, de nem lehet másképp! *A boldogságért, úgy értem a belső boldogságunkért nagyon meg kell küzdeni*, s olykor egész különleges dolgokat kell vállalnunk. Ezt tette most maga is azzal, hogy ide jött. *A szeretet, a mások iránt kimutatott végtelen szeretet, ez a csodálatos képességünk ad értelmet a létezésünknek*. Itt pedig van rá mód alaposan, hogy ezt gyakoroljuk... - elmosolyodott, aztán oldalt lépett, hogy helyet adjon Gerdnek. - De most már tényleg kerüljön beljebb, így is túl sokat fecsegtem itt magának egy szuszra!

Udvariasan betessékelte a férfit az épületbe, s egy puritán egyszerűséggel berendezett irodahelyiségbe vezette.

- Engedje meg, hogy bemutassam Mememe M'Kubunga kisasszonyt, e szerény irodánk háziasszonyát! Ő itt a „lelke” mindennek, ha egy pap mondhat ilyet egyáltalán - mosolygott Baltazár atya. - De hát valóban, M'Kubunga kisasszony aranyat ér a missziónk számára, szinte minden szál az ő kezében fut össze, s szakadatlanul dolgozik, annyit vállalva magára, mint tíz másik ember...

- Na de atyám! - sütötte le a szemét szégyenlősen a fiatal nő. - Maga mindig túloz! - tette hozzá, közben kezét nyújtva Gerdnek, de azért látszott rajta, hogy igenis, jól esik neki az elismerés.

- Nem, nem! - nevetett Baltazár atya. - Ez egyáltalán nem túlzás. Maga kedvesem nélkülözhetetlen számunka! - jelentette ki teljesen felvillanyozva, aztán hirtelen elkomorodott, megrázta magát, s folytatta: Sőt, nem is a mi számunkra, hanem a szegény elesettjeinek számára, természetesen!

- Tudja, fiam - nézett Gerd felé -, *Mememe*, ahogy mi magunk között hívjuk, egy hallatlanul melegszívű, önzetlen, okos, szorgalmas teremts. Ritka az ilyen a mai szörnyű világban, ahol csak a pénz istenének hódolnak az emberek...

Baltazár atya hangosan toppantott a lábával, láthatóan indulatba jött a „pénz istenének” pusztá gondolatára is, s valóban így is volt. Baltazár atya gazdag orosz emigráns családból származott. Nagypja Borisz Iljics Maszkoevits gróf valaha a cár atyuska belső köreihez tartozott, s gazdasági kérdésekben próbált tanácsokat osztogatni, akkor még nem nagy sikerrel. Bár az is lehet, hogy nem figyeltek rá kellőképpen, mert ami azt illeti, ő bizony jó előre meghallotta az „Auróra ágyúörgéseit”, s idejében kimenekítette a család vagyonát Franciaországba, ahol aztán megalapozta a család - később igen gyümölcsözővé vált - vállalkozásait.

II. Borisz Maszkoevits (aki már inkább volt a nemzetközi bankárvilág prominens személyisége, mint emigráns orosz gróf) viszont már igazi pénzügyi zseninek számított, s család gazdasági befolyását soha nem remélt magasságokba emelte. Ettől kezdve a Maszkoevits család életét, hétköznapjait, sőt egymáshoz való viszonyát kizárólag a pénz, mégpedig a nagyon sok pénz irányította. Ez elől menekült Baltazár, II. Borisz legkisebb fia, aki egyáltalán nem hasonlított elődeire, sem külsejét tekintve, sem pedig - ami a lényeg - a lelki életét illetően.

Baltazárt igen korán *megérintette a Biblia üzenete*, s egyre inkább Isten felé fordult, mígnem egy ponton megértette, hogy az *Úr kiszemelte őt valamire*, s ez a valami a legszegényebb, legelesettebb emberek támogatása.

Innen szinte egyenesen vezetett az út Nairobibá, ahol is rábízták a missziós kórházak ügyeit, mellé adva M’Kubunga kisasszonyt, a fiatal kikuju közgazdászt, aki népének azon kevés számú csodalányeinek egyike volt, akik dacára annak, hogy a gyengébbik nemhez tartoznak, egyetemet, még hozzá közgazdaságtudományi egyetemet végeztek.

Egyszóval mademoiselle Mememe nemcsak okos, szorgalmas és kiváló munkatárs volt, hanem jól felkészült „csodalány” is. Nos, hogy egy ilyen fantasztikus tortára hab is kerüljön, ráadásul szemlátomást gyönyörű nő volt! Igazi ébenfekete, büszke tartású szépség. Magas, karcsú termettel, formás lábakkal, hosszú, ingerlő combokkal, izgatóan lengő csípővel, telt, kemény, almaformájú keblekkel, szépen ívelt hattyúnyakkal, s ősi istennők fenségét sugárzó, mégis valahogy szomorú arccal, melyet igézően koronázott a rövid, s milliónyi kis göndörkébe csavarodott hollófekete haja. Egyszóval: pompás példánya volt nemének. Ez utóbbit már Gerd Winter állapította meg magában, őszintén meglepődve, hiszen sok mindenre számított (vagy inkább sok mindentől tartott), de arra nem, hogy egy ily afrikai szépség várja majd! Aztán, kisvártatva, első meglepetéséből felocsúdva hirtelen arra gondolt: az ilyen váratlan megismerkedés valakivel, csak egy aktus, nincs különösebb jelentősége, hiszen vagy bekövetkezik vagy nem. A lényeg az, ami utána történik, ha lesz egyáltalán „*utána*”...

- Tudja, Mr. Winter, az atyánál lelkesebb, önfeláldozóbb, odaadóbb misszionáriust el sem tudnék képzelni - szólalt meg Mememe, meleg pillantást vetve Baltazár atyára, aztán gyönyörű szemeit Gerdre emelve, folytatta, de ez a tekintet már egészen más volt, mint az előző. Jóval tartózkodóbb, ám mégis a határozott érdeklődés jeleit lehetett felfedezni benne. - Egész életét, minden gondolatát a szegények, a betegek istápolásának szenteli - folytatta az atya dicséretét. - Többször is mondta már nekem, hogy *Isten igéjét úgy juttathatjuk el legjobban a szívekhez, ha a gyakorlatban is megcselekedjük mindazt, amit egy alázattal és szeretettel teli, könyörületes szívű ember megtehet a felebarátaiért*. Szerencsére, pontosabban szegény népem szerencséjére, nem ő az egyedüli nemes lélek errefelé! A narungurui kórházban, ahová ön is készül, a szinte varázslóként tisztelt Lopez doktornővel meg a többiekkel már sok száz, talán sok ezer fekete ember életét mentették meg! Lopez doktornő és a kollégái is csodálatos emberek... Néhány feledhetetlen hónapot magam is eltöltöttem ott velük, mielőtt ide kerültem az irodába. Szívesen dolgoztam volna közöttük továbbra is, de azt mondták, itt nagyobb szükség van rám, s Baltazár atyának is elkél a segítség. S igaz ami igaz, a tanulmányaim során rám ragadt ismereteket itt sokkal inkább kamatoztathatom a jó ügy javára. Egyszóval, ezt hozta a sors, akár tetszik, akár nem...

- Talán most is visszavágyik a kórházba? - kérdezte Gerd önkéntelenül, de mindjárt meg is bánta a kérdést, megriadva, hogy most talán túl személyes vizekre tévedt... - Ha nem akar, ne válaszoljon! - tette hát hozzá gyorsan, hogy javítson valamelyest a helyzeten.

Mademoiselle M’Kubunga szép, szomorú, fekete bőrű arcát átszellemült ragyogás töltötte be. Gyönyörű gyémánt szemeiből lelkesült tűz áradt.

- Igen, azt hiszem, igen! Ha... ha az Úr úgy akarná, visszamennék... De most tudom: itt a helyem!

Milyen jó lehet annak, aki ilyen elkötelezett életet élhet! - gondolta Gerd magában, némi irigységet érezve. Vajon ő képes lesz-e akár csak egy kicsit is felnőni ezekhez a nagyszerű emberekhez és persze a feladathoz - töprengett -, vagy egyszerűen csak kudarcot vall majd, s kénytelen lesz szégyenkezve eloldalogni? Vagy az is lehet, hogy azért változott meg így az

élete, ennyire hirtelen és gyökeresen, ezért omlott össze körülötte minden, ami a korábbi életét jelentette, hogy valamilyen új nézőpontból vizsgálhassa a világot? Lehet, hogy előbb alá kell merülnie a rémségek bugyraiba ahhoz, hogy aztán testben-lélekben - főleg lélekben - megtisztulva, megújulva jöhessen elő, s végre megtalálhassa azt, amit e percben sem látott még: *az élete értelmét*, és a boldogságot.

Igen! - fűzte tovább a gondolatmenetet. Az élet gyakran produkál abszurd helyzeteket. Olykor pillanatok alatt semmivé foszlik minden, ami azelőtt bombabiztosnak látszott, és az ember valódi próbatétel elé kerül... Talán épp úgy, mint most ő: lelki és fizikai próbatétel elé, amikor bizony keményen vizsgáznia kell hitből, emberségből, sőt nem kevésbé talpraesettségből is, s ráadásul választania kell az olykor - első látásra - alig elkülönülő jó és rossz megoldások között.

Gerd Winter földbe gyökerezett lábakkal állt. Nézte, nézte ezt a két embert: az orosz emigráns grófok leszármazottját, Baltazár atyát és a kikuju pásztorivadék M'Kubunga kisasszonyt, akik egyaránt arra tették fel az életüket, hogy ennek a titokzatos, fekete, gyönyörű, de nehéz sorsú kontinensnek - amely valaha talán az emberiség bölcsője volt - a sanyarú életű lakóin segítsenek.

Néhány pillanat alatt - mint egy halálra ítéltnek - átfutott az agyán az egész eddigi, tulajdonképpen eseménytelen, szürke, de nyögvenyelős élete, amely ebből a nézőpontból, az afrikai emberek sorsához viszonyítva, csupa érdektelen hiábavalósággal telt el. Persze ő majdhogyanem tragikusnak érezte, legalábbis eddig... De most biztos volt benne, hogy voltaképpen korántsem lényeges, apró-cseprő küzdelmekkel és kielégítetlen vágyakkal... Talán csak egy- valami érdemelt említést vele kapcsolatban, s erre most döbbsen rá: *a szeretet iránti éhség*. Éhség az iránt a különös fogalom iránt, ami egyszerre szűk és tág, személyes és általános, intim és kitarulkozó. Ami maga lehet cél, beteljesülés, értelem... *az élet értelme*. Valami olyasmi, amiért érdemes küzdeni, úgy is, hogy kapja az ember, de talán még inkább úgy, hogy adja... A szeretet, ami vágy és eszme, aminek a szolgálatába állni, megfelelő és az életet megnemesítő feladatot ad az embernek, aki emberséges akar lenni...

Gerd Winter azon túl, hogy jóképű, kisportolt, erőteljes fiatalember volt és igen jó nevelést kapott, ráadásul még igen éles ésszel is meg volt áldva... Hogy ez jó-e vagy rossz dolog? Azt bizony nehéz megmondani. Attól függ, milyen szituációkba kerül az ember... s persze az sem közömbös, hogy mit vár az élettől... mondjuk nyugalmat, szerény, de biztonságos szürkeséget vagy izgalmakat, sikert, netán csillogást? Egy éles eszű például vágyhat nyugalomra, és pont bölcs megfontolásból veti el a siker kétes és egyáltalán nem biztos, hogy hosszú távú csillogását, vagy mondjuk a buta is szenvedhet a maga kis nyugalmában, mert a nagyra törő, de megvalósulatlan álmai nem hagyják békén, s megkeserítik, szenvedéssé változtatják az egyszerű nyugalmat, de azt sem zárhatjuk ki, hogy az éles ész teszi pokollá a sikermentes nyugalmat, hiszen nem kap teret az alkotó ereje, viszont határtalan boldogság tölti el, habár küzdelmes, de csillogással teli sikeres élet jut osztályrészéül. No igen. Az ember gondolhat ezt is, meg azt is, aztán a valóság meg úgyis megcáfolja... Mert például mi van akkor, ha előre látunk valami szörnyűséget, csak épp nem tehetünk semmit, mert az események tehetetlen szemlélésére vagyunk kárhóztatva? Nem jobb-e tompa aggyal tudomást sem venni a világról, és nem szenvedni tőle? Ki tud erre biztos választ adni? Senki...

Gerd Winter élete mind ez ideig úgy zajlott, mint bármelyik jó családból való flamand ifjúé. Igaz, zsenge serdülőkora óta nem volt mentes minden tragédiától, hiszen szeretett, drága édesanyját korán elvesztette. Az idők folyamán aztán valamennyire - persze nem teljesen, mert azt nem lehet - sikerült kihevernie azt a szörnyű traumát, melyet a szeretett anya elvesztése jelentett, s ezt nem kis mértékben Wolfgang Winternek, az édesapjának köszönhetette.

Apa és fia között különös, bensőséges viszony állt fenn.

Gerd már tipegő kis krampusz korában is meglehetősen „apás” volt, ami nem túl gyakori fiúgyermekes esetében, s amikor madame Wintert a lassan, alattomosan és valójában észrevétlenül hatalmába kerítő súlyos kór legyűrte, s a szeretett anya és feleség visszaadta lelkét teremtőjének - melyet tőle kapott, hogy példamutató módon éljen le egy életet -, apa és fia még közelebb kerültek egymáshoz.

Winter urat mélyen megrázta feleségének tragikus halála, s elhatározta: megpróbálja fiának az édesanyját helyettesíteni, s eztán apaként és anyaként is szereti őt, s még inkább el fog követni mindent, hogy gyermeke semmiben ne szenvedjen hiányt, s persze nem fog újra nősülni. Az ő kisfia ne küszködjön valami gonosz mostohával - gondolta. Még akkor sem, ha valami „álruhás királylány” és egy szelíd őzike különös kereszteződésére akadna is véletlenül. Nem! - határozta el. - Ő nem fog többé nőre nézni. S e különösen nehéz döntéséhez konzekvensen ragaszkodott is a továbbiakban, ami persze nem tette valami élvezetessé számára a hátralévő éveit.

Az idősebb Winter tehát a munkába és a gyermeknevelésbe temetkezett, s e zárt életükbe csupán egyetlen nőnemű lénynek volt bejárása: Mirindának, a mintegy százhusz kilós néger házvezetőnőnek, aki viszont hamarosan hatalmas szíve minden melegével szeretni kezdte mindkét férfit, apát és fiát, s mint valami hatalmas, jóságos csokitündér, meleg, családias otthont teremtett a számukra...

Az idő - a legtöbb esetben - gyógyít is, nem csak sanyargat - begyógyítja a sebeket, legalábbis enyhítő irt ken reá, vagy gyógyszer ad a kínra. Ilyen gyógyír volt a két Winter számára Mirinda, a házvezetőnő... A végtelen kicsiben, a reményben és a végtelen nagyban, Mirinda határtalan szeretetében a végtelen és véges találkozott egymással.

Így derült fény Winter számára arra a valóságos igazságra is, hogy a végtelen és a véges nem ellentétei egymásnak, s az ellentétek valójában nem is léteznek, csak átmeneti káprázat formájában csupán, még ha akkor feloldhatatlannak tűnnek is olykor. Az ellentétek ugyanis valójában egybeolvadnak, hiszen összetartoznak. Nem létezhetnek egymás nélkül! Na de ez mind csak szófia beszéd. Ami viszont tény: Gerd szép lassan deli legénnyé serdült. Izmos volt, mint Herkules, szép, mint Adonisz, okos, de nem úgy, mint a tavalyi kos... Szóval olyan lett, mint akin megakad minden leány szeme, s akinek a tanárai elégedetten bólogattak a szülői értekezleteken.

Jóvágású, jóképű megjelenése és éles esze ráadásul konok, kitartó szorgalommal is párosult. Sokáig nem is volt kétséges, hogy szép jövő elé nézhet, ha sikerül a megfelelő pályára állnia, mint valami bonyolult szerkezetű szputnyiknak a föld körül.

Minden embernek van valamihez tehetsége, csak hát az a kínos, hogy általában nem könnyű rájönni, hogy mihez... Gerd jövője is nagyrészt ezen múlott: vajon megtalálják-e benne a tehetséget, rájönnek-e, hogy ez mire is vonatkozik, s ha igen, akkor sincs még minden rendben, mert jöhet a következő akadály: érvényre juttatni ezt a tehetséget... s ez aztán az igazi művészet... Mert a szép jövő, a sikeres élet ugyebár azt jelenti, hogy minden sikeresen és idejében megtörtént... s az ilyesmi felér egy kisebbfajta csodával. No de hát csodák ugyebár vannak... Sőt, egyenesen segítik létrejönni az olyan nyilvánvaló tények, hogy valaki jóeszú, jóképű és még szorgalmas is, akár a güzü...

Winter papa pedig sok-sok töprengés után úgy döntött, a csodára bízza, hogy mi lesz a fiából, legfeljebb kicsit „súgott” a csodának, hogy talán az volna a legjobb, ha orvos lenne a csemetéből...

S lássunk csodát: a deli Winter legény olthatatlan vágyat érzett az orvosi pálya iránt. Gyógyítani akart. Enyhíteni mások szenvedéseit...

Az öreg Winter azért nem volt sikertelen ember az üzleti életben sem. Hosszú évek szívós, kitartó munkájával „szemétkirályá” küzdötte fel magát, ugyanis az egyik legjobban prosperáló hulladékgyűjtő vállalkozást mondhatta magáénak. S ugyebár a városok fejlődésével a szemét egyre nagyobb méreteket öltött... *Winter Kuka Király* birodalma pedig a szeméthegek növekedésével arányban hízott, erősödött. Sikert sikerre halmozott, dőlt hozzá a pénz, de ennek ellenére nem éltek nagylábon... A boldogságot nem a pénz csillogásában, hanem a lélek fényében kereste. A szeretet és a tudás jelentette számára a teljes életet...

Az ifjú Winter e tekintetben is apjára ütött. Mohón szívta magába az ismereteket, s ugyanakkor hatalmas szíve el volt telve szeretettel és *nemes tettekről álmodozott*... Pedig, ha tudta volna, mit tartogat számára a jövő - de nem, akkor sem lett volna más ember, s nem cselekedett volna másként, mint ahogy cselekednie kellett...

3.

Gerd elgondolkozva üldögélt egy kávézó teraszán, közel a Corinda Múzeumhoz. Gondolatai messzire kalandoztak, megpróbálta a jövőt fürkészni, mint minden ember, aki érzi, hogy veszélyes és szokatlan élmények várnak rá egy teljesen ismeretlen közegben. Megcsapta a jövő szele, de csak néhány percre - talán ötre, tízre -, s aztán máris más jutott eszébe. Haza gondolt... Emlékek tolakodtak elő a tudata mélyéről, közeli és távoli emlékek, örömök és fájdalmak, majd csapongó gondolatai megállapodtak, a számukra legfontosabb személyen, aki meghatározta eddig az életét: az édesapjára gondolt... aztán arra a napra, amikor bekövetkezett az a sorscsapásnak is felfogható változás, ami váratlanul új mederbe terelte az életét. Na igen... Persze - kétségtelenül az a nap is úgy indult, mint a többi, s mégis...

Korán felkelt, eltöltött néhány üdítően kellemes percet a fürdőszobában a forró zuhany alatt. Ezt nagyon szerette. Különös gyönyörűséggel töltötte el, ahogy a szinte égetően forró víz sugarak végigpásztázzák a bőrét, izgató bizsergést váltva ki minden porcikájából, s szinte felforralva a vérét, amitől aztán erősnek és harcra késznek érezhette magát. Ezeket a nap mint nap megisméltető nagyszerű pillanatokot még kellemesebbek követték a toalett szekrénykéje előtt, kedvenc after shave-jével dörzsölgetve az arcát.

Borotválkozni egyébként a zuhanyozás előtt szokott, de a jószagú folyadékot mindig a zuhany után hintette gyenge, s a borotválkozástól kamaszkora óta szenvedő arcbőrére, hogy még sokáig érezze annak ígésző illatát. Egész egyszerűen fokozta a reggeli friss komfortérzetét.

Aztán belebújt puha, kék frottírköpenyébe, és nekiült reggelizni. Amikor csak ideje engedte, megadta a módját a kedvenc reggeli szertartásának. Ez így együtt a zuhannyal és a borotválkozással kellemes alaphangot adott az egész napjának, amitől aztán kibírta az egészszet, bármi is történt ezután...

Csakhogy ez a nap már itt sem stimmel. Odaégett a piritós, és megkeményedett a háromperces lágytojása. Pontosabban nem is kemény lett - az még csak hagyján lett volna -, hanem azt a nyúlós, rágós köztes állapotot vette fel, amit különösen utált. Ám Gerd - praktikus elme lévén - természetesen nem dobta ki, hanem némi undorral vegyes bosszankodással gyorsan befalta, hogy mielőbb túl legyen rajta.

Aztán nyújtózott egy jóízűt, majd gyorsan felöltözködött, összekapta a holmiját, s bement az egyetemre, mint általában mindig a normális hétköznapokon.

Napközben nem történt semmi különös. Darálta az életet, most is, mint minden más szürke hétköznapon.

Kora délután gondolt egyet, és lelépett, nem sokkal előbb, mint ahogy egyébként is kellett volna, de azért mégis valamivel korábban, mert egyfajta megmagyarázhatatlan türelmetlenség vagy inkább nyugtalanság lett úrrá rajta. Bár nem tulajdonított neki jelentőséget, de azért összekapta a holmiját, és hazament. Aztán valami hirtelen megváltozott... Minden látszólagos ok nélkül „megfagyott a levegő”...

Persze nem tudta azonnal, hogy mi történt, s abban a pillanatban tényleg nem is volt semmi látható, kézzel fogható oka. Csak megérezett valamit. Csupán előérzet volt, semmi több, de az erős és nyugtalanítóan rossz, nagyon rossz...

Fél öt tájában aztán világossá vált minden. Megérkezett Mr. Winter. Jóval morózusabb képpel, mint valaha is egyáltalán. Gerd azonnal tudta: baj történt. Ez volt az a „valami”, ami miatt megdermedt minden...

- Mi történt? - kérdezte a szemlátomást rossz idegállapotban lévő Wolfgang Wintert, amint az belépett az ajtón.

- Végünk van, fiam! - rogyott le egy székre az öreg Winter, a kabátját le sem véve. - Tönkrementem...

- De hát mi a csuda történt? - húzta össze a szemöldökét nyugtalanul Gerd.

- Tulajdonképpen nincs mit mondanom. A részletek igazából nem is érdekesek - legyintett rezignáltan az apja. - Nem történt semmi rendkívüli. Nap mint nap megesik az ilyesmi. Legfeljebb csak nekünk újdonság... Csak tönkrementem, ennyi az egész... és ebben a szóban benne van minden. Nincs tovább! Szinte semmink sem maradt. Még ezt a lakást is el kell adnunk. Azt hiszem ez az a pillanat, amikor a „régik nagyk” a szájukba tolták a pisztolyt és puff... pontot tettek a földi pályafutásuk végére.

- De apám! Hogy mondatsz ilyeneket! - döbönt meg Gerd. - Sohasem szabad feladni, bármi történjék is, bármilyen borzasztó. Itt vagyok én neked! Összefogunk és kimászunk a csávából valahogy...

- Oh, édes fiam! - nézett könnyes szemmel a fiára Mr. Winter, s ebben a tekintetben benne volt mindaz a végtelen szeretet, amit iránta érzett. - Te jó gyerek vagy! Tudom, hogy mindent megtennél értem, de nekem már nincs erőm az újrakezdéshez... tudom...

- Nem, apám ne beszélj így, kérlek! - vette könyörgőre a dolgot Gerd, s most már valóban rátört a kétségbeesés, de mégis megpróbálta férfiként helytállva leplezni ezt az érzést, hogy megkísérelhessen erőt önteni apjába. - Nem minden a pénz... Hisz' múlandóság az egész! Egy-két rossz üzleti tanács, néhány szerencsétlen tőzsdei manőver, és elúszik minden. De ahogy elúszott, úgy elő is teremthető megint.

- Azt te csak hiszed, jó fiam! Könnyen úszik el, tényleg, hisz' láthatod. No de megszerezni... azt nem lehet csak úgy ukmukfukk! Azért kegyetlenül meg kell küzdeni! Szó szerint *kegyetlenül*... S ráadásul idő is kell hozzá! Neem! - sóhajtott. - Nem! Az már nekem nem megy még egyszer! Hidd el: vége! Csak azt sajnálom, hogy nem tudlak tovább segíteni, hogy tönkretettem a te jövődet is...

Az utolsó szavakat szinte már suttogta, s a szeme sarkában megjelent néhány férfias könny-csepp.

Ahogy mondani szokás: *még akkor is akad valami kiút, ha minden reménytelennek látszik.* Még a katasztrófáknak is akadnak túlélői. Gyakran persze csak valami kétségbeesett „ál-megoldás”, de van rá precedens, hogy még ez is segít, legalábbis ideig-óráig, hogy lélegzethez jusson az ember, s kiagyalyon valami valódit, hogy rábukkanhasson a maga egérútjára.

Gerd Winter esetében Kenya egy ilyen elodázó álmegoldást jelentett, ami ráadásul magában hordozta egy *esetleges kedvező fordulat lehetőségét* is.

Amikor megértette, hogy mindaz, amit az apja mondott, maga a rideg, túlzások nélküli kemény valóság, hogy tényleg nincs tovább, az eddig megszokott, anyagi gondok nélküli életnek fuccs, végképp löttek, s az egész életüket újra kell építeni, először hatalmas ürességet érzett magában, majd zavarodottságot és teljes tanácstalanságot - ami még borzasztóbbá tette, hogy apja előtt jó képet kellett vágni a dologhoz, hogy megpróbálja tartani benne a lelket. Végül azonban feltámadt a harci kedve, s megfogadta: *nem adja meg magát a sorsnak.* Küzdeni fog azért, hogy *legalább részben visszaszerezze mindazt, ami most semmivé vált néhány „pillanat” alatt.*

Néhány napi, részben hideglelős, részben lázasan forró töprengés után megrázta magát, és cselekedni kezdett.

Először is otthagya az egyetemet, aztán nyakába vette a várost, hogy hirtelenjében valami helybeli megélhetési forrás után nézzen, s miután e próbálkozását - nem túl meglepő módon - nem koronázta siker, maradék pénzén repülőjegyet váltott Afrikába...

4.

Gerd arca fájdalmasan megvonaglott, amikor arra gondolt, miként is alakult az élete. Lám csak itt gubbaszt Nairobiban egy kávézóban, s arra vár, hogy tovább repülhessen abba a furcsa nevű Narunguruba, ahol aztán egy időre „élve eltemetkezhet”, ahelyett, hogy Brüsszelben az egyetemre járna s élne világát, mint a többi hasonló korú fiatalember az ő szép flamand hazájából. Arról nem is beszélve, hogy hol bukkanhat itt egy hozzá való kedves lányra, akivel netán még családot is alapíthatna, dacára annak, hogy mostanában kevéssé divatos ilyen vágyakat megfogalmazni. De hát valamit tennie kellett. Apja „dugi”, jól leplezett biztosítása, amit nem vitt el a krach, csak arra volt elég, hogy az ő hátralévő életére valami nagyon szerény megélhetést biztosítson. Kettejüknek már semmiképp sem lett volna elég. Gerdnek tehát nem maradt más választása, mint szerencsét próbálni a világban... - s táplálni magában a reményt, hogy egyszer mégiscsak visszaszerzi apja elvesztett szemébtirodalmát részben vagy egészben, ha nem is a maga, de az apja kedvéért...

Gerd arca ismét megvonaglott. Szemlátomást nem úgy alakul az élete, ahogy szerette volna - futott át rajta újra és újra a keserű gondolat... Itt gubbaszt, mint egy lelkibeteg pávián, s arra vár, hogy egy kedves, csoki bőrű lány értesítse, mikor indulhat abba a furcsa nevű helyre, a dzsungelkórházba, kiéheztetett oroszlánok, trampli elefántok és ki tudja miféle állatkerti szökevények közé, hogy szerencsétlen kannibálok életét próbálja megmenteni, ami persze igen nemes és helyes cselekedet, csak hogy neki Brüsszelben kellene egyetemre járnia, és építgetni a karrierjét, s talán-talán közben még rá is bukkanna valakire, aki ebben a (most már valószínűleg füstté vált) jövőben a társa lehetne, lehetett volna...

Hogy találkozhatna a jövőjével, a szép és ígéretes jövőjével, ha elbújik előle egy afrikai missziós kórházba? De az is kérdés - gondolta elfelhősödő homlokkal - van-e vagy volt-e neki egyáltalán reális jövője? Függetlenül attól, hogy mi történt az apjával... Rátalált-e avagy rátalálhat-e a helyes útra. Most itt Afrika forró ege alatt - ideiglenesen maga mögött hagyva apja tragédiáját és nyakába véve nagy, ismeretlen új gondokat - megingott a valaha volt hite mindenben. Semmi sem tűnt olyannak, mint eddig. Biztosnak vélt értékek kérdőjeleződtek meg a számára. Hirtelen valami iszonyúan kicsi pontocskává zsugorodott az ő múlandó földi élete, az univerzum végtelenségéhez képest. Vagy másképp fogalmazva: lehet, hogy most került a méltó helyre minden? Most, hogy minden átmenet nélkül kibukfencezett az atyja által finanszírozott „babaházból”, a gondtalanságból, a látszatfelelősségek, látszatabéklyóinak nagyon is kényelmes - játékos halmazából?

- Mi ő most? - tette fel magának hangosan a kérdést.

- Egy nagy nulla vagy még kevesebb - morogta fogai közt a keserű választ, körül sem nézve, hogy mit szól hozzá a mellette lélegző fekete „tömeg”. Mintha csak egyedül lett volna. S valószínűleg egyedül is volt. Iszonyúan egyedül és elveszetten... No lám csak! - gondolta -, mi mindenre gondol egy magafajta állítólag optimista alkat, ha elveszti a fene nagy optimizmusának a legfontosabb bázisát: a jólétet és a létbiztonságot...

Megrántotta a vállát. - Ejh! Fenébe az egészszel! - dörmögte, aztán kapta magát, vetett néhány pénzdarabot a kávézó asztalára, s elindult vissza a szállodába, hátha kereste már Mememe, a szép, szemrevaló kikuju nőszemély a missziós irodából.

Hát igen! Ha nincs mobiltelefon, az ember kénytelen többet talpalni - állapította meg magában, némileg hiányolva az otthon úgy megszokott apró ciripelő masináját, amely oly gyakran

szólalt meg a zsebében, még odahaza „valamikor régen”, azaz néhány - ám máris a múlt ködébe veszni látszó - napja, Brüsszelben.

Baktatás közben megpróbálta rávenni magát, hogy kísérelje meg a dolgokat a jobbik oldaláról szemlélni. Végére is minden rossznak van valami jó oldala, csak legfeljebb iciri-piciri.

Kínos-keserves nevetésre ragadtatta magát e gondolatra. Valami csöppnyi derű szállta meg. Nyögvenyelős volt az egész, de mégis jobb volt, mint a múlton és jövőn rágódni. Aztán rájött, hogy tulajdonképpen tényleg örül ennek a missziós kórház ügynek, ahol legalább reális esély van arra, hogy addig is, amíg a sorsa jobbra fordul, hasznosnak érezze magát, s értelmes dolgokat cselekedjen.

A jövő - fonta tovább kissé zavaros gondolatainak szövedékét -, ha mégoly sötétnek tűnik is, nem lehet teljesen kilátástalan! Mindig akad végül valami picike kis esély (amit persze észre kell tudni venni, s egyszersmind megragadni!), s a gyötrelmek után beköszönt az enyhülés, sőt - Uram bocsá'! - akár valamiféle boldog végkifejlet is.

- Csak hát - hümmögött - addig ki kellene bírni valahogy...

Akárhogy is töprengett a dolgon, végül is nem volt biztos abban, hogy okos ötlet volt Afrikába jönni. Minél távolabb került térben (és időben) Brüsszeltől, annál inkább győzött benne a kétely. Talán otthon kellett volna maradnia az apja mellett, bármennyire is kilátástalan volt minden? Talán ez az egész Afrika dolog nem más, mint egy - önmaga előtt - hőstettnék feltüntetett menekülés a problémák elől? Talán önző volt, végtelenül önző, miközben magával is és másokkal is az önzetlenségét akarta elhitetni? Mit old meg ezzel, hogy egy eldugott őserdőben vademberek gyógyításában segítkeznek? És nincs-e elég „vadember” otthon is, Brüsszelben, akikkel meg kellene küzdenie? Az egész élete egy nagy vívódássá fajult, de egyelőre nem tudott dűlőre jutni önmagával...

5.

- Keresett valaki? - kérdezte Gerd nyomban, ahogy a szállodába ért.

A portás, egy mosolygó maszáj fiú, aki ráunva a pásztorokodásra elhagyta a mérsékelt dűs délvidéki legelőket, hogy a fővárosba jöjjön szerencsét próbálni, flegmán széttárta a karját, jelezve: ő ugyan nem tud semmiről. De aztán mégis észbe kapott - talán arra gondolt, hogy a szép piros portásapka - amit a fejébe húzott - mégiscsak kötelez valamire, s kotorászni kezdett a pult alatt. Nem hiába, hisz csakhamar diadalittasan előhúzott egy jócskán gyűrött, viszont csak részben zsírfoltos cédulácskát.

- Ez az üzenet itt önnek szól - vigyorodott el, de úgy, hogy a szó szoros értelmében fűlig ért a szája. - Azt hiszem maga a főnököm, M'Kubundi úr, a főnököm jegyezte fel! - Ez utóbbit oly áhítattal ejtette ki a száján, hogy a vak is láthatta, M'Kubundi úr óriási tekintélynek örvendhetett a portásfiú előtt...

Gerd átvette a cédulát, megköszönte, aztán rendelt egy jó kávét - amelyet ugyancsak a portásfiú tiszte volt elkészíteni a habókos fehér vendég urak számára, egy apró és majdnem gusztusos espresso-főzővel -, aztán leült a hallban, és nekilátott kiböngészni M'Kubundi úr nem éppen szépíró versenyre illő ákombákomjait, hogy megismerhesse az üzenet tartalmát.

„A gép megérkezett! Kérem, csomagoljon, és jöjjön át az irodába. Néhány óra múlva indulhat Baltazár atyával Narunguruba.” - állt a papíron...

Szóval útítársat kap - volt az első gondolata, aztán egy kérdés villant az agyába: „vajh' mikor érkezett az üzenet?”

- Sajnos nem tudom - téblábolt riadtan a portás, amikor Gerd feltette neki a kérdést. - M'Kubundi úr...

- Tudom! - vágott közbe Gerd keményen. - Ez a maga rejtélyes és ügybuzgó főnöke vette át az üzenetet, és nem közölte, hogy mikor...

- No, de - képedt el a portás. - Honnét tudja a fehér mister? - kérdezte, aztán teljesen elfehéredve hozzátette: - Csak nem varázsló az úr? Fehér varázslót még nem is láttam... - hüledezett.

- Nem, dehogy - mosolygott Gerd -, én csak egy frissensült flamand világcsavargó vagyok, nem pedig varázsló - jelentette ki, s csak remélte, hogy hisz neki a fekete fiú. De miután nem úgy tűnt a dolog, hogy ebbéli reményei beteljesednek, hát hangnemet váltva, kissé erélyesen szólt rá a zavartan egyik lábáról a másikra lépegető portásra, hogy azonnal kerítse elő azt a bizonyos M'Kubundi urat.

Szegény maszáj fiú, ha lehetséges lett volna, nyilván nyomban falfehérré válik rémületében e szavak hallatára, s valószínű, hogy csupán tekintélyt adó (piros!) portásapkájának volt köszönhető, hogy valahogy visszanyerte lélekjelenléte maradványát, s elhaló hangon lehelte:

- Az teljességgel lehetetlen, mister, sajnálom...

- Lehetetlen? - emelte meg a hangját Gerd ismételten. - Mi a csuda? S ugyan miért, ha kérdezhetem?

- Hát... - tördelte kezét a szegény, jobb sorsra érdemes portás - mert M'Kubundi urat épp az imént szállították kórházba...

- Csak nem ütötte meg a guta? - húzta el a száját Gerd gúnyosan, mert turpisságot sejtett a dolog mögött.

A portásfiú most képedt csak el igazán, s az arca már szinte áttetszővé vált a rémülettől. Ajkai remegtek, a homlokát verítékcseppek lepték el, s teljesen elváltozott hangon, nyögdécselve válaszolt:

- Maga... khm... trümm... bühüm... nagyságos fehér úr... khm... mégiscsak... izé.. szóval varázslót tisztelhetek a vendég úrban... hüm... khen... mert hát honnét tudná máskülönben... krokk... krokk... hogy M'Kubundi főnök urat a guta... jaj... - aztán már kiabált, valamerre a háta mögé - Varázsló! Fehér varázsló!

Gerdet hirtelen fojtogatni kezdte a kacagás. Akárhogy is, de rettentő mókás volt ez a helyzet, minden tragikus vonása ellenére.

- Értse már meg, nem vagyok varázsló! - kapta el a fiú grabancát. - Térjen már magához! Micsoda hülyeség itt ez, a varázsló dumával? Azonnal mondja meg, mi a fene történt a maga nyavalyás főnökével?

- Születésnapja volt... izé... varázsló úr... hebegett a másik, s ettől Gerdnek csak fokozódott a nevetethnékje, de még mindig sikerült uralkodnia magán (a körülményekhez képest).

- És miféle összefüggés van M'Kubundi úr születésnapja és a gutaütés között? - tudakolta Gerd, a saját megítélése szerint szinte nyájasan, mely megítélést valószínűleg nem oszthatott a portásfiú, mert továbbra is a rémülettől vacogó fogakkal válaszolt:

- *Két sült liba...*

- Valóban? - kérdezte Gerd, s már nem tudta visszatartani feltörő őszinte, szívből jövő kacagását. - Két sült liba! - „nyerített” Gerd - Két szülinapi sült liba leterítette a nagy tekintélyű M'Kubundi urat! Nahát, ez óriási! - csapkodta a térdét, ahogy rázta a kacagás. - Szóval ez a két bős szárnyas ennyire megorrolt volna a maga főnökére?

- Hát... nem is tudom... - A maszaj fiú szemlátomást igyekezett összeszedni magát, hogy megvédhesse főnöke tekintélyét. - Az történt, hogy M'Kubundi úr, az igazi nagytekintélyű emberekhez méltó módon, egy ültő helyben kívánta felfalni őket, természetesen néhány kupa búzasör kíséretében. Ám a szellemek úgy látszik ezt nem akarhatták, mert hiába locsolgatta bővebben a torkát azzal a jó szesszel, hogy jobban csússzanak a libák, mégis, valami varázslat történhetett, mert egyszerre csak felállt, egy jókora combbal a kezében, majd megtántorodott, és az asztal alá dőlt...

- Szegény M'Kubundi úr! - sajnálkozott most már Gerd is a nyilvánvaló személyes tragédián. - Majd alkalomadtán fejezze ki neki részvételemet - mosolygott -, de most, kérem, hívjon nekem egy taxit, s egyúttal állítsa ki a számlámat is.

- Ahogy parancsolja - szalutált a portás, és elsietett.

Gerd arra gondolt, nyomban az irodába megy, mert tényleg, ki tudja, mikor érkezett az a fránya üzenet, s talán az is előfordulhat, hogy elindul a gép nélküle.

Sok csomagolni valója nem volt. Az „egész élete” elfért apró poggyászában, s amúgy is az első perctől kezdve, ahogy Afrika földjére tette a lábát, ugrásra készen várta a jelet a tovább indulásra.

Amikor - a formaságok elintéztével - beugrott a taxiba, úgy érezte: ismét meglódnak vele az események, hisz' az élete most már csupa változás, csupa bizonytalanság. Pont olyasmi, amit amúgy eredendően is szívből gyűlölt, sőt azt is mondhatnánk, szenvedett tőle, hisz' egész

eddig élete során azt szokta meg, hogy életének eseményei egy biztos pont körül, az apja teremtette biztos menedék, az édes „babaház” körül forognak, s ő bármikor visszavonulhat oda, a „babaház” ölelő, védő, megtartó melegébe...

De most már nincs „babaház”. Nincs védelem, nincs biztonság. Csak és kizárólag a zord külvilág van, aminek teljesen kiszolgáltatva, védtelenül kell bolyongania, mint valami szabad préda, tört szárnyú madár, sánta antilop, vagy ilyesmi...

Amikor a volán mellett ülő fickó meghallotta az úti célt, szélesen elvigyorodott és megjegyezte:

- Nahát, a fehér mister fekete vadembereket jött istápolni, ahelyett, hogy egy jó kis szafarira menne a karót nyelt angol uraságokkal? Még ilyet!

Gerdet megdöbbenette a fekete férfi nyegle modora. Ilyesmit eddig az - igaz rövid - itt tartózkodása alatt nem tapasztalt! Vagy óvatos tartózkodással közelítettek hozzá, vagy - a kevésbé jó megfigyelők - a pénzes turistáknak kijáró, baksist váró, túláradó és kissé megalázkodó udvariaskodással hajbókolták körül, de itt a városban legtöbbször inkább csak valami apatikus, közömbös jóindulattal vettek tudomást a létezéséről...

Végignézte a férfit. Igazi keleti bantu volt. Kerek feje, gyapjas haja, kékesen villódzó sötét bőre, széles orra és csodálatosan villogó szeme mind-mind - az egzotikus férfiasság jegyeiként - izgalmas jelenséggé tették... Amolyan afrikai férfiideálnak tűnt - futott át az elismeréssel teli gondolat Gerd agyán, hisz neki - mint az orvosi hivatás iránt elkötelezettséget érző egyénnek - az emberi test szépsége igazi esztétikai élményt jelentett.

- Miből gondolja, hogy „vadembereket” fogok istápolni? Egyáltalán, kiket tekint maga vadembereknek? - hökkent meg Gerd.

- Tudja, mister... kezdett bele a mondókába a sofőr, miközben a kocsi önindítójával babrált -, itt nálunk mindenféle emberek élnek. Fehérek meg arabok, akik itt ragadtak a gyarmati időkből, aztán maszajok, a szavannák egykor rettegett urai, akik ma már többnyire afféle földönfutók, legalábbis a régi életükhöz képest. Sőt keleti bantuk, meg mindenféle egyéb törzsbéliek kisebb-nagyobb csoportokban. A Viktória-tó környékén pedig, de persze másutt is, akadnak még elmaradott törzsek, akik egészen ősi, primitív körülmények között élnek. Afrikának ezen a darabkáján egyébiránt többnyire a kikujuk alkotják az igazán civilizált rétegeket - mosolygott tudálékosan, melybe némi önteltség is vegyült, hogy lám-lám ő mi mindent tud hazájáról, nem hiába került ilyen magas polcra, hogy sofőr lehetett a taxivállalatnál, miközben a falujabeliek többsége még be sem tette a lábát Nairobibá.

- Khm - köszörülte a torkát Gerd, és a meglepődött ember benyomását keltve bámult a fekete férfira. - Kicsoda maga, jóember, hogy ilyen nagyon odafigyel a szociológiai problémákra? - tudakolta némi éllel a hangjában.

Egyébként sem volt éppen inyére ez a beszélgetés. Valahogy kellemetlennek érezte, hogy ez a fickó ilyen furcsa, bizalmaskodó hangnemet üt meg vele szemben, aztán meg mindjárt - egyúttal - szégyenérzet is gyötörte emiatt, hiszen - gondolta - egyszerűen csak egy beszédes és jóindulatú emberről van szó, aki örül, hogy egy kicsit dicsekedhet az ismereteivel egy fehér kuncsaft előtt.

Tudta, hogy teljesen értelmetlen ez a furcsa feszültség benne, hisz' odahaza Brüsszelben, az egyetemen volt néhány fekete haverja, némelyikkel egész jó, szinte baráti viszonyba került, s egyáltalán nem tartotta őket sem szokatlannak, sem különösnek vagy ilyesmi... s most mégis... ennek a fickónak a közelsége zavarba ejtően hatott rá! No hiszen - gondolta -, nem valami jó

előjel ez, pont amikor épp Afrikában akar dolgozni, mégpedig valahol a dzsungelben, bennszülöttek között...

Kínos, feszengő merengéséből a sofőr hangja térítette magához:

- Amúgy egyetemista vagyok - vigyorgott -, de ez nem menne másképp, mint így, hogy a taxizással pénzt keresek, itteni viszonyok között nem is keveset, hisz' a tanulást majdhogyanem arannyal mérik, én pedig egy szegény faluból származom. De hát látja, megindult a karrierem. Itt ülök a taxiban, s enyém a világ... - tisztára elkapta a hév, amint jó sorsáról beszélt, mert igaz, ami igaz, alig merte elhinni ezt az egész munka-egyetem dolgot, pláne hogy itt, Nairobiban történik meg velem, ami már eleve elérhetetlen messzi világnak tűnt a falujából nézve...

- No ez dicséretes! - bólogatott Gerd, s arra gondolt: lám ez a fekete fiú milyen mélyről, milyen reménytelen helyzetből jött, s talán mégiscsak sikerül megvalósítania a saját, meg nyilvánvalóan az ősei álmát, a nagyvárossal, egyetemmel, viszonylagos jóléttel, és egy egészen más jövő ígéretével... Míg ő? Siránkozik - ha magában is -, s csúszik lefelé... Aztán meg nem is tesz egyebet, minthogy titkon vesztül sajnálja magát... - Kérem, ne vegye rossznéven - folytatta -, de nem vagyok túl beszédes kedvemben. Tudja, az én életem mostanában egyáltalán nem fenékgig tejfel...

- Azt mindjárt gondoltam - csevegett tovább a sofőr zavartalanul. - Azért is tippeltem erre a missziós dologra.

- Missziós?... - hökkent meg Gerd. - De hát tényleg, voltaképpen honnan veszi ezt, hogy én is a misszióhoz tartozom? Csak azért talán, mert most épp oda igyekezek...

- Ugyan... - legyintett a férfi, miközben, ha lehet, még szélesebb mosoly ült ki az arcára, ami miatt Gerdet menthetetlenül egy székrekedéstől kínlódó páviánra emlékeztette. - Itt nálunk, s bizonyára egész Afrikában úgy áll a dolog: ha beállít hozzánk egy fehér ember, az manapság valószínűleg turista, de ha nem, akkor katonai tanácsadó vagy kereskedő, esetleg perverz öngyilkosjelölt, aki egzotikus kórok után áhítozik, s ha egyik sem, akkor biztos, hogy valami „missziós ember” féle... Maga pedig bizonyosan nem turista, ahhoz túlságosan búval bélelt. Katonának sem nézném, mert - már megbocsásson - egy kissé nyámnyilának tűnik, ahhoz pedig, hogy kereskedő legyen, túl becsületes arca van, marad tehát a misszió! No meg aztán ebből a szállodából a csomagjaival együtt csak az viteti magát egyenesen a misszió irodájába, aki oda is tartozik...

- Hát ez elképesztő! - hüledezett Gerd. - Nem tudom maguknál díjazták-e azt, ha valakinek van sütnivalója a kobakjában, mert ha igen, akkor maga még sokra viheti! - jelentette ki őszinte elismeréssel a hangjában, s érezte, hogy kezd elpárologni a sofőr iránt érzett indokolatlan ellenszenve.

- Na, és mi a terve, mister? - kérdezte a férfi, a büszkeségtől majd' szétrobbanó mellel, miközben már javában lavírozgatott Nairobi élénken lüktető forgalmában. - Azért körülnéz egy kicsit nálunk, vagy csak a „nagy fehér doktort” alakítja majd?

- Nem is tudom - vallotta be Gerd. - Még nem volt lelki erőm gondolkodni ezen, meg aztán igazat szólva: fogalmam sincs, mi vár rám majd Narunguruban, tudja az állomáshelyemen...

- Na, ne féljen, mister, nem akarom én faggatni - komorodott el a fekete férfi. - Sejttem már, hogy nem virágos jókedvében jött ide, ha egyszer nem turista... mert bizony csak azoknak igazán jó itt. De azért, ha mégis úgy adódna, próbáljon meg kirándulgatni egy kicsit. Kenya ebből a szempontból egy valóságos paradicsom! Nagy része egyetlen hatalmas fennsík, amelyet a sejtelmes-rejtelmes „kelet-afrikai árok” nevű képződmény szel keresztül, egy fan-

tasztikus mesevilágot rejtve magában. A fennsík éghajlata egyébként maguknak, fehéreknek nagy meglepetés, mert ott olykor-olykor szinte hűvös van! Azt azért biztosan tudja, hogy a „turistavonulás” legfontosabb célpontjai a nemzeti parkok és a vadvédelmi területek izgalmas világa. Ezekben aztán egymást érik a „fotós szafarik”. Na de - emelte meg a hangját -, ha igazán fenséges élményre vágyik, akkor látogassa meg a *Kilimandzsárót*! Annál impozánsabbat aligha talál másutt! - düllesztette ki a mellét ismét, csuda büszkén és boldogan a hazafias felbuzdulástól immár csordultig eltelve, mint ahogy az egy derék patriótától el is várható! (Látszott rajta, hogy nagy örömmel beszél ezekről a dolgokról.)

Gerd nem szólt semmit, csak vágyakozó pillantásokat vetett lelki szemeivel ezek felé a csodák felé. Egyébként is időközben megérkeztek a misszió irodája elé.

- Megjöttünk, mister - szólt hátra a sofőr, s a varázslatos gondolatok tovatűntek. Ismét itt volt a valóság...

6.

Zseninek lenni általában nem jó dolog - még ha mások irigylik is a képességeit -, mert legtöbbször szenvedéssel és önmarcangolással vagy még inkább örökös kielégítetlenségben „tengeti életét”, *főként olyankor, ha nem adatik elég terep arra, hogy kiélhesse a zsenialitását*, márpedig a legtöbb zseninek - mint köztudomású - nem adatik meg, mert ez a világ nem kifejezetten a zseniknek kedvez. Na már most ez esetben eléggé hervatag kedélyállapotba kényszerül éldegélni az a szegény alak, akinek esze van, de nincs szerencséje. Persze előfordul, hogy zsenialitása „küldetéstudattal” párosul (ez amúgy elég veszélyes párosítás), s akkor a próbatételek csak megacélozzák az erőit, s célba ér, igaz, számtalan sebből vérezve...

Gerd nem volt egy kiköpött zseni, de azért az átlagnál jobb képességei, s pechesre fordult élete erre a sorsra juttatták, mármint a búbánatos küzdelemre.

Szívesebben lett volna afféle középszerű ember, egyfajta sikeres „Salieri”, aki - ugyanakkor - békés életre áhítozik, mert többnyire nem bírja elviselni az erős feszültséget. (Ebben persze nem hasonlított a középszerűek többségére, mert békességre vágyott ugyan, de volt elég ereje, hogy tűrjön és roppanjon, ne omoljon össze a feszültségtől...) S noha - pillanatnyilag - titkon nem is bánta, hogy csendes, árnyékba húzódó életre kényszerül - amit a középszerűek többnyire kedvelnek -, azért tudta, hogy ezt nem bírná tartósan elviselni. S míg a középszerű ember nem vállal magára felelősséget (ha csak egy módja is akad, hogy kibújjon alóla), ő nem rettent meg ettől a teherrel, pedig eddig nem is kellett ily megpróbáltatással szembenéznie az apja teremtette babaház életében. Most viszont... most annál inkább, s lám: összeomlásnak semmi, de semmi jele... Igaz, nem kereste a szenvedést. Azt az élet inkább csak rákényszerítene látszik. És - szemben a középszerűekkel - képesnek érezte magát arra, hogy túllépjen önmagán, s ehhez meg is tette az első lépéseket.

Egyébként is bízott abban, hogy nem téved, s tényleg van tehetsége, s mi több, úgy tűnik, az élet kifejezetten arra kényszeríti, hogy gyürkőzzön neki, és keresse meg a szerencsáját, hogy aztán érvényre juttathassa a képességeit...

A misszió kivénhedt repülőgépe leírt egy tiszteletkört Narunguru felett, majd berregve, zakatolva, nyögdecselve, nyikorogva hozzáfogott a leszálláshoz.

Gerd, aki eddig szundikált, felriadt könnyű álmából ezekre a kevésbé bizalomgerjesztő hangokra, s kinézett azon a koszos, homályos kerek valamin, amit egykor ablaknak neveztek. Elállt a lélegzete... Csodálatos látvány tárult a szeme elé. Noha a főként fennsíkon elterülő Kenya jelentős része inkább sztyeppés, szavannás vidék, itt - amerre a szem ellátott - buja őserdő borította a földet. Ebből a kusza zöld dzsungelből - mint valami aranyló ékkő - bukkant elő egy apró tavacska víztükre, visszaverve a vöröslő, koraesti, lebukó nap fényét.

A parti tisztáson néhány kevésbé hivalkodó kőépület, s pár szegényes kunyhóféle álldigált. A Szent Patrick Kórház és az aprócska Narunguru falu épületei. Nem a világ közepe, de azoknak, akik itt élnek, azoknak bizony a „minden” maga.

- Tehát megérkeztünk! Ím, itt terül el alattam új életem színpada - gondolta Gerd egy kissé elszoruló szívvel.

A gép rázkódva, csikorogva leereszkedett a kórház melletti, ledöngölt talajú, amolyan szükség kifutópályára, a misszió „repülőterére”.

Az „ellátmány”, na és persze Baltazár atya, meg az új kolléga, Gerd Winter fogadására az utolsó pillanatában előkerült Lopez doki, akit egy épphogy befejezett sürgős műtét mellől rángattak el.

- Baltazár atya! Drága barátom! Örülök, hogy viszontlátlak! Nagyon hiányoztál nekünk! - szorongatta a pap kezét Diego Lopez.

- Óh, én is örülök kedves Diego, nagyon örülök, de nézd csak, kit hoztam! Ez az ifjú titán itt: Gerd Winter. Orvostanhallgató Brüsszelből. Velünk fog dolgozni, ugyanis egy sajnálatos családi esemény miatt kénytelen volt egy időre félbeszakítani a tanulmányait. Biztos vagyok benne, hogy nagy segítséget jelent majd itt nektek!

- Khm, no igen! Persze... nagyon örülök! - jelentette ki a doktor, alig leplezett ellenérzéssel, miközben épp hogy csak kezét nyújtott a jövevénynek. Aztán gondterhelt képet vágva máris a repülőgépre szegezte a tekintetét, amelyből néger munkások már egy kis terepjáróra rakodták át a csomagokat.

A helybéliekből toborzott munkáscsapat határtalan buzgalommal végezte a munkát, mert tudták, hogy mindaz, amit a misszió gépe hozott, az számukra és családjuk számára, szó szerint az életet jelentheti. A repülőgép ugyanis olyan élelmiszer-csomagokat is hozott, amelyeket szükség esetén - s úgyszólván mindig ez a helyzet - a kórház dolgozói osztanak ki a falu lakói között, sőt nemcsak e falu, hanem a távolabbi falvak lakói között is. Bizony olykor - sajnos nem ritkán - ez az egyetlen szalmaszál, amelybe kapaszkodhatnak a vidék őslakói, rossz termés vagy az egyre gyakoribb vad ritkulás esetén.

- Doktor Lopez! Örülök, hogy megismerhetem. Már sok szépet hallottam önről - füllentette Gerd, megkísérelve, hogy rést vágjon a közékük ékelődő, spontán kialakult és értelmetlen „ellenszenv falon”.

- Csakugyan? - élénkült fel a dicséret hallatán a doktor. - Na és ki beszélt önnek rólam?

- Nos, M’Kubunga kisasszony - vágta rá Gerd gondolkodás nélkül, hiszen mi baj lehet e füllentésből. Végtére is ez - valóban - akár meg is történhetett volna éppen, ha úgy adódik. Nem volt tehát valami eget verő hazugság.

- Úgy, szóval Mememe beszélt rólam? - kérdezte Lopez doktor, és feltűnő zavarodottsággal toporogni kezdett... - És mondja csak, miket mondott magának?

- Óh, hát csupa szépet és jót - hebegett Gerd, kissé ijedten, mert rádöbbsent, hogy most véletlenül valami kényes témát érintett.

- Ejnye, kedves Diego! - vágott közbe gyorsan Baltazár atya. - De harapós kedvedben vagy ma! Még megrémítet a mi kedves Gerd barátunkat, aztán veszi a kalapját és visszamenekül Flandriába. Pedig nagy szükségünk van ám rá! - jelentette ki, és kedélyesen hátba veregette, majd felsegítette és leporolta az ifjú és most már teljesen riadt Wintert. - Tudja - fűzte aztán tovább a mondatot -, a mi drága Mememénk és Diego doki jó ideje kölcsönösen kitüntetik egymást az érdeklődésükkel. Szerintem - de kérem, ne tekintsen ezért valami pletykás vénembernek - itt sokkal többről lehet szó, mint a kedves kolléga iránti kölcsönös, kiemelt megbecsülésről... - tette hozzá, s egy paptól igazán szokatlan módon fülig ért a szája.

Látszott rajta: szereti ezt a két embert, s egyáltalán nem bánná, ha valami igazi, komoly kapcsolat alakulna ki közöttük, s nyilván titkos álmaiban már össze is eskette őket valami pálmafa alatt egy meleg, aranybarna alkonyon.

Végtére is Mememénél jobb feleséget nyilván el sem tudott képzelni az ő Diego barátja számára, aki életét, tudását önzetlenül az őserdő népének szolgálatába állította, s emiatt eleve nagy becsben állott Baltazár atya előtt, aki nemcsak barátot, lelki társat, hanem szinte egyfajta szerzetes testvért látott benne.

Az argentin Diego Lopez egyébként meglehetősen *különös ember* volt. Olyasvalaki, akinek a háta mögött egy európai kórházban összesúgnának a háta mögött, megszállottnak, különö mókusnak titulálnak, de azért csodálnak, s - persze csak titokban - megpróbálnának közeledni hozzá, s akit viszont itt az őserdei kórházban egyenesen félistenként tisztelnek, s akiről a bennszülöttek között *különös legendák* kelnek szárnyra...

Lopez doktorral valójában igen nehéz volt igazi kapcsolatot létesíteni. Hiszen aki ezt maga eleve nem akarja (márpedig ő nagyon nem akarta), az olyan láthatatlan, de szinte ledönthetetlen védőbástyákat épít maga köré, hogy legény (azaz - bocsánat - leány) legyen a talpán, aki azt le tudja dönteni, vagy akár egy kis rést is tud ütni rajta, csak éppen annyit, hogy valahogy „becsusszanhassék” rajta... Na már most *Mememe M'Kubunga ilyen leány volt...* S a sors (a nagy rendező) pedig „feladta nekik a labdát”, amikor a misszió - egy időre - a narunguri kórházba helyezte Mememét, hogy a helyszínen vegye kezébe a működéssel kapcsolatos átmeneti gondok megoldását...

Diego Lopez *pöttöm gyermek korától kezdve furcsa egy kis fickó volt...*

Már akkor sem barátkozott senkivel, nem túl sokat játszott, inkább „*kísérletezgetett*”. Mindenfélét kipróbált: összeöntötte a tejet a petróleummal, fából vaskarikát barkácsolt, újra felfedezte a puskaport, az idős Lise néni megtanította kijönni a nyugdíjából, és komoly terveket szövögetett a holdra szállást illetően, úgyhogy amikor Armstrongék „megelőzték”, napokig kedvetlenül ödögött a szobájában, végül dühében készített egy automata hátvakarót, mellyel végre némi - váratlan - népszerűsége tett szert a családjá körében.

Jóval később, már a középiskolai évek vége felé, érdeklődése hirtelen *az emberi test felé fordult*. (Ebben kétségtelenül nagy szerepe volt Ann Birbowskának, egy gyönyörű, szőke lengyel lánynak, akivel egy Buenos Aires-i tánciskolában ismerkedett össze, de ő - sajátos módon - csupán csak *kiváltotta* ezt az érdeklődést.) Anatómiai könyvekkel vette körül magát, végül pedig az orvosi egyetemen kötött ki, búcsút intve úrhajózási mániájának.

Diego Lopez *tulajdonképpen nem is volt érdekes ember*, vagyis hát, mások szemével nézve gyakorta nem, annak ellenére sem, hogy sok különös dologgal foglalatzkodott, csak hát erről egyrészt nem nagyon értesült a környezete, másrészt annyira magának való ember volt, hogy nem tudta, de nem is akarta megosztani senkivel azt a furcsa világot, amely benne élt. Talán Mememe volt az első, aki közel tudott férközni hozzá...

Egyszóval Diego Lopez végül is *az orvostudománynak szentelte életét*, s már egyetemi éveinek elején kialakult a környezete által különösnek tartott, de a maga számára teljesen természetes, belülről jövő „Afrika imádat”. Legalábbis - ami azt illeti - soha nem töprengett el azon, hogy miért is nyugtözték le a trópusi betegségekkel kapcsolatos problémák. Úgyhogy szinte természetes, egyenesen önmagából következő fejlemény volt, hogy a diploma megszerzése után, majd a brazíliai őserdőben eltöltött hat gyakorlati év után Nairobiban kötött ki, ahonnan jelenlegi állomáshelyére irányították.

Diego itt aztán a dzsungelkórházban - úgy érezte - *megtalálta élete értelmét*, azaz „helyét a nap alatt” (ahogy mondani szokás).

A misszió kórházában eltöltött évek számára legeslegszebb időszaka az volt, amikor megtalálni látszott a szerelmet. Pontosabban valami ahhoz hasonlót. Diego egy pillanatra sem jött tisztába érzelmeinek igazi minőségével, és azt meg pláne nem tudta eldönteni, vajon viszonzásra találtak-e. S ha igen - mert végül is arra „tippelt”, hogy igen - milyen mértékben? - Mit milyen mértékben? - korholta ilyenkor saját gondolatait. - Talán mennyire? Lám - keseredett el -, még az érzelmeket is mércével méricskéli... Úgy látszik, ennyire alkalmatlan az igazi bensőséges lelki életre - fejezte be a lehangoló következtetést.

Lopez doktor titokban sokat szenvedett attól, hogy olyan lett, *mintha géppé vált volna*. Méghozzá olyan géppé, aki tele van gátlásokkal. - Tiszta képtelenség! Mégis, ez a helyzet, nincs mit tenni... - vélekedett önmagáról. - De vajon tényleg nincs mit tenni? - támadt fel ilyenkor nyomban önmagában az egészséges ellenkezési ösztön. - Hogy a fenébe ne lenne? Végül is ő egy komoly tudós-orvos, megmutatta már, mit tud! S akkor most saját gátlásainak áldozata vagy pontosabban rabja legyen? Gátlásoké, amelyek ellenőrizhetetlenül „gátlástalanul” packázhatnak vele? Ráadásul ezek a fránya gátlások pont ott toltak ki vele, ahol a legjobban vágyott a sikerre: *a szerelem terén*, az asszonyi ölelésekért vívott küzdelem terén... hogy a csillogó női szemekben megpillanthassa, amint felvillan az ösztönös elismerés lángja. Ehhez pedig nem lehet gyengének lenni! (Egy pillanatra sem...) *Az igazi nők többsége nem szereti a tétova férfiakat*, hisz már elillant belőlük a kislányos-romantikus álmodozás, ami a férfi gátlásosságát, tétovását lírainak látta. Ezzel szemben viszont nagyon is becsüli az erőt, a határozottságot, ami a lényegre tör... Márpedig Diego ilyen asszonyok szerelmére és elismerésére vágyott! Az élet különös fintora, hogy pont nem ilyet fogott ki magának... így aztán a „kifogott nő” líraisága csak erősítette benne - az amúgy önmagából „kiirtásra szánt” - gátlásosságot. Ez a nő pedig ugyebár Mememe M’Kubunga volt, a misszió fekete gyöngyszeme, Baltazár atya szemefénye!

Van egy végső pont, amikor végleg elfogy a remény, s az ember már nem töpreng a sorsán, s kizárólag arra vágyik, hogy legyen vége valahogy a küzdelemnek, a dolgok jussanak végső nyugvópontra, akárhogy, csak végleges érvénnyel... Záruljon le a bizonytalanság korszaka, s jöjjön el a beletörődés biztonságos egyformasága. Na már most, ha egy szerelmet erre alapoznak, az nem biztos, hogy betöltheti hivatását. Márpedig Diego valójában erre a tételre építette szerelmi viszonyának sajátos várát, ha lehet ezt egyáltalán „építkezésnek” titulálni - a szép Mememével. Persze a lány erről nem sokat tudott, legalábbis eleinte nem. Csakhogy Mememe valóban *extra képességekkel* volt megáldva, s hamar gyanús lett neki a dolog. Csak hát ugye, az érzelmeknek nehéz parancsolni, pláne ha fiatal és ábrándos természetű egy leány, s akkor pedig hiába a fene nagy okosság, a mérhetetlen ész, a fenomenális képesség... *A szív veszi kezébe a hatalmat*, s vakon vágat előre, egy „idea” felé, nem vizsgálgatva azt, hogy ez az idea valóság-e avagy csak délibáb...

A bolond és az örült közt az a különbség, hogy a bolond rosszul választ a jó megoldások közül, az örült viszont jól választ a rossz megoldások közül. A szerelmes nő és az örült között meg látszólag nincs is különbség, de azért mégis van, mert a szerelmes nő rosszul választ a rossz megoldások közül.

Mememe kétségtelenül szorgalmas, jófejű nő volt, amolyan extraklasszis, aki képes volt kiemelkedni a környezetéből, és „vinni valamire”, pedig azzal a hendikeppel, amivel ő indult... hát nem sokan fogadtak volna rá! A szerelem ellen azonban nem vértéződött fel a szíve, sőt kifejezetten szomjúhozta azt, s erre - legnagyobb pechére - összeakadt Diego Lopez-zal, a „csodabogárral” a „feltörhetetlen tojással”, s első felindulásában nekiállt mégiscsak „feltörni” őt... Na, és nem kevés sikerrel! Legyűrte gátlásainak egy részét, legalábbis a férfi

„védőburkát”, s egészen közel hatolt a szívéhez, s csak eztán vette észre, hogy Diegónak nincs is szíve, pontosabban kőszíve van vagy valami ilyesmi... egyszóval szerelemre, igazi szerelemre alkalmatlan... Aztán az élet (a nagy rendező) megoldotta (vagy lehet, hogy csak „jelte”) a problémát. Mememét - egy idő után, ahogy az várható is volt - visszarendelték Nairobiba, s véget ért rövid, de egyszerre édes és fájó sebeket ejtő „héja nászuk”.

7.

- Szóval maga orvostanhallgató, aki csak félbeszakította a tanulását? - tette föl a kérdést Lopez doktor Gerdnek, nem sokkal később, a megérkezése után, de már bent a kórház épületében - mintegy átismételve a „leckét”.

A helyiség, ahol csevegésbe bocsátkoztak, viszonylag tágasnak volt mondható, legalábbis a kórház - szűkösségből fakadó - szűkös lehetőségeihez képest. Egyaránt használták tanácskozó „teremnek”, fogadószobának, s társalgó-pihenő helyiségnek is, de bizony gyakorta előfordult, hogy kiegészítő kórteremként kellett „bevetni”.

- Igen, valóban - bólintott Gerd. - Csak abban nem vagyok biztos, hogy lesz-e valaha is lehetőségem befejezni a tanulmányaimat - tette hozzá szomorúan.

- Ja, kérem, az ember holtig tanul, bárhova is veti a sorsa - csúszott ki Lopez száján ez az iszonyú közhely, s ettől nyomban el is vörösödött. - Nézze, Gerd - hebegte aztán - nem kell kitérnie a családi problémáira, ha nem akar. Nagyjából amúgy is értesültem már róla, hivatalból. Itt egyébként sem számít, ki honnan jött és miért. Itt csak az számít, hogy segítsünk valahogy azon a tengernyi bajon, ami körülvesz minket errefelé. S ezek ráadásul nem is mind kifejezetten orvosi problémák. Sokszor néhány biztató szó is elég vagy egy-két - nekünk természetesnek tűnő - ügyes fogás megtanítása, mondjuk a csecsemőkkel kapcsolatban, meg ilyesmik. Mert hiába a sok ősi törzsi tapasztalat és hagyomány, bizony van, ami inkább ártalmas, mint bölcs szellemi örökség. S nemcsak a babonafélékre gondolok, hanem a hibás, téves beidegződésekre...

- Azt hiszem, szakmai szempontból sem lesz kárba vesztett az idő, amelyet itt tölt majd velünk - vélekedett Baltazar atya. - Végtére is, itt aztán igazán „élesben” megy minden, s a legapróbb részletekkel is foglalkozni kell. Valóságos polihisztorrá kell válni! És ebben az én remek barátom, Lopez doki igazán a lehető legjobb mester! Szerintem mire innen visszatérhet az egyetemre - amit szívből kívánok -, többet fog tudni az életről, a betegségekről meg mindenféléről, mint a lábukat az egyetemről talán ki sem tévő nagyokos professzorok... - vigyorodott el teli szájjal az atya.

- Khm... hát ebben lehet valami - gondolta magában Gerd, és nagyot nyelt. - Most már csak az a kérdés, lesz-e vagy összegyűlik-e valaha is elég pénze ahhoz, hogy az édesapját is tudja támogatni, s egyúttal az egyetemet is el tudja végezni? De akárhogy is igyekezett optimista szemel nézni a jövőbe, nem talált benne semmi bizonyosság erre nézve. Sőt egyre többször merült fel előtte egy csavargó képe, aki nem más, mint ő maga - az egykor jobb napokat látott brüsszeli polgár, akinek végül is - mindent egybevéve - nem túl sok jót hozott az élet, aki reménytelenül, hajléktalanul kószál a város utcáin, s csak egy öröme marad az életben: az evés. Ebből se sok... Alkalmi munkából tengeti sivar, egyhangú életét, kukákban kutat jobb falatok után, gyakran a kutyákkal marakodva a koncon, vagy papundeqli dobozokat gyűjtöget Brüsszel elegáns, bevásárló negyedeiben, vagy egyszer-egyszer (amelyek igazán jobb napnak számítanak) fűnyírást vállal valamelyik „érező szívűnek” mutatkozó gazdag polgár kertjében, s titokban elegáns éttermek finom, ízletes fogásairól álmodozik, ami emlékeztetheti egykori, régi szép életére... *Késsel, villával, terített asztal mellett enni, s ha lehet, kiadósan...* Igen! S aztán egy napon majd mellé szegődik a szerencse - no, nem nagy, csak amolyan kis szerencse -, s erőt véve magán benyit legalább egy önkiszolgáló étterem ajtaján... Persze azért előbb toporog egy darabig a küszöbön, szíve a torkában dobog, mielőtt lenyomja a kilincset, de amikor aztán az ajtó kinyílik, szeme elé tárul a rég látott és nagyon áhított kép: szépen terített

asztalok, a fal mentén kiszolgáló pult, amely előtt tálcával a kézben elhaladva lehet az étek közül választani... Láttam magát, amint közelebb lépve, szakértő szemmel mustrálgatja a kínálatot: halsaláta, lepényhal paprikába forgatva, sült kolbászok nagy választékban, aztán odébb: fagyaltok, különféle krémek s végül: igazi belga praliné... amelyet csak az ő szeretett hazájában, a praliné fellegvárában készítenek, még hozzá azoknak az inka eredetű recepteknek a nyomán, amit egykoron még a spanyol konkvisztádorok csórtak el, aztán a megszálló csapatok hoztak be a Németalföldre valaha. Természetesen (persze, hogy természetesen, hisz belga földön nemcsak a praliné a legkitűnőbb, hanem a „folyékony kenyér” is) *a sörök bő választéka sem hiányzik!* Gyorsan, s a lehető legdiszkrétebben a nadrágjába törli nem éppen tisztaságtól fényes kezét, s magához véve egy alumínium tálcát, meg a szükséges, szintén alumínium evőeszközöket, belép a terelőkorlát és az étkeket kínáló pult közti folyosóba. - Amikor ide jutott a gondolatmenetében, megborzongott. - Nem valami fényes jövőkép - állapította meg kedvetlenül -, s ráadásul hiányzik belőle az édesapja. Vajon *vele* mi lenne? Vajon ez a kényszermegoldás, ami elválásuk előtt realizálódott, biztosítaná-e akkor is a számára legalább tűrhető életminőséget? De ha igen, még akkor sincs minden rendben, hisz a jelek szerint nem teljesítené a fogadalmát, miszerint mindent visszaszerez, amit apja elvesztett... No, de ez mind a fantáziájának a játéka! - próbálta észhez téríteni önmagát, de a kép folytatódott: látta önmagát, amint a tálcájára vesz egy adag ráksalátát, aztán melléje von valami sültet, nem is figyeli meg pontosan, hogy mit, majd belemarkol a szép piros celofánba burkolt praliné kockák közé, amelyek egy nagyobbacska porcelánvederben kelletik magukat, végül a tálcájára emel egy literes korsó Stella Artois-t, majd büszke léptekkel, akár egy győztes hadvezér a pénztár elé vonul fejedelmi zsákmányával.

A pénztárosnő persze végignézi, olyan pillantást vetve rá, mintha egy varangyos béka állna ott tálcával a kezében, és a légyörköltjét készülné kifizetni, de ő ezzel mit sem törődik! Kifizeti az ebédje árát, az utolsó frankjait kipengetve a kisasszony orra elé, majd odasiet az időközben kiszemelt, legszebbnek talált asztal mellé, ahonnan kellemes kilátás nyílik a portálüvegen át a meglehetősen forgalmas utcára, s mi több, még a nem túl távoli *Atomium* gömbjeire is. Kényelmesen helyet foglal, kezébe veszi a kést meg a villát, s hirtelen újból úriembernek érzi magát: Gerd Winter orvostanhallgatónak. Wolfgang Winter dúsgazdag nagyvállalkozó fiának, aki előtt fényes karrier áll, s ínen van az élete, általános megbecsülésnek örvend, nem pedig egy szerencsétlen, névtelen csavargó, aki feladva az életét, kukáról kukára jár, olykor kóbor kutyákkal marakodik, s ha néha elsétál a *Maneken Pishez*, hogy jó brüsszeli polgárnak érezhesse magát, ám a rendőrök elkergetik, nehogy megzavarja a fényképezőgépeiket kattogtató japán turisták élvezetét, s aki bánatában a török utcai árusoktól csend felderíthetetlen eredetű ócska borokkal issza le magát a sárga földig, hogy aztán négykézláb küsszon „éjjeli menedékhelyéhez”, egy zsákutca végén ágaskodó tűzfal tövéhez, amelyet nem kevés iróniával „otthonként” emleget, s néhány, a Panasonic cégtől származó kartondobozzal tesz otthonossá, ahol végül az utolsó kortyok mámorában maga alá vizel, még az ájulásszerű, öntudatlanságba zuhanó alvása előtt. Az ám, csak hogy most még úr, igazi úr, még ha arra a röpke félórára is, amíg az ebédjét elfogyasztja.

Beleszúrta hát villáját a húsba, az életlen késsel apró szeletet hasít le belőle, aztán szájához közelíti, de mielőtt még bekapná, szakértő szemmel megvizsgálja: szép, friss és zamatos hús benyomását kelti, a látszat pedig - nem úgy, mint általában - ezúttal nem csal! A hús valóban elsőrangú! Úgyhogy a következő falatkánál már nem is vizsgálódik, nem mérlegel, hanem szép egyenletes tempóban felfalja, előbb a húst, aztán a ráksalátát, némi brokkolit csipegetve hozzá, aztán - amikor ezekkel végez - praliné darabokat dobál utána, végül pedig leöblíti az egészet a gusztusosan habzó Stella Artois-val, feltéve így a koronát a királyi menüre. A gyomra megtelik kellemes érzéssel, ami szép lassan szétárad az egész testében, előbb a melle

tájékát, majd a lábait és karjait, végül a fejét is birtokba véve. S ekkor végtelen nyugalom, megelégedettség és boldogság lesz úrrá rajta, pont úgy, mintha minden rendben volna. S azt gondolja majd: mily jó lenne megállítani az időt, hogy az a pompás pillanat örökké tartson, mert szép és kerek a világ!

S akkor (pontosan akkor!) elszundít egy kicsit, s arról álmodik: nászúton jár a csodák szigetén: Capriban. Épp egy parányi jachtban ül kedvesével, és átcsusszannak a középső Fraglioni-szikla barlangján. Magához öleli szíve hölgyét, aki halkán sóhajtozik gyönyörűségében, s nem csak azért, mert lenyűgözte a sok szépség, amit Capri nyújtott a számára... - Drágám - suttozja a Drága Nő -, sohase hittem volna, hogy mi ketten... s pont itt, ezen a gyönyörű helyen... - Édesem - mosolyodik el ő, csókot lehelve ifjú kedvese ajakára - veled máshova nem is mehettem volna. A legszebb asszonnak a legcsodásabb nászút jár! - Olyan boldog vagyok! - bújik közelebb hozzá a Drága Nő, s ő megpróbál e nagyszerű pillanatban egyszerre mindenre gondolni, amit fontosnak tart e világon, s úgy érzi a csillagok is táncot járnának szerelmük tiszteletére, ha nem volna éppen fényes nappal. De hogy a csillagtánc ne maradjon el, hamarosan leszáll az este, s egybefolynak a percek. Csodák fenn és lent... Fent az égbolton, s lent a Mari Grandra néző szállodai szobájuk nászi ágyán... Odakint bólogatnak a pálmák - hogy majd leesik a fejük -, a kikötő felől kellemes, hűs tengeri szellő hozza az ezernyi színben pompázó virágok illatát. Az asztalon, a kristálypoharakban izgatóan pikáns limoncselló sárgállik, könnyű mámort ígérve. Micsoda boldog pillanatok... de hiába! A valóság kivillantja farkasfogait!

Egyszerre csak arra riad édes álmából, hogy egy súlyos kéz nehezedik a vállára, egy durva érces hang valami olyasfélét mond: - Hé, ez itt nem az üdvhadsereg! Itt nem lehet csak úgy naphosszat szunyókálni! Ha végzett, kotródjon innen, piszkos csavargó, vagy ha van még valami pénze, hát vegyen rajta valamit! - De kérem - próbál mentegetőzni, valahonnan, az úri múltnak távolából felsejlő szavakat keresgélve, de aztán feladja... hiába, úgymint hiába minden...

Bármilyen józan elképzelés szerint, most egy világnak kellene összeomlania benne az újabb megaláztatás hatására, no, de nem omolhat, mert *az a világ már réges-rég összeomlott!* Ráadásul véglegesen...

Feláll hát, s udvariasan elköszön... nemcsak a vendéglőstől, hanem egy ábrándtól is, attól, hogy talán egyszer mégis... és elköszön az emlékektől is, mert *nem mindig jó emlékezni...* sőt néha kifejezetten szörnyű...

- No igen! - jelentette ki Gerd, magához térve jövőt kutató gondolataiból. - No igen, azt hiszem igaza van, Baltazár atya. Ha valaha is visszatérhetek a régi életemhez, hát ez a sok tapasztalat, amit itt megszerezhetek, bizonyára a javamra válhat! - nyögte ki, aztán vett egy mély lélegzetet, hogy végleg elhessegesse magától a nyomasztó gondolatokat. Inkább arra akart koncentrálni, hogy megállja a helyét itt a dzsungel mélyén.

- Azt hiszem, barátom - mordult egyet Lopez doktor -, nem lesz magával baj. Valami azt súgja nekem, hogy voltaképpen kemény ember, még ha ezt nem is biztos, hogy tudja magáról. Aztán pedig nem is olyan kibírhatatlan az élet errefelé, mint gondolhatná, de azért az tény, hogy nem számíthat olyan körülményekre, mint mondjuk egy belga kórházban... S nemcsak a felszereléssel vannak problémák, hanem az ellátás, az utánpótlás sem lesz könnyű dolog! De erről már alkothat némi fogalmat. Itt a legcélszerűbb légi úton célba juttatni a csomagokat, mégpedig a misszió ócska repülőgépével - hisz' nincs más -, mert a földön komoly nehézségek adódnak. A terep egy része ugyanis még a jobbfejta dzsipekkel is alig járható. Kusza dzsungel, vadregényes vidék, úttalan utakkal, hirtelen előbukkanó szakadékokkal - ahonnan nincs menekvés, még akkor sem, ha élve megúszná az ember a zuhanást. Aztán sok a sekély

vizű, de igen sebes sodrású folyócska, ahol nem könnyű gázlóra lelni. Egyszóval annyi itt a probléma, mint a nyű, ha a „szárazföldön” indul útnak az ember. Ezért, ha mégis erre kerülne a sor, tanácsosabb kisebb-nagyobb karavánokba szerveződni, hogy a résztvevők segíthessenek egymáson. Csak a bennszülöttek tudnak viszonylag veszélytelenül közlekedni, ha eltekintünk a különféle emberevő fenevadaktól, akik már előre nyalogatják a szájukat, amikor az orruk hírül adja, hogy emberfélék vágnak neki a dzsungelnek. Persze a bennszülöttek ősidők óta ismernek olyan ösvényeket, csapásokat, ahol kicselezhetik még a vadállatokat is. Bizony néha egész messzi földről is betoppannak hozzánk bennszülött kliensek a kórházba, mint például a giszuk, akik az Elgen-hegy lábánál élnek, vagy gvere-családok Dél-Ugandából. Nekik azonban nemzedékek sokasága óta otthonuk ez a föld. Együtt élnek, együtt lélegzenek vele. Mi sajnos sohasem válhatunk ilyené! Mi mindig csak idegenek maradunk, akármennyire is igyekszünk itt - néhányan - gyökeret verni. Nekünk marad a jól vagy rosszul szervezett küzdelem és a fehér ember által fétisként tisztelt technikai civilizáció „csodatermékei”, amelyek bizony elég gyakran felmondják a szolgálatot.

- Látom én, hogy különös egy világ ez - jelentette ki Gerd, egy árnyalatnyi bizonytalansággal a hangjában -, de nem tartok tőle. Elfogadom a kihívást!

- Nocsak! Minő önbizalom! Ilyet eddig csak az ide vetődő fiatal „emancipuncista” élharcos orvosnőktől hallottam. Igaz, hiába, mert mégiscsak elfüstöltek az első adandó alkalommal. De maga *férfi*, s ahogy elnézem, *talán „beleváló”*, s tényleg bírni fogja - nevetett Lopez a saját ízetlen tréfálkozásán, aztán folytatta: - Na de bocsássanak meg, uraim, csak ülünk itt szárazon, fecsegünk, s még meg sem kínáltam magukat valamivel. Egy korty *Tequilla* megfelel? - kérdezte, furcsán megnyomva az ital nevét, aztán a szoba sarkában álló gyógyszer szekrényhez lépett. Kinyitotta, és kiemelt belőle egy testes, jóféle mexikói nedűvel telt palackot. - Tudják - mondta elgondolkodva - Te pedig különösen, kedves barátom -, mosolygott az atyára - bárhova vet is a sors, erről az egyről, ha csak nem muszáj, nem mondok le. Ez az én szenvedélyem: a Tequilla! Ha baj ér, ha öröm, vagy ha úgy érzem, túrheterenül magányos vagyok, bár - kuncogott hamiskásan - egyesek szerint nekem semmiféle magány nem lehet túrheteren, sőt, ellenkezőleg... de hát - húzta össze a szemöldökét - ez azért nem így van... szóval minden ilyesféle esetben, amit mondtam, iszom egy ujjnyi Tequillát, s máris jobban vagy épp még jobban érzem magam.

- Persze ne higgye - vágott közbe gyorsan Baltazár atya, Gerdre vetve a tekintetét -, hogy Lopez doki valami részeges alak, vagy mi, nem, egyáltalán nem az! De tény, hogy itt az őserdőben szükség van erre-arra, hogy kibírja az ember. Hiába a lelkierő, azért errefelé nagyon más az élet...

Gerd zavartan fészkelődött. Kissé meglepte ez a fura vallomásféle, meg az a sok minden, ami hirtelenjében, s első hallásra talán részben indokolatlanul rázúdult.

Lopez doktor és Baltazár atya csendben, maga elé meredve kortyolgatta az italát, mintha egy pillanatra megfeledkeztek volna az ifjú Winterről.

Gerd lopva körülnézett. Még nem sikerült semmi „kézzelfogható” benyomást szereznie a munkahelyéről, mert alighogy „leszedték” a gépről, rögtön idecipelték, ebbe a többfunkciós helyiségbe, melynek az egyik végében - most vette csak észre - néhány titokzatosnak tűnő ládát is tároltak, egymás hegyére-hátára hajigálva, majd embermagasságig felhalmozva.

E „különös” helyiségbe egyébként a kis „házi repülőtérrel” közvetlenül is be lehetett jutni, de természetesen ott volt a nagy ajtó, amely - feltehetőleg - közvetlenül a kórház többi részével biztosította az összeköttetést.

Az a sarok, amelyben most üldögéltek, egy alacsony dohányzóasztallal és néhány kényelmes, de kissé ócska klubfotellel volt berendezve. A bútorok kopottsága és a szivarparázs ütötte kisebb-nagyobb sebhelyek arról árulkodtak, hogy az „urak” gyakran megfordulnak itt egy-két percre, hogy „kifűjják magukat”, elszívjanak egy jó szivart, s nagy ritkán - nyilván csupán csak a legvégső esetben -, ahogy Pierre atya mondaná: felhörpintsenek egy-egy pohár italt.

- Hmm... ez a Lopez talán titokban mégiscsak alkoholista - futott át Gerd agyán a gondolat. Erősen emlékeztette a dolog egy régi kedves barátjára, aki az evés rabja volt... Ő ugyanígy tagadta a maga szenvedélyét, s állandóan azt bizonygatta: épp hogy csak harap valamit, s tényleg: társaságban alig evett, viszont amikor egyedül volt... Szóval akkor aztán alaposan bepótolta, s méghozzá sokszor... Mi több: evett, amikor éhes volt, evett, amikor nem, evett, amikor ideges volt, s evett, amikor rátört a boldogság. Egész egyszerűen a finom és kevésbé finom falatok rabja volt... Tulajdonképp nem is az volt az érdekes, hogy mit eszik, hanem az, hogy - szinte folyamatosan eszegessen... Valahogy - vélekedett Gerd - így lehet Lopez doki is az alkohollal.

- Mr. Lopez - szólalt meg aztán Gerd, hogy ezt a különös csendet megtörje, s a saját tétova gondolatmenetét is megszakítsa - mégis, mi lesz a konkrét feladatomban?

- Khmm... - köhintett zavartan az orvos. - Bocsásson meg, azt hiszem össze-vissza fecsegünk itt mindenről, a lényegről pedig megfeledekezünk. Hát akkor - állt fel nagyot sóhajtva -, talán nézzünk körül a mi kis kórházunkban.

8.

Négy kemény hét telt el azóta, hogy Gerd Winter átlépte a narungurui missziós kórház kapuját. Nehéz napok és hetek voltak ezek, annyi bizonyos... Ennek ellenére - úgy érezte - elég gyorsan sikerült beilleszkednie a kórház életébe. Mindenki örömmel fogadta, de ez nem is volt csoda: rengeteg volt a munka, de kevés volt a dolgos kéz. Az igazán nemzetközinek mondható társaságot Lopez doktoron kívül Sir John Bollugh, a szülész-nőgyógyász (jellegzetes, disztintív angol úr), Csicsery doki, egy fiatal gyermekorvos (az egzotikus Magyarországról), és a különös, lenyűgöző egyéniségű, ám külön francia Girgosente asszony, a sebész, no meg Tyimofej, az emigráns öreg orosz röntgenorvos alkották a kórház szakavatott doktori karát, hozzájuk kellett tehát csatlakoznia, szakasszisztensként Gerd Winternek. Szerencsére nyolc áldozatkész, s igen csinos helybéli, bennszülött nővérke állt - szó szerint - éjjel-nappal a segítségükre. (Ám azért az igazsághoz az is hozzátartozott, hogy - bár lelkesedésük páratlan volt ugyan - a szakmai ismereteiket illetően, nem túl valószínű, hogy bármelyiküket hosszabb távon alkalmazták volna egy európai vagy amerikai kórházban.)

A Szent Patrickban ragyogóan összehangolt csapatmunka folyt, a két kiemelkedő vezéregyéniség: Lopez doktor és Baltazár atya irányításával. A kórház egészségért egyébként - lévén, hogy a misszió tartotta fenn - Baltazár atya volt a felelős, mint „igazgató”, bár ezt a titlust nem szerette használni. A szakmai munka irányítását pedig - legalábbis hivatalosan - Diego Lopez látta el.

Jó volt ez mindenkinek, de legfőképp a szegény szenvedőknek, akik pedig jöttek, egyre csak jöttek, hiszen a bennszülöttek körében az utóbbi években messze földön elterjedt a kórház híre, de az sem mellékes körülmény, hogy jó volt ez Baltazár atyának és Lopez doktornak is, mert mindketten megtaláltak valamit, ami számukra tényleg valami olyasmit jelentett: *az élet értelme*, vagy mi a csoda, hisz mindketten egyetértettek abban a tételben, miszerint: valójában nem számít az, hogy az ember számára rendeltetett idő, az élete, viszonylag rövid, főként ha egy hosszú életű teknősbékához vagy egy évszázados fáéhoz hasonlítjuk, hanem az az érdekes, hogy ebből az életidőből mennyit vesztegettünk el fölöslegesen, értelmetlenül, esetleg „hereként”, élőködőként valaki más nyakán, vagy *mennyit használunk fel bölcsen, hasznosan*, pláne másoknak is hasznosan, mint Lopez doki vagy Baltazár atya. Ők mindketten a hasznos élet hívei voltak, s úgy vélték: akárhogy is, de véghez kell vinniük valami igazán hasznosat! És mindenképpen rajtuk múlik, megtalálják-e a módját, hogy az életük ne léhasággal, céltalan tevékenységekkel teljen el, mintegy „elvesztegetve” azt, hanem hasznos, értelmes, alkotómunkával - mint amilyen ez a missziós kórházi munka is - s így, ha majd egyszer visszatekintenek életük történetére (filmjére - ahogy mondani szokás), ne kelljen döbbente szembenézni azzal a szörnyű felismeréssel: az élet eltelt, de haszontalanul és értelmetlenül, s most el kell tűnni a világból, mintha nem is léteztek volna. Lopez doktorra és Baltazár atyára szerencsére nem ez utóbbi vár. Ők minden bizonnyal elégedettek lehetnek majd a végső számvetésnél: életük hasznos volt - sokak számára és önmaguknak is hasznos -, szép, értékes, s Baltazár atya esetében ráadásul teljes is. Lopez doktornál azért sajnos nem teljesen így állt az eset, legalábbis az eddig eltelt alapján, mert egyvalami azért hiányzott belőle: az igazi szerelem, a beteljesült, önfeledt, gátlásoktól mentes szerelem, amilyen „majdnem volt” Mememével, de sajnos - legalábbis eddig - mégsem, s valószínűleg ezután sem lesz...

Tehát Lopez dokinak még ez a kis „apróság” nagyon, de nagyon hiányzott az életéből ahhoz, hogy az teljesen kerek lehessen. Mert bizony, az igazi boldog élethez nemcsak a munkában, az alkotásban való sikeres beteljesülés szükségeltetik, hanem a szerelem ingoványos, veszélyes talaján is meg kell hogy tudja vetni a lábát a férfiember. Mégpedig biztosan és véglegesen!

A kórház tehát jó dolog volt, az biztos. Jöttek is a szegény bennszülött páciensek, bár igaz, eleinte le kellett küzdeniük a félelmeiket, amiben bizony része volt egyes törzsi varázslók - a konkurenciától rettegő - hókuszpókuszainak és fenyegetéseinek is. (Itt-ott nem is kis része...) De mint minden életbevágóan fontos dologban itt is akadt néhány bátor úttörő, aki élére állt a dolognak, s aki elég népszerű és befolyásos volt ahhoz, hogy egyre több követőre találjon, mígnem aztán bekövetkezett az *áttörés*, s az újdonságból általános gyakorlat lett...

E nagytekintélyű úttörők közül is toronymagasan a legkiemelkedőbb személyiség Kawaki volt, a vadász...

Kawakit, a „bűvös vadászt” jól ismerték Kenya fennsíkjainak szavannáin, az országot kettészelő nagy törésvonal dzsungeljeinek mélyén, a Viktória-tó környéki őserdőben, meg a tó melletti ültetvényeken. Mindenki szerette, tisztelte és feltétlenül adott a szavára ezeken a vidékeken, de a híre eljutott még az Elgon-hegyi gészuk falvaiba is!

Szóval Kawaki tényleg általánosan ismert és nagytekintélyű és „bűvösnek” tartott ember volt, aki előtt még a törzsi varázslók is tisztelettel fejet hajtottak, bár azért nem egy közülük féltékeny volt erre a megdönthetetlennek látszó, hatalmas tekintélyre.

Amikor Baltazár atya felfogadta őt a kórház fővadászának, s megbízta azzal, hogy - amikor csak teheti - friss hússal lássa el a betegeket, Kawaki alaposan körülnézett az intézményben, aztán tanúk előtt kijelentette: „*A kórház jó, a kórház nagyon jó!*” Ez a mértékadó vélemény aztán futótűzként terjedt el a törzsek között. A varázslók ezután hiába fenyegetőztek rontással, sáskajárással, gonosz szellemekkel és adóellenőrökkel, a törzsek bátrabb asszonyai azzal válaszolták: „Kawaki megmondta: *A kórház jó, a kórház nagyon jó!*” A varázslóknak pedig be kellett adniuk a derekukat, ha nem akarták, hogy valamelyik természetesebb asszonyság - mint valami lelkes forradalmár - a sodrófával adjon nyomatékot az újsütetű meggyőződésének...

Így történt, hogy Narunguruban nyüzsgött az élet, s egyes vállalkozó szellemű falubéliek, már-már „gyógyturizmust” emlegettek... A kórház tele volt a legkülönfélébb nyavalyáktól szenvedő betegekkal, úgyhogy Lopez doktor csapatának egyáltalán nem maradt ideje unatkozni...

Tulajdonképpen minden „rendben” is lett volna, az élet nyugodtan ödönghetett volna egy tűrhető, jól megszokott kerékvágásban, csak hát az élet sohasem kiszámítható és sohasem valamiféle „sima menet”. Mindig történnek váratlan események, amelyek felborítják az így vagy úgy kialakult egyensúlyt. (Jobb helyen status quót.)

Lopez doktor azonban az utóbbi néhány hónapban *aggasztó jelekre* lett figyelmes. Viszonylag hirtelen, s igen meglepő mértékben növekedett meg a betegek száma, mégpedig - a legtöbbjük esetében - valami olyan különös kiütésekkel a testén, amelyet Lopez doki egyáltalán nem ismert! Annyira érthetetlen (és ismeretlen!) volt a dolog, hogy erősödő aggodalmától hajtva fogta magát, és soron kívül, néhány napra elrepült Nairobibá, hogy a központi kórházban konzultálhasson a kollégákkal, no meg a szakkönyvtárban tüzetesen átlapozza a szakirodalmat, hátha talál e kiütések természetére és követelményére vonatkozó adatokat. Csakhogy *nem tudott meg semmit!* Ezután napokig kétségek közt gyötrődve azon töprengett: mitévő legyen? De aztán úgy döntött: jobb híján egyelőre várakozó álláspontra helyezkedik, s tüzetesen tanulmányozza a megbetegedéseket, a Missziós Kórház eseteit. Csak Baltazár atyának vallotta meg: attól fél, hogy egy *komoly, nagy kiterjedésű, ismeretlen eredetű járvány ütheti fel a fejét...*

Diego Lopez agyába befészkelte magát *a nagy járványtól való félelem*, lassacskán, kis híján kiszorítva onnan még a saját életével kapcsolatos legtitkosabb problémáit is.

Gyűjtögetni kezdte az adatokat, hogy aztán, a kellő pillanatban a kenyai kormány elé terjeszthesse a teóriáját, és segítséget kérhessen, vagy legalábbis rávegye az illetékeseket, hogy készüljenek fel egy nagyobb szabású beavatkozásra. Persze - tudta jól - ahhoz, hogy elérje a célját, *s ne tekintsék őt valami hóbotos, rémeket látó dzsungeldokinak*, akit nem kell komolyan venni, *megfelelő bizonyítékokra van szüksége...*

9.

Narunguru valójában egy néhány kunyhóból álló szánalmas kis *sasi* falu volt. Valaha többen élhettek errefelé, de egy földrengés elpusztította a települést, s a katasztrófát meglehetősen kevesen élték túl. Az a csodálatos tavacska is, amelynek partján a kórház épült, akkor keletkezett...

A kórház egyébként, úgy első látásra, inkább valami gazdasági épületegyüttes benyomását keltette, mintsem fontos egészségügyi intézményét, de azért a célnak - legalábbis a helyi lehetőségeket figyelembe véve - megfelelt.

Megvolt itt majdnem minden, amire egy ilyen helyen szükség lehetett, még ha nem is a legjobb minőségben. Saját energiaforrásai működtették, amelyek a legkülönbözőbb technikai ötletek együtteséből álltak össze, a gázolajtól a szélkerékig, végszükség esetén pedig a piszok szívós legény hírében álló Nyambala által hajtott átalakított bicikliig...!

Lám-lám, itt is bebizonyosodott, hogy az élet, a létezés nem csupán a pusztá hétköznapi matéria: evés, ivás, szeretkezés meg effélék, hanem annál sokkal több is! Például kreativitás. (Lásd Nyambalát...) Az élet ugyanis ott van az ember agyában. Feltételezve persze, hogy van az illetőnek... Szóval ott van az agyában vagy inkább képzeletében, s olyan, amilyennek látni akarja. Nos, ha az ember egy kicsit is kreatív, akkor az álmait vagy a képzeletének szüleményeit meg is tudja valósítani. (Lásd: megint csak Nyambalát és az ő „vészhelyzet-biciklijét”.) Az ember lehunyja a szemét, elfojtja, elnyomja a körülötte lévő dolgokat, aztán elképzeli valami más világot vagy ugyanazt a világot egy kicsit másképp. Mint például egy dzsungelfalut kórházzal, a kórházat pedig saját erőforrásokkal. (Szükség esetén: biciklivel...) Aztán kinyitja a szemét és nekilát megvalósítani... Van, aki nagyobb dolgokat álmodik, van, aki kisebbeket. S van, aki tényleg megvalósítja, s van, aki nem. És van, aki jó dolgokat álmodik, s sajnos van, aki rosszat. Még inkább „sajnos”, ha ez utóbbit meg is valósítja...

Persze ahhoz, hogy az ember kigondoljon, megálmodjon jó dolgokat, ahhoz előbb kellően el kell merülnie a rendelkezésre álló ismeretek között, és - minő borzalom! - tanulnia kell! Ha szegény sorsú bennszülött, akkor is, ha gazdag flandriai szülők gyermeke, akkor is, mert aki nem műveli eléggé az elméjét, annak a szeme is, füle is hamis tanú, s megálmodnia sincs mit... (Hm... megfontolásra érdemes gondolatok...)

Valahogy így volt ezzel Gerd is. Tele volt a feje ilyen és ehhez hasonló gondolatokkal. Időnként csak úgy zsongott tőle a kobakja... de hát az élet mindentől függetlenül száguld, mint egy elmebeteg expresszvonat, akármit is gondolunk felőle (vagy közben).

Gerd szállását a közvetlenül a kórház közelében épült kényelmes faházak egyikében jelölték ki. Itt laktak az orvosok és Baltazár atya is. Az ápolók számára viszont a kórház területén rendeztek be kicsiny, de kényelmes, kétszemélyes szobácskákat.

Gerd házikója közvetlenül Baltazár atya és Lopez doki szállása között volt. Egyébként nem volt ez véletlen, Gerd ugyanis Mememe egykori „lakosztályát” örökölte... Nem volt kellemetlen hely. Ha épp adódott rá idő, a ház lakója a fedett teraszon üldögélve jólesően gyönyörködhetett a táj szépségeiben, főként este: hiszen itt az éjszaka szinte minden átmenet nélkül tör a nappalra, de rövid párharcuk alatt a nap minden alkalommal tesz egy kísérletet, végső kísérletet, hogy legyőzze a sötétséget, s vöröslő arany sugaraival még néhány percre színpompás tűzijátékot varázsoljon a bujazölden pompázó tópartra... (*Leírhatatlanul gyönyörű látvány ez!*)

Gerd talán egy hét elteltével fedezte fel magának először ezt a csodát, s attól kezdve úgy intézte, hogy ebben az időpontban - amikor csak lehet - szabad lehessen, s egy kis időre megpihelve megszemlélje a természetnek e tüneményes csodáját.

Mindig jó alkalom volt ez arra is, hogy eltöprengjen a sorsa alakulásán, s mindazon, ami a közelmúltban vagy éppen aznap történt vele.

Egy este aztán „különös” vendég kavarta fel az éjbe hulló nappal idilli hangulatát:

Lopez doki állt a terasz alacsony, inkább csak jelképes ajtajánál. Kezében vastag kubai szivar füstölgött, ajkán lefityedt, bánatos vigyor ült. Enyhén spicces volt, de azért még nem túlzottan túl a „szalonspicc” határán.

-- Bejöhetek? - kérdezte, és megkapaszkodott egy gerendában, ám csupán egy pillanatra tudta megtartani magát, aztán teljes hosszában elvágódott, akár egy zsák.

- Na, úgy látom, maga csak úgy „beesett hozzám” - nevetett fel Gerd, első derűtségében, de aztán megemberelte magát, visszafojtotta derűtségét, felpattant fonott karosszékéből, ahonnan a nap küzdelmét figyelte, s odaugrott hivatlan vendégéhez, hogy felsegítse.

- Boo... Bocsánat - dadogta Lopez doki. - Bejöhetek? - kérdezte, méltósága romjai alól előhalászott maradék udvariasságával. - Izé, egy teára, ha van... és... talán egy brandyre - tette hozzá nyomban, praktikusán.

- Hogyne... jöjjön csak - mosolygott Gerd -, és betámogatta vendégét a terasz mélyére, s beleruttyantotta egy karosszékbe.

- Köszönöm, pajtás! - nyögte a doki. - Igazán nem akartam zavarni, csak véletlenül erre hozott a lábam. Tudja, olyan jól ismerte a járást errefelé, még nem is olyan régen.

- Igen? - kérdezte udvariasan Gerd olyan képet vágva, mint aki semmiről sem értesült...

- Hát igen, igen, de már elmúltak azok az idők - szipogott, és két könnycseppet törölt le az arcáról a máskor oly kemény doki.

- Igen, bizonyára N’Kubunga kisasszonyra gondol - kockáztatta meg az ifjú Winter a veszélyes feltételezést, amely felért egy beismerő vallomással.

- Oh, Mememe! sóhajtott egy mélyet Lopez egy hihetetlen nagy csuklás kíséretében. - Hiányzik nekem! Bár ha jól meggondolom, voltaképpen az igazi szerelem hiányzik. - Ismét csuklott egyet, majd újfent folytatta: - Valahogy nincs szerencsém ezzel a nagy érzéssel, s ezért tüskéket növesztettem - bólogatott.

- Tüskéket? - adta a meglepettet Gerd.

- Igen, a fenébe is, igen! Tudom, hogy nehéz kibírni engem, én mindenkit csak szurkállok, mint egy hülye kaktusz.

- Ugyan, ugyan, magát mindenki nagyon tiszteli, kedves doktor - mondta zavartan Gerd, mert hiszen ez részben igaz is volt, legalábbis, ami a szakmai felkészültséget illeti, de hát tény, hogy *Lopez doki amolyan nehéz ember volt...*

Aztán, hogy véget vessen a kissé kínos jelenetnek, sarkon fordult, és besietett a konyhába, hogy készítsen egy teát, s persze előkészítse a brandyt, ugyebár...

A viszonylag kényelmesen berendezett, de picit konyha leginkább egy lakókocsi főzőfülkéjére emlékeztetett, amelyeket az olcsóbb európai campingekben lehet bérelni, de itt a dzsungelben mégis valódi luxusnak számított...

Amíg a víz melegedett, Gerd önkéntelen kelletlenségét leplezni próbálva visszacammogott a vendéghez, s igyekezett udvariasan mosolyogni.

- Tulajdonképpen még alig akadt időnk egy kicsit beszélgetni, igaz? - törte meg a csendet Lopez.

- Igen, valóban nem sok időnk akadt! - felelte elgondolkodva Gerd. - De annyi itt a tennivaló. Nemigen értünk volna rá csevegni. - Elhallgatott, majd egy kis szünet után folytatta: - Csodálom magát, illetve magukat azért, amit tesznek az emberekért. Ilyen nehéz körülmények között...

- Tulajdonképpen nincs ezen semmi csodálnivaló - morfondírozott hangosan, válasz helyett Diego Lopez. - Végül is ez a hely, ez a feladat igazi kihívás minden olyan orvos számára, aki komolyan veszi az esküjét, s az egyetemen tanultakat, nem csupán arra akarja használni, hogy jól megtömhesse a pénztárcáját. Tudja - nézett fel Gerdre, egyenesen hozzá intézve most a szavait -, engem nem érdekel a pénz, a vagyon, de még az elismerés sem. Én akkor érzem jól magam, ha igazi nagy tetteket hajthatok végre. *De csak magamnak akarok bizonyítani, senki másnak!* Ez adja a legnagyobb sikerélményt... *El sem tudok képzelni annál csodálatosabbat, mint amikor megmenthetem valakinek az életét, vagy legalábbis enyhíthetem a szenvedéseit.* Erre pedig keresve sem találhatnék jobb alkalmat, mint amit ez a kórház nyújthat. Akár hiszi, akár nem - folytatta egy leheletnyi szünet után - egy kis túlzással azt is mondhatnám, hogy boldog vagyok. Sőt... ha jobban belegondolok: igen, azt hiszem, az vagyok, csak...

- Csak? - vágott közbe Gerd, mint ahogy a sas lecsap az áldozatára, de mindjárt meg is rettent a merészségétől.

Lopez doktor csodálkozva nézett rá, de folytatta a mondókáját.

- Csak az igazi, mély szerelem hiányzik...

Gerd kellemetlenül feszengett. Nem akarta, de nem tudta megakadályozni ezt a vallomást, de mégis olyan furcsának, szinte perverznek érezte e pillanatban.

- De hiszen Mememe M'Kubunga kisasszony igen közel állt magához, úgy tudom - szaladt ki a száján önkéntelenül, mit sem törődve az esetleges érzékelhető vagy látszólag érzékelhetetlen következményekkel. Aztán hirtelen észbe kapott, de már késő volt... „Rémülten” nézett a főnökére, nem is sejtve, hogy mit fog ehhez szólni...

Diego Lopez néhány percig némán a tenyerébe rejtette az arcát, majd idegesen rágyújtott.

Élvezettel kifújta a füstöt, keresztbe vetette a lábát, tekintete elkalandozott a tó felszínén, a lebukó nap sziporkázó táncot járó sugarait követve, aztán sóhajtott egyet, s lassan, nagyon lassan Gerd Winterre emelte tekintetét.

- Azt hittem, szeretem Mememe-t. Talán valóban szerettem is, de valami megváltozott. Talán őt teszem felelőssé, hogy szétváltak az útjaink, pedig tudom, hogy maradni akart, inkább én erőltettem, hogy menjen. Lehet, hogy önző voltam. Mememében is a magam munkájának eredményét láttam, ahogy egy tehetséges, de félnék csoki bőrű leányból öntudatos fiatal nőt faragtam. Ha ugyan én tettem ezt egyáltalán, s nem kizárólag ő, saját maga... Mindenesetre imponált a lehetőség, hogy a közvetlen munkatársam, annak ellenére, hogy bennszülött és ráadásul nő, a Nairobi-i Missziós Központ irodájának jeles munkatársa lehetett, nem is beszélve a közgazdász diploma megszerzéséről...

- Ezt nem mondhatja komolyan, mármint azt, hogy már nem szereti Miss M'Kubungát... - fakadt ki őszintén Gerdből -, hiszen ő állítólag még mindig rajong magáért, s csak azért vállalta a feladatot, hogy a maga kedvében járjon, hogy maga büszke lehessen rá, de minden porcikájában maga után vágyakozik - lelkesedett Gerd, pedig fogalma sem volt arról, hogy mi is az igazi igazság, ha van olyan egyáltalán...

- Honnan veszi ezt? - hökkent meg a doktor.

- Tudom! Baltazár atya mondott ilyesfélét, s én is láttam, hallottam, hogyan beszél magáról... - válaszolta Gerd, aztán sarkon fordult, és beszaladt a konyhába. Éppen idejében, mert felforrt a teavíz.

Csend telepedett a házikóra és környékére, csak az éjszaka beköszöntét üdvözlő palu-palu madarak sikoltása hallatszott.

Gerd odakint a kis konyhaasztalra helyezett két csészét, beléjük dobott egy-egy filterteát, s rájuk zúdította a zubogó, forró vizet. Aztán gyorsan lefedte a csészéket a porcelán alátéttel, mert azt olvasta valahol, hogy az „igazi angolok” így szeretik, gondolta hát, attól hogy ő flamandnak született, viselkedhet igazi angolként, ha ettől jobb lesz a tea...

Nem tudta eldönteni, hogy Lopez doktor hogy viszonyul az ilyen „igazi angol” dologhoz, de úgy döntött, hogy egy tea erejéig ő is annak fogja tekinteni.

- Mit csinál? - hallotta hirtelen a háta mögül a férfi hangját.

Gerd sarkon fordult, mint akit a darázs csípett meg. Hirtelen mozdulatával lesodorta az egyik csészét az asztalról, amely nagy csörömpöléssel összetört a konyha fapadlóján.

- Bocsásson meg! Nem akartam megijeszteni - mentegetőzött Diego a konyha ajtajában álldogálva -, csak gondoltam benézek maga után.

- Miért, fél talán? - vágta hozzá a kérdést Gerd, maga által sem értett, ideges zavarodottságában, miközben leguggolva a törött csésze darabjait szedegette a kezébe.

- Igen, bevallom, néha igen... - válaszolt halkán a férfi.

Gerd kiegyenesedett, és őszinte csodálkozással nézett rá:

- Maga? Maga fél? De hát mitől, az istenért?

- Nem kell ahhoz mindig ok... Csak úgy fél az ember, és kész! Rátör valami sejtelmes szorongás, valami, *amit távoli őseink örökítettek át a génjeinkben. Ez a félelem évezredekken át lappang, s öröklődik generációkon át.* Már rég nem tudni, mi is volt az igazi ok. Nem is egy volt valószínűleg, hanem inkább a hosszú századok felhalmozódott tapasztalata... A létezés ösztönös ősi félelme, ami aztán ki-kitör a későbbi generációkból, akkor is, ha annak nincs éppen semmi értelme. Habár, ha jól belegondolok, nekem is van rá okom. Mint orvos, nevén is tudom nevezni: *ez a járvány!* Ez az a borzalom, amitől rettegek, akkor is, ha talán nincs reális veszély. Mégis... Soha nem lehet tudni igazán. Ráadásul... - nem fejezte be a mondatot. Elhallgatott.

- Ez komoly? - kérdezte Gerd döbbenetben. - Baltazár atya is említett valamit már nekem erről a járványról, s úgy vettem észre, ő nagyon is hisz magának.

- Igen, ő igen, csak hát... - dörzsölgette az állát Lopez doktor - a hatóságokkal egyelőre nem tudok érdemben tárgyalni. Ehhez perdöntő bizonyítékok kellene. Pedig valami határozottan „lóg a levegőben”. Na, és a járvány, az bizony nem kukoricázik! Ha egyszer felüti a fejét, akkor úgy terjed, akár a futótűz. Egy csomó minden nem tetszik nekem! Maga is tudja, hogy az utóbbi időben ugrásszerűen megnövekedett a betegek száma. Olyan vidékekről is jönnek, ahonnan eddig alig fordult meg itt valaki. Aztán találok jó néhány ismeretlen és egyelőre megmagyarázhatatlan jelenséggel, tünetegyüttessel, amiről eddig nem hallottam, nem ismerem, és hiába is próbáltam utánajárni. Itt sajnos nincs lehetőség igazán komoly kutatásokat és tudományos megfigyeléseket végezni. Persze azért kértem - ha nem is teljesen hivatalosan - segítséget, speciális laboratóriumi felszereléseket... Ígéretik, ugyancsak „félhivatalosan”, de

egyelőre nem történik semmi! Azt hiszem, valamiféle buzgó mócsingnak vagy fantasztának tekintenek, aki jól végzi ugyan a munkáját, de az agyára ment az őserdő. Pedig *tudom, érzem, hogy bármelyik pillanatban kipattanhat valami!* A környék lakosságának nagyon leromlott az egészségi állapota, jelentősen csökkent az ellenálló képességük. *Ez a helyzet szinte felkínálja magát egy járványnak...* - Ismét elhallgatott, majd tett egy lépést előre, hogy kinyújtott kezével elérje Gerd karját. Aztán meglepő erővel megszorította.

- Tudja, számítok magára. Azt hiszem, jól fogunk együttműködni. Legalábbis az elmúlt hetek eseményei erre engednek következtetni. Igazán *meg vagyok elégedve magával.* Gyorsan és jól beilleszkedett a mi kis közösségünkbe, s nekem külön is rengeteg segítséget nyújtott. Akár hiszi, akár nem, észrevettem, mennyire kreatívan igyekezett igazodni az én módszeremhez és a stílusomhoz. Pedig tudom, ez nem is olyan könnyű... - mosolyodott el.

- Uram, azt hiszem egy kicsit túloz - próbált szerénykedni Gerd. - Én csak a kötelességemet...

- Ne, kérem, ne, ezek üres frázisok! - jelentette ki doktor Lopez. - Nagyon jól látom, hogy maga rendkívül igyekvő ember. Azt nem hiszem, hogy különösebben szimpatikus lennék magának. Ez nem is baj... Inkább azt sejtem, hogy valami ős szomorúság lappang önben, barátom, és a maga nagy titka, életének szomorú fordulata olyanná tette, amitől közel kerülhetünk egymáshoz, pontosabban ami miatt máris van egy csomó közös bennünk! Nem! Ne is mondjon semmit - emelte fel tiltakozó mozdulattal a kezét, amikor látta hogy Gerd közbe akar vágni. - Nincs szükség arra, hogy ezt most megvitassuk. Inkább menjenek a dolgok a maguk útján, akármilyen irányt is vesznek. Csak egyet kérek: ne akarja elnyomni magában a mély érzéseket, ha vannak, vagy ha lesznek..., de ne engedje, hogy ezek az érzelmek megzavarják a munkában. Ezt ígérje meg nekem! - kérte, majd a kezeibe temette a fejét.

- Megígérem - vágta rá gondolkodás nélkül Gerd - és hirtelen megsajnálta ezt a gondterhelt, keserűségekkel és félelmekkel teli embert.

- De a tea! - tette hozzá gyorsan, mert megijedt a saját spontán reakciójától.

- Hát persze, a tea - nevette el magát Lopez doki, mint akinek hirtelen nagy súly esett le a szívéről. - Na lássuk csak! Töltse át két csészébe azt, ami megmaradt, aztán igyuk meg odakint... Prosit!

- Azt hiszem, igaza van kedves Tyimofej - mondta Baltazár atya, s egy korty skót whiskyt töltött öreg barátjának. - A mi kedves Diego doktorunknak még mindig Mememe jár az eszében. Nem örülök neki. Igaz, megvallom magának, arra számítottam, hogy ők ketten majd végleg összekeverülnek. Szép pár lehettek volna, de most már ennek, azt hiszem, nem sok az esélye!

- Ebben biztos lehet, egészen biztos! - bólogatott Tyimofej doktor, s megemelte poharát: - Egészségére, barátom! - mondta, aztán kihörpintette. Minden bizonnyal jólesett neki az ital, mert megelégedetten pödörgette hosszú bajuszát, s hátradőlt a székében. - Egyszer, ha jól emlékszem harminckettőben vagy harmincháromban találkoztam egy ilyen esettel, még Szevasztopolban. Akkor tragédiával végződött a dolog.

- Ne mondja, mi történt? - ráncolta a homlokát Baltazár atya.

- A férfi, aki ugye szintén orvos volt, úgy határozott, döntsön az orosz rulett. Ha nyer, feleségül veszi új barátnőjét.

- S ha veszít, a régit? - hüledezett a pap. - Nem valami erkölcsös dolog, mondhatom.

- Nem, egyáltalán nem erről volt szó! Maga nem ismeri az orosz rulettet? - csodálkozott az ősz röntgenorvos. - Ha veszít: meghal...

- Hogyan? - szörnyedt el a társa.

- Pisztoly által. Ez a bizonyos orosz rulett úgy működik, hogy a játékos - ha lehet az illetőt egyáltalán így nevezni - vesz egy forgótáras pisztolyt, s csak minden második lukba tesz töltényt, aztán megpörgeti a tárat. A fegyvert a halántékához emeli, s meghúzza a ravaszt. Ha éppen ott volt egy golyó, veszített... ha nem, akkor természetesen nyert. Valójában ezt többen is szokták „játszani” egy golyóval... Ilyenkor több győztes van, s egy vesztes. Illetve van ennek egyéb módja is, de elég borzalmas az egész. Látom, nem nyertem el vele a tetszését.

- Iszonyú! Tudja, szörnyű az egész. Épeszű emberek ilyet művelhetnek, és még játéknak is merik nevezni. Épelméjű ember nem tesz ilyet - háborgott Baltazár atya.

- Azt hiszem, igaza van - bólogatott Tyimofej higgadtan. - Ez nem is játék, hanem a párbaj, illetve a becsületbeli ügyek elintézésének sajátos tradicionális módja. Természetesen törvénytelen és borzalmas. De hát annyi szörnyűség van a világban, ennél jóval borzalmasabbak is.

- Ez igaz, de ettől ezt az orosz rulettet vagy mit mélységesen elítélem, és szadistának tartom! - szögezte le a pap döbbenten.

- Nyugodt lehet, én sem propagálom - nézett csodálkozva Tyimofej doktor a barátjára -, csupán egy kriminális esetet meséltem el a régi időkből, amikor még otthon éltem a szülőházamban. S hát itt biztos nem kerülhet sor ilyen szörnyűségre. Más időket élünk, s főleg más emberekről van szó. Az az igazság, akkor, a harmincas években még élénken élt bennünk oroszokban, vagy legalábbis a legtöbbször a cár atyuska emléke, bár lehet, hogy csak azt hittük. Mindenesetre sokakban élt még az egykori arisztokratikus gőg néhány töredéke, de hagyjuk. Rég volt, talán igaz sem volt - legyintett, aztán magához ragadva a kezdeményezést, elkapta a whiskysüveg nyakát, s töltött.

Tény, hogy Tyimofej doktor sohasem volt igazán ellensége a jóféle itókának, ráadásul hiába teltek el zivataros évtizedek azóta, hogy elhagyta az ő szeretett Szevasztopolját, hiába vált belőle ősz öreg emigráns orosz röntgenorvos egy afrikai dzsungel mélyén, amit azért kétségtelenül nem lehet tündöklő karriernek nevezni, nem tudott belenyugodni a megváltoztathatatlanba, hogy ott kellett hagynia a szülőházáját. Ráadásul meg volt róla győződve, hogy sohasem lesz alkalma visszatérni oda.

10.

Gerd Winter immáron fél esztendeje volt a Szent Patrick kórház munkatársa. S bár egyáltalán nem igyekezett különösebben a kedvére tenni senkinek, kedves, udvarias modorával, szorgalmas, segítőkész munkájával, fáradhatatlan energiájával, gyakori jó ötleteivel mindenki szívébe beleszólt magát.

Igen, Gerd Winter az elmúlt fél esztendő alatt népszerű ember lett a kórházban. Persze ehhez még az is hozzájárult, hogy Gerd - természetesen - igazán magas szintű felkészültséggel rendelkezett, lévén - még nem is olyan rég - Brüsszelben orvostanhallgató...

- Szépen megúsza ezt a kalandot! - jelentette ki Lopez doktor, s visszahúzta a takaró gyanánt szolgáló fehér lepedőt Momo, a tízéves sasi kisfiú testére.

Momót reggel hozták be a rémült szülők a kórházba, mert a gyermek játszadozás közben felmászott egy hatalmas óriásfa törzsén, s vagy tíz méter magasból lezuhant.

Tyimofej doktor azonnal megröntgenezte, de - mint kiderült - szinte hihetetlen módon, nem tört el egy porcikája sem, ezt követően Diego Lopez vizsgálódásai is arra az eredményre vezettek, hogy a gyermek megúsza a kalandot néhány apróbb zúzódással.

- Tudja, elég gyakori az ilyen eset errefelé - folytatta a doktor Gerdre nézve, aki árnyékként követte őt a délutáni vizit alkalmával is, hogy a lehető legtöbbet leshesse el a kitűnő szakember gyógyító művészetéből -, de többnyire nem ússzák meg ilyen szerencsésen. Egyébként, mit csinál ma este? Nem kapunk be néhány sört, ha csak nem hoznak valami sürgős esetet? - kérdezte hirtelen, közömbös arccal, mintha továbbra is kórházi ügyekről lenne szó.

Gerd meglepődött. Igaz ugyan, hogy az elmúlt fél esztendő alatt szoros munkatársi kapcsolat alakult ki közöttük, szinte „egy húron pendültek”, ami a kórházi munkát illeti, mégis, a mindennapoknak abban a parányi töredékében, amit magánéletnek lehetne nevezni, csupán kerülgették egymást...

Természetesen gyakran iszogattak együtt máskor is a kórházi időn kívül, de mindig valamilyen kolléga házikójában, ahol többen is jelen voltak. Ez persze nem csoda. Itt nem volt hová menni. Vagy a saját kis házikójában kuksolt az ember és olvasgatott, vagy zenét hallgatott, egyszerű magányban, vagy a „szomszédolást” választotta.

Kettesben azonban - azt az egy alkalmat kivéve, még Gerd ideérkezésének legelején -, persze ezt a kapcsolatuk alapjában véve nem is indokolta. Elvégre nem voltak barátok vagy ilyesmi, sőt bizonyos mértékig, valamiféle ellenszenv is feszült közöttük, ám különös módon volt valami igen intenzív készítés is, amely viszont az egymás iránti élénk érdeklődés irányába „taszigatta” őket...

- Nem tudom - mosolygott Gerd -, talán meg kéne nézni az előjegyzési naptáramat, de azt hiszem, ma nincs bérleti előadás a színházban, moziba pedig nincs kedvem menni - tréfálkozott.

Igen, a dolgok annyit azért fejlődtek közöttük, hogy Gerdnek már nem kalapált a torkában a szíve, amikor a nagy nevű, számos szempontból szinte bálványozott orvossal kellett beszélnie.

- Nos, akkor ihatnánk egy-két sört magánál vagy sem? - kérdezte, vagy inkább javasolta Lopez doktor. - Most bizonyára sikerül egy-egy teli korsóval megmenteni mindkettőnknek - tette hozzá vigyorogva, visszaemlékezve egyetlen, és kissé különös „közös teázásuk” során bekövetkezett apró malőrre.

- Ne legyen ilyen szigorú, főnök! - fenyegette meg ujjával Gerd tréfásan. - Nem illik egy szerencsétlen, kettétört karrierű medikust holmi konyhai kudarcokra emlékeztetni. Ez igazán nem fair!

- Oh, bocsánat, sir! - csapta össze a bokáját Lopez viccesen. - Nem óhajtom rossz híret költeni a medikus úrfinak. Egyébként is inkább mint valami kis híján barátságos aktus él az eset az emlékeimben, sem mint valami kínos élmény, természetesen! Na, de végül is, ha hétkor beugrom majd, az megfelel?

Gerd a nap hátralévő részében alig tudott a munkájára koncentrálni, annyira izgatta ez a különös fejlemény, amit valójában nem tudott mire vélni. Állandóan az óráját nézegette, de ma valahogy túl gyorsan telt el az idő...

Hét óra! Te jó ég, mindjárt itt lesz! - gondolta többször is. Legszívesebben megállította volna az időt. Ráadásul a szokottnál jóval kevesebb új beteg jelentkezett. A missziós kórház egyik jellegzetessége ugyanis az volt - erre Gerd elég hamar rájött, hogy a bennszülöttek akár családotul érkeztek, akár csupán egyedül (mint például egy-egy magányos vadász) -, éppen csak hogy benéztek kisebb-nagyobb problémájukkal, s nem akartak, vagy nem mertek hosszabb időre maradni, pláne nem „befeküdni” a szó európai értelmében.

Azok, akiknek a sérüléseit vagy betegségeit ambuláns módon is el tudták látni, a kezelés után azonnal eltűntek, s csak akkor tértek vissza, ha maguk is megtapasztalták, az egyszeri kezelés nem valami „varázslat”, „csodatétel”, ami azonnal elmulasztja a nyavalyájukat, hanem csak valami enyhítést adó segítség, amelyet több alkalomnak is követnie kell, hogy eredményes legyen.

Azok viszont, akiknek a betegsége súlyosabb volt, de nem egyedül érkeztek, vagy pedig képesek voltak még mozogni, inkább a környéki erdőkben, esetleg a falu szélén táboroztak, nehogy véletlenül is a számukra ijesztőnek tűnő épületben kelljen éjszakázniuk.

Ezért a kórházi ágyakon többnyire csak nagyon súlyos betegek vagy a teljességgel járóképtelen emberek feküdtek. Ez persze részben megkönnyítette az ápolóknak s az ügyeletes orvosnak a sorsát, de növelte a váratlan események számát. A környéken táborozók közül ugyanis rendre rosszul lettek többen is, s ezek közül jó néhányan, mégiscsak bezörgettek a kórház kapuján - az éjszaka kellős közepén - segítséget kérve.

Ma azonban mindezek ellenére nyugodt nap volt.

Jócskán elmúlt már hét óra, de Lopez csak nem jött. Gerd nem tudta mire vélni. Csak nem gondolta meg magát? - töprengett. - Ez elég kínos lenne - futott át az agyán -, hiszen Lopeznél semmi sem történik (vagy nem történik) „csak úgy”, de aztán elhessegette a gondolatot, s megpróbált arra összpontosítani, hogy csak pozitív kisugárzást árásson magából. Bizonyára akadt még valami váratlan dolga a kórházban, vagy befutott egy új beteg, már azután, hogy ő eljött onnan.

Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy utána néz a dolgoknak, de aztán visszaretent ettől a lépéstől: Lopez még azt hiheti, hogy ellenőrizni akarja őt. Üldögélt hát a karosszékében, várakozott, töprengett, s egyszer csak elnyomta az álom. Nem aludt túl sokáig, de mégis, amikor felébredt s ránézett az órájára, meglepve látta, hogy bizony kilenc felé jár már az idő. Odakint a szikrázó csillagos ég borult a táj fölé, sejtelmes égi fénybe borítva a vidéket, ahol rejtelmes, suhanó árnyak imbolyognak, s puha talpak surranása keveredik az éjszaka bogárkájának neszezésével. Úgy tűnik, már biztosan nem jön... - gondolta kétségtelenül némi megkönnyebbüléssel, aztán gondolt egyet, s elindult sétálni.

Jólesik a sétálgatás az ilyen szép, varázslatos afrikai éjszakákon, bár a dolog azért egyáltalán nem veszélytelen. Ezzel alapjában véve Gerd is tisztában volt, de azért mégis csak elméletben. Arra gondolt, csak egy kört tesz a szegényes falu körül, s talán egy kicsit elmerészkedik az őserdő széléig. Abból még csak nem lesz baj...

Jól esett megmozgatni a tagjait, s az afrikai éjszaka is különös, szinte misztikus hatást tett rá. Nem csoda - gondolta magában, hogy a bennszülöttek életét annyi hiedelem, babona és valóságként kezelt monda motiválja. Olvasta valahol azt is, hogy az őstermészettel szorosan együtt élő emberek élénken reagálnak a csillaghullásra. Nem nagyon értett ezekhez a dolgokhoz, de itt, most ebben a különös mesevilágban mindent képes volt elhinni.

Csendes töprengéssel lépdelt, s révedezve szemlélte az őt körülvevő sejtelmes világot. *Majdnem jól érezte magát.* Csak Lopez doki nem hagyta nyugodni. Azon töprengett, végül is mit gondolhat róla a főnöke. Na nem mintha a jövője szempontjából ez bármit is jelentett volna, de mégis. Jó lenne tudni, mi a fenét gondol róla ez a furcsa ember... Valahogy nem tudta helyére tenni a dolgot. A kapcsolatuk kétségtelenül több volt, mint ami a jó munkatársak között lenni szokott, de mégsem volt barátinak mondható, de akkor mi? Talán atyai...

Elmosolyodott erre a maga alkotta különleges meghatározásra. Tényleg mókásan hangzott, hogy Lopez esetleg valamiféle atyai érzelmeket táplálna iránta... Úgy érezte, teljesen ki van szolgáltatva a főnöke furcsa szeszélyének. Máskor ez felháborította, s lázadásra készítette volna, de most nem. Most csendesesen, magába fordulva túrt és csodálkozott... Az otthoni fejlemények, életének csődje, karrierjének durva kettétörése még mindig letaglózták a tudatát. S bár - olykor-olykor már képes volt néha kis időre megszabadulni a múlt nyomasztó emlékeitől (s valójában továbbra is létező terhetől) - azért még nem nyerte vissza az igazi formáját...

Magába mélyedve lépdelt, s észre sem vette, hogy már egészen a dzsungel szélén jár. Gyanútlanul tovább sétált, nem is sejtve, hogy percek óta halálos veszedelem leselkedik rá, egy jól megtermett, fiatal és éhes leopárd képében.

A leopárd még tapasztalatlan volt, s nagyon éhes, mert ma egyelőre még sikertelen volt a vadászatban. Így hát a falu felé vette az útját, pedig már a kis leopárdok is tudják, hogy veszélyes minden, amihez az embernek köze van...

De hát kérem, az éhség nagy úr! Néha olyan tettekre is sarkall, ami pedig az éhes állat vesztét okozhatja... A fiatal leopárd génjeibe is mélyen beivódott, hogy nem szabad az ember közelébe menni! Nem szabad a falu tisztására lépni, mert ott leselkedik a végzet!

Ha a gyönyörű ifjú leopárd gondolkodni tudott volna, akkor biztos az ösztöneinek ad igazat, amelyek azt súgták: *Ne tedd! Az ember nagyon veszélyes!* (Csakhogy ő még sohasem látott embert közléről, s nem akarta elhinni...)

Ha gondolkodni tudott volna, akkor nem hitte volna azt sem, hogy az a furcsa kétlábú lény - amely gyanútlanul épp feléje indul, akár egy csellengő antilop, s akinek a szagát oly ingerlően hozza felé a szél -, könnyű zsákmány lesz. De csak egy fiatal, tapasztalatlan éhes állat volt, akit kínzott az éhség, s ráadásul úgy viselkedett, mintha gondolkodni tudott volna, csak épp eközben - pechére - *téves következtetéseket vont le*. Pláne, amikor látta, hogy a „lény” szép lassan elsétál mellette, s noha közben megváltozott a szélirány, mégsem veszi észre őt.

Meglepetésében, félretéve hát maradék óvatosságát is, kilépett a leshelyről, és nyíltan, fedezetlenül - amit egy tapasztalt leopárd még éhesen sem tett volna - utána eredt. Kíváncsi volt, milyen „lény” lehet az, aki láthatóan gyengébb nála, teljesen szabad préda, s mégis, semmivel sem törődve elsétál mellette, aztán *a védtelen hátát mutatja*.

Közben újra megkordult a gyomra. Erősen, szinte fájdalmasan. Erről eszébe jutott, hogy éhes. Ugrásra szánta hát el magát. Földhöz lapult, aztán a lábai akár az acélrugók elröpítették a testét a levegőbe.

Gerden ezzel egyidőben váratlanul minden átmenet nélkül különös érzés lett úrrá. Hirtelen megállt és megfordult. Éppen akkor, amikor a leopárd elrugaszkodott a földről, hogy rövid röppálya végén a védtelen emberi test mellett kössön ki.

Felkiáltott, s elsötétült előtte a világ...

Kawaki a bűvös vadász füttyörészve indult hazafelé. Igaz, hogy aznap a vadászszerezése nem kedvezett neki, de Kawaki nem az a fajta ember volt, aki bármin is felizgatta volna magát.

Határtalanul szerette az életet, szerette a dzsungelt, szerette a végtelen szavannát. Szeretett vadászni, de nem az ölés kedvéért, inkább azért, mert jó alkalom, mondhatni ürügy volt arra, hogy a természet kebelén bóklásszon, egyedül, pontosabban együtt a fákkal, virágokkal, állatokkal. Ráadásul tisztességesen meg is fizették érte.

Kawaki természeténél fogva optimista és idealista volt egyszerre. Szerette az életet, de azért, mert az élet számára egyenlő volt a szabadsággal. Kawaki mindemellett bölcs ember is volt. Tudását, bölcsességét apjától, a híres giszu varázslótól és Gyógyító Embertől örökölte, aki - míg férfivá nem érett - szakadatlanul tanítgatta mindenre, ami nemzedékek sokaságán át, apáról fiúra szállva felhalmozódott a családjukban.

Kawakiból már nem lett varázsló, csak „bűvös vadász”, aki a vadászat mellett „Gyógyító Emberként” is járja az őserdőt meg a szavannákat, de már nem egészen úgy, mint az apja. *A lelkébe pedig olyan hatalmas szabadságvágy szorult, hogy nem tudott egy helyben „megülni”*. Elhagyta a faluját, s vándorolni kezdett. *Vadászott és gyógyított, amerre csak járt*, egészen addig, amíg hírét nem vette a Szent Patrick kórháznak. Akkor elhatározta, hogy megnézi magának a konkurenciát. Baltazár atya kedvesen fogadta, s Lopez doki is - kvázi - úgy kezelte, mint egyfajta „kollégát”. Kawakit először megdöbbenette mindaz, amit a Szent Patrickban tapasztalt, aztán - mivel valóban igen okos ember volt - ráébredt: *ő ezzel a „kórháznak” nevezett csodatévő hellyel nem tud konkurálni*, ezért inkább beállt Baltazár atyához vadászni, s ez bölcs döntésnek bizonyult! Attól kezdve maradéktalanul boldognak és megelégedettnek érezhette magát. Tényleg jó sora volt. Szerették, megbecsülték, megfizették, s ezért nem kívántak cserébe mást, csak azt, amit ugyebár amúgy is szeretett: egész nap szabadon kóborolni, s amikor lehet, egy kis friss vadhúst hozni a kórház konyhája számára... Így lett Kawaki, a bűvös vadász a Szent Patrick Missziós Kórház nélkülözhetetlen munkatársa...

Kawaki (a bűvös vadász) épp abban a pillanatban ért az őserdő széléhez, amikor a leopárd a földhöz lapult. Nagyon meglepődött. Ezek a nagy foltos vadász cicák nem szoktak ennyire közel jönni a faluhoz, ez a fiatal példány azonban teljesen szemérmetlenül, a nyílt terepen vadászott. Ebben a pillanatban vette észre a kiszemelt prédát. Húha! - mondta magában - az új fiú, a gyógyító tanonc, a Nagy Vízen túlról! Ugyanazzal a mozdulattal kibiztosította a fegyverét, s szinte célzás nélkül lőtt. A hatalmas ragadozó már a levegőben úszott az áldozata felé, amikor is telibe találta a lövés. „Reptében” összerándult, majd hangos puffanással zuhant Gerd Winter mögé... Na, nem mintha rosszul számította volna ki az ugrást, vagy a golyó eltérítette volna az útjából, hanem a véletlenek különös összjátéka úgy hozta, hogy a pont akkor megforduló Gerd megriadva a reá váró szörnyű végzettől, elveszítette eszméletét, s mielőtt még a leopárd teste elérte volna, aléltan a földre rogyott, így hát a halálos találatot kapott szegény macska átrepült felette, s mögötte landolt a mohákkal benőtt, irtásos talajon.

A bűvös vadász hatalmas léptekkel sietett a férfi segítségére. Amint odaért, a biztonság kedvéért még egy golyót eresztett az állat testébe, majd letérdelt mellé, s kigombolta a zubbonyát, aztán a mellére tapasztotta a fülét. Hallotta a szívverést, s megnyugodott, de azért ősi szokás szerint megnyalta az egyik ujját, s Gerd orra elé tartotta, hogy megtapasztalja, lélegzik-e.

Miután végleg megbizonyosodott, hogy a fehér sahíb életben van, felnyalábolta, a vállára vetette, mint valami zsákot, aztán elindult vele a kórház irányába.

Kawaki félúton, a lakás felé menet találkozott az elébe siető Baltazár atyával és Csicsery Csongorral, a fiatal, egzotikus származású, magyar gyerekorvossal. Kissé lemaradva kacsázott mögöttük az ősz Tyimofej is. Mindhárman vadászpuskát lóbáltak a kezükben.

Amikor meghallották a lövéseket, rögtön arra gondoltak, hogy valaki bajba kerülhetett a kórházbéliek vagy a falusiak közül. Láthatóan jól is sejtették, hiszen egyéb oka nem lett volna itt a fegyverropogásnak, minthogy valakire kóbor vadállat támadt.

- Mi történt? - üvöltött Baltazár atya, a váratlan eseménytől kissé izgatottan. - Ki az, akit a válladon cipelsz Kawaki? És mi történt vele?

- Semmi baj lenni! Csak nem izgulni! Az újonc fehér sahíb az, a Nagy Vízen túlról. Nem halni meg, csak aludni! Újonc sahíb aludni! Tényleg. Nagyon megijedni, s álomba menekülni! De nagy foltos macska megenni! Kawaki, püff! időben rádurrantani!

- Hála az Úrnak! - vetett keresztet Baltazár atya. - Szóval időben érkezted. Te aranyat érsz Kawaki!

- Igen, Kawaki lenni fürgébb, mint leopárd! *Kawaki nagy vadász, bűvös vadász! De nem ér aranyat. Arany lenni semmire sem jó.* Csak fehér ember bolondulni érte. *Kawaki lenni bölcs elefánt! Az lenni valami! Elefánt lenni király, minden állat tisztelni őt!*

- Jól van, Kawaki! Elefánt vagy! Nagy és bölcs elefánt! - hagyta helyben Baltazár atya. - Te vagy a mi csodálatos elefántunk, aki mindig ott van a helyén, amikor szükség van rá.

- Igen, igen! - vigyorgott a vadász sűrűn bólogatva, aztán az atya dicsérő szavaitól eltelve, meglegedetten ledobta a még mindig alélt Gerdet a földre, mintha tényleg csak egy zsák lett volna.

Csicsery doki nyomban odaugrott a férfi mellé, letérdelt, s a csuklóját kezébe véve kitapogatta a pulzusát.

Az ifjú Winter kinyitotta a szemét, és csodálkozva nézett körül. Látszott, hirtelenjében nem tudta, hol van, mi történt vele, s miért veszi körül itt a szabadban ez a sok ember.

- Mi történt? - kérdezte halkán, aztán elkeseredett a szeme, és önkéntelenül felkiáltott.

Látszott, hogy eszébe jut a veszélyes kalandja.

- Minden rendben! Minden rendben! Ne féljen! - veregette a kezét Csicsery Csongor. - Túl van a veszélyen. Kawaki leterítette a leopárdot. Megmentette magát.

- Kawaki? - kérdezte a flamand orvos, és felült. - Hogy került ide Kawaki? Én nem is láttam...

- Fehér sahíb a leopárdot sem látni! Csak úgy sétálgatni az őserdő szélén, mintha otthon, a Nagy Víz túlsó partján lévő kőfalujában lötyögni a korzónak nevezett mutogatóhelyen lenne - vigyorgott a fekete vadász, s közben rossz szokása szerint úgy bólogatott a fejével, mint egy búbánatos víziló.

- Kawaki! Köszönöm, amit értem tett - mondta elérékenyülten Gerd Winter, aztán talpra szökött, mint aki épp csak megbotlott a könnyű esti séta közben, odalépett a vadászhoz, és első zavarában arcon csókolta.

- Nahát! - dadogta - érdemes lenni az ifjú fehér sahíbot megmenteni. Máskor is jön Kawaki, ha fehér sahíb akarni felfaladni magát csúnya vadállattal, persze akkor is lenni csoki, ugyi? - fejezte be, már fülig érő szájjal vigyorogva.

- Nem csoki, te kelekótya - mondta Tyimofej doki szintén nevetve -, hanem csók, amolyan férfias hálapuszi vagy mifene. Tudod, amit tapasztalatlan fehér sahíbok szoktak adni megmentőiknek, ha váratlan megjelenésükkel lesznek őket holmi farkos leopárdok étlapjáról!

- Naa, úgy is lenni jó Kawakinak! - vágott bamba képet a vadász, de értelmesen csillogó szeme elárulta, hogy csak bolondozik. Ám az is kétségtelen, hogy járt az agya ebben a „sahíb csoki” dolgon, mert őt azért némi kétséggel töltötte el Tyimofej magyarázata.

Kawaki igazából kiismerhetetlen ember volt.

Mindenki tudta, hogy az átlagnál jóval intelligensebb személyiség.

Csicsery doktor - aki az egyik volt azon kevesek közül a kórházból, aki Kawakival valamelyest közelebbi viszonyba került, mert ő maga is egy különös, távoli, szinte ismeretlen nép fia volt, a Nagy Vizen túlról. Kawaki tudta ezt, így a vadász kevésbé tartotta a távolságot vele szemben, sőt mi több, néha elvitte magával horgászni -, váltig állította, hogy a bűvös vadásznak meglehetősen magas lehet az IQ-ja.

Ezt tulajdonképpen nem is tartotta senki meglepőnek. Mindenki érezte, hogy Kawakiból különös erő árad.

- Jól van, barátom? - lépett Baltazár atya az ifjú Winter mellé. - Jöjjön, menjünk vissza a kórházba. Diego esetleg megvizsgálja, persze csak a biztonság kedvéért.

- Lopez kolléga még bent van? - kérdezte Gerd zavartan.

- Igen! Tudom, arról volt szó, hogy együtt söröznek ma este, de Diego nem mehetett! Nem tudott elszabadulni. Madame Giorgette rosszul lett, éppen akkor, amikor indult volna magához. Mind a ketten nagyon megijedtünk. Persze elsősorban az egészségéért aggódtunk, de kétségtelenül az is baj lenne, ha most kidőlné a másik sebészünk a csatasorból. Tudja, az az igazság, hogy Diego folyamatos rettegése attól a valami titokzatos nagy bajtól, valahogy kezd rám is átragadni. Én ugyan nem vagyok orvos, nem tudom megítélni, hogy Lopez doktor feltevései helytállóak-e, de ha mégis, akkor itt minden emberre szükség lesz, pláne *ha tényleg súlyos járvány*. Az azt jelentené, hogy Diego már csak azzal foglalkozna, s Giorgette asszonyra maradna az összes sérüléssel járó páciens ellátása. Tényleg jó lenne tudni, hogy mi vár

ránk. De hiába sürgetem Nairobít - amiről még Diego sem tud -, hogy küldjenek vizsgáló bizottságot. Persze nem vádolólok én senkit. Van épp elég gondjuk, s *nem lehet egy - esetleg - fantaszta dzsungeldoki rémképeire azonnal díszfelvonulást rendezni*. Na mindegy, majd meglátjuk... - sóhajtott Baltazár atya, aztán átkarolta a lányt, s magával vonta a kórház irányába.

- Baltazár atya! Mi történt? Mi volt ez... a lövöldözés? Vannak sérülések? - kérdezte Lopez izgatottan a bejárat előtt állva.

Az események olyan gyorsan követték egymást, hogy ő még nem is értesült arról, hogy mi is történt valójában, csak feltételezte, hogy esetleg egy vagy több sérültet hoznak be a kórházba, ezért hát gyorsan utasítást adott a műtő előkészítésére, aztán várta, hogy munkához láthasson...

- Nem, nincsen semmi probléma, Diego! - válaszolt gyorsan Baltazár atya - de az igaz, hogy majdnem végzetes dolog történt. Egy leopárd támadt a mi kedves Gerd barátunkra, aki összetévesztette a dzsungel szélét a brüsszeli korzóval... de Kawaki leterítette a vadat, az utolsó pillanatban megmentve ezzel a mi bánatos medikusunkat. Nagyon derék dolog volt! - ismételte a pap.

- Micsoda? Maga az áldozat? Jöjjön, azonnal megvizsgálom! - kapta el az ifjú Winter karját Lopez hevesen.

- Ne! Mister Lopez, ne! Igazán nincs semmi bajom, csak - szégyenszemre - egy kicsit megijedtem... - szabadkozott Winter.

- Én is azt hiszem, hogy nem kell aggódnod, Diego! Gerdnek most inkább egy rövid pihenésre és aztán egy nagy korsó sörre van inkább szüksége - mosolygott Baltazár atya a szokottnál is vidámabban, sőt - vélte Gerd elhülten felfedezni - mintha még kacintott is volna hozzá, de - remélte - ez valószínűleg csak tévedés.

- Jöjjön, Gerd fiam! Most mindjárt megejtjük ezt a bizonyos gyógyító sörözést - ölelte át a férfit Diego Lopez mosolyogva, aztán egy kis szünet után még hozzátette: - Nem felejtettem el a mi kis programunkat, de eddig nem tudtam elszakadni a kórháztól.

- Tudom! - vágta rá Gerd gyorsan, mert valahogy nagyon kínosan érezte magát. - Baltazár atya említette...

- Nahát, ez az áldott jó Baltazár atya! Mihez is kezdenénk nélküle? Mindig ott van, ahol a legnagyobb szükség van rá... - nevetett jóízűen és felszabadultan.

- Ez most igazán jólesik! - jegyezte meg doktor Lopez elégedetten, miután nagyot húzott a söréből, s hátradőlt kényelmes székében.

Gerd és a doktor kint ültek a ház kellemes teraszán, és az éjszaka fényeiben gyönyörködtek.

- Itt olyan varázslatos minden - sóhajtott Gerd, és fájó szívvel gondolt távoli, flamand tanyájára, s az édesapjára, akinek hiányát minden pillanatban érezte, s akinek balsorsán szeretett volna javítani - s ezáltal a saját, egyelőre kilátástalannak látszó jövőjén is változtatni...

- Így van. Legalábbis látszólag! De azért ne higgyen pesszimistának - mormogott Lopez a söröskriglije felől. Szó sincs erről. Csak minden szépség mögött egyszersmind az árnyoldalkat is látom. Ez afféle foglalkozási ártalom nálam.

- Nekem mondja? - gondolta keserűen Gerd, de aztán úgy döntött, nem mondja ki, amit gondolt.

- Nézze, Mr. Lopez! Egyikünk élete sem tűnik könnyűnek, de azért csak túléljük valahogy - erőltetett mosolyt magára Gerd. - Talán a barátság segít. Úgy érzem, maga meg én, ha már összehozott bennünket a sors, akár tényleg barátok is lehetnénk, bár - zavartan forgatta kezében a korsóját - ez talán szemtelenségnek tűnik ön előtt, hogy én, a félresikerült, tanulmányait félbehagyott medikus hozakodom elő vele, de szükségem lenne egy ilyen barátira, s úgy látom, önnek is. Ráadásul többet tanulok itt maga mellett a gyakorlatban, mint Brüsszelben valaha is...

- De én - nyögött fel Lopez - nem is gondoltam ba... - elharapta a szót és, zavartan elhallgatott. Gerd nem vette észre a bálványozott tudós zavarát, és hogy a magáét leplezze, megpróbált fesztelen fecsegésbe fogni.

- Tudja, kedves doktor, ez a gyönyörű éjszaka az utazásaimra emlékeztet. Valaha nagyon szerettem utazgatni, gyorsan helyet változtatni, egyszerre sokat látni, sok élményt begyűjteni, s habzsolni az életet. Itáliát különösen szeretem. Azon belül is a középső részeket, mint például Caprit, Positanót, ja igen és az egész Amalfi partvonalat. Tudja, *megannyi kis „ékszerdoboz” van elszórva arrafelé.* Egyszer - emelte az égre tekintetét, (szinte sugárzott az arca a boldog emlékezéstől) - a *Nettuno üdülőfaluban campingeztam* néhány egyiptomi cimborámmal, s átugrottunk Amalfiba körülnézni, s legnagyobb meglepetésünkre kifogtuk a „Regatták napját” - vagy mit, egy helyiek által rettentően kedvelt ünnepi sokadalmat... Tudja, ez a Regatta dolog legalább ezer éves múltra tekinthet vissza. Khm, mmm... hát, alig lehet elhinni, ez biztos - vakarta meg az állát Gerd -, de mégiscsak így van!

- Na és mi is ez a Regatta izé voltaképpen? - kérdezte színlelt érdeklődéssel Lopez, de látszott rajta, hogy valami egész másról szeretne beszélni, de ezt Gerd nem vette észre...

- A híres hajósok tetteinek akartak vagy hát akarnak ma is emléket állítani ezzel a színpompás marháskodással.

- És kik vesznek benne részt?

- Khm. Ha jól emlékszem... Hogy is volt?... Négy város hajósai, az egykori erős köztársaságok hőseinek leszármazottai, Amalfi, Genova, Pisa és Velence legényei, akiknek elődei évszázadokon át küzdöttek városuk felemelkedéséért. Ezeket a belevaló elődöket mutatják be. Az embereket, az életüket, a szokásaikat egy látványos turistacsalogató szárazföldi és vízi show keretében. Az egész valójában egy korhű jelmezekkel előadott történelmi játék. Mind a négy köztársaság képviselői saját zászlójuk alatt trombitások és dobosok kíséretében vonulnak végig a városon - egyébként nem mindig Amalfiban, hanem néha Genovában vagy másutt. Minden felvonuló csoport rövid, de találó képekben mutatja be a saját köztársaság történelmének legérdekesebb pillanatait. A velenceiek például arra a fogadtatásra emlékeznek, amelyben a város népe Caterina ciprusi királynőt részesítette. Ez a Caterina ugyanis férje halála után átvette a virágzó sziget irányítását, hogy aztán átengedje azt a Velencei Köztársaságnak. Ez persze nagyon tetszett a velenceieknek, így a szabad akaratából visszavonuló királynőt Velence „kedves leánygyermekévé” avatta. A felvonulásban a város zászlaját, azt a közismert oroszlános, háromszínűt két velencei nemes viszi, akiket hat trombitás és négy dobos követ. Ezután más nemesek következnek Szt. Márk lobogójával. Ez igazi csemege, mert *ezek a zászlók még az ezeregyszázad évekből származnak!* A zászlóvivőket a szenátorok követik a „Serenissima Signoriá”-ból, majd egy apród fekete bársonypárnán a *dózse hálósipkáját* hozza. Ez jópofa! Egy igazi hálósipka, mint valami korona! Eztán jó maga a dózse, ünnepi köntösben, vörösarany kabátban, fején a „Corno ducale”-val, a történelmi főveggel. Majd díszruhás nemes kisasszonyokkal körülvéve érkezik a központi alak, Caterina gyaloghintaja. A menetet

a tengeri hajók kapitánya zárja, emberei élén. Mondhatom, igazán szemet gyönyörködtető az egész! - lelkesedett Gerd.

- Nos, ez tényleg érdekes lehet - hűmmögött Lopez doki -, bár én magam nemigen érdeklődöm az ilyen turista viresaftok iránt.

- Na de az hogy lehet, hiszen maga egy nyitott ember vagy nem? - csodálkozott Gerd.

- Tulajdonképpen az lehettem volna, de mégsem lettem... Tudja csuda, miért is alakult ez így - legyintett Diego. - De mesélje tovább! Magát szívesen hallgatom!

- Nos, nekem természetesen Amalfi csapata tetszett a legjobban, akik elég száraz témát, a kereskedelem és a diplomáciai kapcsolatok fontosságát emelték ki. A felvonulást itt is a trombitások nyitották, fekete uniformisban, Amalfi fehér keresztjével, mögöttük jött az itteni dózse három apróddal, akik közül az egyik egy mór, a másik egy normann, a harmadik pedig egy bizánci kulcsot hozott. Őket meg a jeruzsálemi Johannita Lovagrend lovagjai követték, olyan viseletben, melyet mintha Nagy Károly párizsi sakkjátéka ihletett volna. A város előkelői következtek ezután, már bizánci ruhákban. Az ő tisztük az Amalfi Köztársaság híres kódexeit vinni. A tenger konzulja viszont már egy kínai mintájú köpenyt visel, a város e távoli országgal való kapcsolataira utalva! Végül a menetet íjászok zárják. Csodálatos! De ha lehet egyáltalán fokozni, hát nem kevésbé izgalmas Genova produkciója sem: ők Guglielma Embrico dicsőségére emlékeznek. Ez a híres tengeri nagyúr egyébként a „Testa de maglic”, azaz kalapácsfej névre hallgatott! Jó mi? De egyébként is kemény legény volt, és *jelentős szerepet vállalt Jeruzsálem 1099-es elfoglalásában!* Voltaképpen mindig csodálattal gondoltam ezekre a kemény kereszties vitézekre, akik talpig vaskereskedésben odazörögtek a Szentföldre, és addig vagdalkoztak, amíg ki nem szorították onnan egy időre a helybeli kemény fiúkat. Persze addig, míg azok első meglepetésükből magukhoz nem tértek, s bele nem kergették őket a tengerbe... Ez a genovai társaság azért is érdekes, mert arra a hagyományra is emlékeznek, amidőn 1101-ben Genova kapta meg a visszaszerzett *Szent Tál*at, amelyből Jézus Krisztus elköltötte az utolsó vacsorát.

- Ez tényleg igaz? - lepődött meg most őszintén a mélyen hívő Lopez doktor.

- Igen. Azt állítják, igen!

- No és mi van Pisával?

- Hát igen, az sem kutya! Legfőbb érdekessége a népi hősnek mondott Kinzica de' Sismondi, aki a hagyomány szerint 1004-ben megmentette szülővárosát a szaracénoktól. A szaracénok ugyanis az éj leple alatt suttymban belopóztak a városba, és nyomban neki is láttak azt rendkívül módszeresen kifosztani. Kinzica azonban valahogy észrevette, gyorsan harangoztatott, s a nagy harangzúgásra a nép egy emberként kiugrott a jó meleg ágyából, előkapta fegyverét a spájzból, s derekasan elfenekelte a szaracénokat.

- Na ez mókás eset lehetett - nevetett most már megadóan Lopez doki, belényugodva, hogy nem ő irányítja ezt a beszélgetést... - De hol itt az egészben a Regatta, az evezős felvonulás vagy mi a csuda?

- Ja persze, azt nem is mondtam, úgy elmerültem ezekben a szép emlékekbe. Tudja, fiatalok voltunk, egyetemisták és volt ott egy lány is... - mosolygott Gerd, élvezve az agyát elöntő emlékeket.

- Egy lány is... - ismételte meg Lopez lebiggyedt szájjal.

- Igen, de annak sajna már régen vége.

- De kár... - mondta Lopez, és felderült az arca.

- Szóval az úgy van, hogy a vízen megmérkőzik egymással a négy város jellegzetes és egyedi módon díszített hajója. A szerencsétlen legénységnek két kilométert kell lehúznia az agyondíszített csicsás és kábé 700 kilós hajókkal. Azért a versenybíróknak sem könnyű a dolga, mert olyan tradicionális hülyeségekre is tekintettel kell lenniük, hogy mind a négy hajónak más és más részét kell figyelembe venni a célbaérésnél. Amalfi esetében például a hajó orrában álló ló *elülső* talpázatát, míg a Pisa hajóján terpeszkedő sas talpázatának a *végét*! Velence hosszú kardjának sem az eleje, sem a vége nem érdekes, hanem pont a *közepe*! De a legjobb Genováé, mert a griffmadár *orrnyílását* kell figyelni. Ez már kész röhej, de ők komolyan veszik!!!

- Hogy maga miket nem tud, kedves Gerd - emelte korsóját elismerő mozdulattal az ifjú Winterre Lopez doki.

- Na igen! Ez az utazás dolog tényleg mániám volt egy időben, és... és összeolvastam mindenfélét azokról a helyekről, ahová elmenni készültünk, talán nem is azért, mert ennyire érdekelt, hanem inkább, hogy felvaghassak a csajok előtt a fene nagy tudásommal - kacagott Gerd.

- Ejh, már megint a nők! - kiáltott fel váratlanul magából kikelve Lopez. - Az egész világ a szoknyákat hajszolja, minden ezek körül a nyafka, melltartós csibészek körül forog, akik visszaélnék a ki nem érdemelt helyzetükkel. Pfüjj! És az a sok bolond a világon, mind elbódul a nők illatától, akármilyen buta is legyen az illető... - hadarta Diego, s egy jó egyeneset köpött a tornácon keresztül a tó irányába.

- De hiszen... Khm... ezt egyáltalán nem értem... - nyögött a megdöbbenéstől kissé ingerülten Gerd. - Maga is... Mememe kisasszonnyal... vagy, izé... nem jól tudom?

- Ja, Mememe... Igen. Mememe nagyszerű teremtés. Kétségtelenül: ő az! És éppen ezért... Sokkal jobbat érdemel, mint én! Pontosabban: mást, tudja maga... maga nőbolond fiatalember. Én... én... rájöttem... talán éppen az utóbbi hónapokban... - hirtelen abbahagyta a dadogást, s megrázta magát, felállt, és kemény pillantást vetett Gerdre. - Ugye nem értesz az egészből semmit, mi?

- Hát... őszintén szólva, hogy is mondjam csak... Szóval össze vagyok zavarodva - hebegett az ifjú Winter.

- Talán jobb is így, a mindenségit ennek az egész rohadt világnak. Még szerencse, hogy jön a járvány. Ha egy kis mázlim van, engem is elvisz a láz - mondta, a végét már szinte kiáltva, aztán elrohant. Gerd döbbenetben nézett utána.

Azóta a különös nap óta, amikor Gerd túlélte a leopárd kalandot és a még ennél is veszélyesebb találkozót Lopezzel - nem túlzás -, az egész kórház élete megváltozott. Hogy ez hogyan lehetséges? Nagyon egyszerűen: *Diego Lopez maga volt a kórház! Mindenki más, még a betegek is, csupán részei, kiegészítő elemei voltak az ő impulzív egyéniségének!* Ez alól talán csak Baltazár atya jelentett kivételt, hiszen ő majdnem olyan erős személyiség volt, mint Lopez doktor, s az ő élete valaki másnak, egy fensőbb akaratnak volt önként s alázattal alárendelve.

Na már most, ha Diego Lopez maga volt a kórház, s ha az ő élete megváltozott, úgy - következőképpen - az egész kórház élete is megváltozott.

Miről is volt szó? Nem másról, minthogy Diego Lopez végleg elvesztette a fonalat önmagával kapcsolatban. Mégpedig teljesen, végtelenül és nagyon is láthatóan. Nem tudta, hova tegye önmagát, hova sorolja vágyait. Tökéletes identitászavar lett úrrá rajta.

Most vált csak kitapinthatóvá, *Gerd és a doktor kapcsolata eddig csak amolyan takaréklángon égő pislákolás volt*, legalábbis ahhoz képest, hogy most Lopez eddig visszafojtott zavaros érzelmei milyen önpusztító „tűzhányó kitöréshez” vezettek.

Tyimofej, az örök cinikus szerint, *nagyobb csoda ez, mintha felfedezték volna Atlantiszt*, ám nem lesz jó vége ennek! Hisz a kórház látja kárát... De Tyimofejre nem hallgatott senki, mert az öreg emigránsról azt tartották, mindennek csak az árát nézi, s nem tekint az értékére, meg aztán szerencsére Tyimofej jóslatai ritkán teljesedtek be.

Gerd Winter alig tudta elhinni azt, ami történt. Pedig itt nem volt kétség: Diego Lopez szereti őt... Na de hogy történhetett ez?

Gerd el volt keseredve, méghozzá határtalanul. Még csak ez hiányzott! - gondolta. - Hát nem volt neki eddig is elég baja? Ráadásul Lopez doki nem egy gyanús, erőszakos, durva férfi. Nem! Diego Lopez tartózkodó udvariassággal vette körül. A történetek ellenére is kedves és jóindulatú volt vele, tanította, támogatta a szakmai fejlődésében, s ráadásul a munka közben ellopott kis pihenő időkben verseket olvasott fel neki, főleg antik görög szerzőktől, amelyeket nagyon szeretett. Egyébként nem próbálkozott semmivel, tiszteletben tartotta azt aényt, hogy Gerd érdeklődése kizárólag a nőkre irányul, már ami az érzelmi életét illeti.

Diego egyébként sohasem beszélt az érzelmeiről, meg az ilyen dolgokról. Ezzel szemben a csivitelő fiatal néger ápolónők egyszer sem mulasztották volna el a tudtára adni - egyetlen lehető alkalommal sem -, hogy miket képzelnek velük kapcsolatban...

Gerdet - szerencséjére - végső soron mindez nem érdekelte. Egész egyszerűen elfogadta, hogy a dolgok menjenek a maguk útján. Végtére is neki küldetése volt, amit bármi áron véghez kellett vinnie, vagy legalábbis meg kellett próbálnia. Vissza kell állítania családjá viszonyait olyanokra, melyek apja tönkremenetele előtt jellemezték a szűk Winter familiát. S ehhez képest mit számít minden, ami itt Narunguruban történik, csak ki kell bírni és kész...

11.

Amikor Gerd azután a szörnyű brüsszeli nap után - amikor az öreg Winter hazajött a lesújtó hírral, hogy vége mindennek, nincs tovább, tönkrementek - felocsúdott első kábulatából, s azután, hogy elhatározta: megpróbál küzdeni azért, hogy legalább részben, esetleg pedig egészben visszaszerzi mindazt, amit az apja egy ostoba tőzsdei ügyleten elveszített, sok mindenben átment. Testi, lelki szempontból egyaránt átfőmálódott, megacélozódott, s főként bölcsőbb lett. Igen, az afrikai „parkolópálya” végül is érett férfit faragott a felelőtlen jómódú egyetemista playboy-ból.

S ez nem kis részben Lopez dokinak volt köszönhető, aki az elmúlt hónapokban, sőt lassan az elmúlt esztendőben, *megmutatta neki, milyen a kemény és felelősségteljes munka, milyen a hivatásszeretet, de megmutatta azt is, mennyire gyenge és védtelen az ember még akkor is, ha kívülről tekintélyes és nagy tudású férfiúnak látszik.*

Apropos! Lopez doktor. Ő valóban extra különleges személyiség volt, akinek tulajdonképpen ez a dzsungelbéli bacilusvadászat volt az igazi életeleme, hiszen a magánemberi szférája teljesen labilis és kiszámíthatatlan volt. Talán sehol másutt nem lett volna képes beilleszkedni egyetlen mikro társadalomba sem, *csak itt, Narunguruban volt esélye kifutni a formáját.* Másutt az emberi és társadalmi tolerancia hiánya bedöngölte volna őt a sárba...

Különös fellángolása Gerd iránt is impulzív egyéniségéből fakadt. De ugyanúgy beleillett a képbe az is, hogy *legyőzze ezt a furcsa érzelmi fordulatot, s ebben nem kis szerepe volt a különös és lenyűgöző személyiségű új főnövének, Yvette-nek.*

Yvette L'Amore kisasszony Strassburgból érkezett, a Misszió jóvoltából. Ő volt az újabb „erősítés”, mert lehet, hogy a hatóságok nem vették teljesen komolyan Lopez doki „félhivatalos rettegését” a „dzsungelláz”-nak elnevezett járvánnyal kapcsolatban, de a misszió viszont végül is igen. S ami tőlük tellett, meg is tették, hogy felkészüljenek. Ilyenkor persze pénz, paripa, fegyver - kellene, ám egyelőre egyikből sem volt sok, de azt a keveset, ami mégis rendelkezésre állt, Yvette kisasszony vezényletével elküldték Narunguruba.

Yvette valóban áldást jelentett a kórház számára. Már csak azért is, mert jól tudjuk, *a kórház maga volt Lopez doki, s ami jó Lopez dokinak, az duplán jó a kórháznak.* Yvette pedig - nagyon jó volt a kórháznak. (Aki nem hiszi, azt Kawaki majd meggyőzi!)

Yvette-nek sikerült az, amit senki sem hitt volna: *visszaadta Lopeznek a nőbe vetett hitét! S mi több: újra felkeltette a női nem iránti érdeklődését, sőt, s ami még ennél is elképesztőbb: örületes szerelemre gerjesztette a férfit maga iránt.*

Aztán - ahogy ez kiderült, mégpedig az ápolónőknek köszönhetően villámgyorsan kiderült - a kórház, a falu, sőt a környék teljes lakossága lélegzetvisszafojtva figyelte, leste (s titokban várta), hogy Yvette viszonzni fogja-e ezt a szerelmet. És egyszerre csak *bozóttűzként terjedt a nagyszerű hír: IGEN!*

Yvette és Diego ismét elmerültek a szerelmes-szeretkezés bódult mámorába, újra végigjárva a nemrég felfedezett gyönyörűséges ösvényeket, lassan, óvatosan, minden percet kiélvezve, egészen a célig, a beteljesülés végtelen boldogságrobbanással jelzett csúcspontjáig.

Már-már újra a végső pillanat küszöbén álltak, repeső szívvel várva a nagy ráadást, amikor hatalmas lökést éreztek, s úgy ahogy voltak, összekapaszkodva, ölelkező összefonódásukban, lezuhantak az ágyról.

Egy pillanat alatt ezer darabra tört a mámor.

- Uram Isten! Mi volt ez? - sikoltott fel Yvette.

- Nem tudom! Nem tudom - nézett a semmibe Diego döbbenetben.

Aztán minden átmenet nélkül az újabb, még erősebb lökést érezték. Recsegés, ropogás hallatszott mindenfelől, a házikó egyik oldalán hatalmas repedés tátongott, Yvette könyvespolca feldőlt, a kötetek szanaszét repültek.

- Földrengés! - kiáltott a férfi. - Szent Isten! Földrengés! Gyorsan, gyorsan öltözzünk. Be a kórházba! - tette hozzá, hirtelen magához térve a megrázkódtatásból.

A rémült emberen úrrá lett a tettere kész orvos...

Pillanatok alatt öltöztek fel, s máris rohantak a kórházba. Ahogy kiléptek Yvette L'Amore nemrég sebtében felhúzott, vadonatúj faházikójának a kapuján, a telihold fényében megdöbbenő kép tárult eléjük: a tó másik oldalán emelkedő domb egy része leomlott, bele a vízbe, a partnak az a része, amelynél a kórház épülete melletti kis falu terült el, egyszerűen eltűnt, beleveszett a vízbe, a parthoz legközelebb álló házakkal együtt. Körös-körül az őserdő szélén - amennyire látni lehetett - kidőlt fák heverték mindenfelé. Hogy a kórház maga mennyire rongálódott meg, azt elsőre így a holdfényben még nem lehetett felmérni. Lopez doktor mindenestre attól félt, hogy nagy pusztításra számíthatnak.

A falu felől jajveszékelés hallatszott, az emberek apró árnyakként, ijedten ténferegtek a feltehetőleg súlyosan megrongálódott ócska kunyhóik körül. A félelemtől félőrlúten, nem tudva mihez is kezdjenek. A kunyhók között itt-ott lángesóvák ágaskodtak az égre. Még az apáról fiúra szálló törzsi krónikák sem emlékeztek meg ilyen természeti jelenségről errefelé, így nem is volt a számukra semmi fogódzó, hogy megértsék, mi is történt velük.

- Siessünk! - ragadta meg Diego a lány karját. Lehet, hogy nagy területeket érintett a katasztrófa, s akkor rengeteg sebesülte számíthatunk! Kérdés, hogy képesek leszünk-e őket ellátni, egyáltalán, azt se tudjuk még, hogy milyen műszerek mentek tönkre, s tényleg! - csapott a homlokára: - Van-e elég energiánk? Lehet, hogy e téren is nagy a pusztulás.

Rohantak...

Az épület kapujában Baltazár atyába botlottak, aki - zseblámpával a kezében - éppen Diego keresésére indult volna.

- De jó, hogy itt vannak! - kiáltotta a pap, Yvette-re nézve. - Teljesen meg vagyok zavarodva...

- Mekkora a kár? - kiáltott fel Lopez.

- Még nem lehet tudni. Ahogy látom, a kórházban sok minden összetört, de az épület nem sérült meg komolyabban. Világítás is van. A kifutópálya viszont, amennyire a holdfényben láttam...

- Micsoda? - Vágott közbe Henry. - Megsérült a kifutópálya?

- Igen, úgy láttam, igen. Attól félek, itt nemigen fog repülőgép leszállni mostanában, bár tévednék!

- Az nem lehet! A kifutópálya kell, nem maradhatunk utánpótlás nélkül!

- Talán hidroplánnal? - töprengett a pap.
- De hisz' az nincs a missziónak - vetette közbe az orvos.
- Esetleg Nairobi ad.
- Ugyan, szerintem nekik sincs, vagy ha mégis, akkor meg kevés!
- Miért lenne kevés? Mindig a legrosszabbra gondolsz kedves barátom!
- Nem tudom, csak azt hiszem, de különben is, ha itt nagyobb kiterjedésű problémáról van szó, nem mi leszünk az egyetlenek, akiken segíteni kell, s bekövetkezhet a zűrzavar, s ez a tragédia ráadásul biztosan segít a dzsungelláz terjedésének!
- Oh, Uram, segíts! Még a dzsungelláz is! - emelte égre a tekintetét Baltazár atya.
- Igen. Most aztán végleg fel kell készülnünk a mi különleges problémáinkra. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha felmérjük a károkat, s összeírjuk, mire lenne szükségünk. Na és megpróbálunk a bennszülöttek segítségével információkhoz jutni. Remélem, működik a rádió!
- Uram Isten, a rádió! Az a legfontosabb, gyerünk! Ha az adónk tönkrement, akkor tényleg bajba kerülhetünk, hiszen a rádió nélkül el vagyunk szigetelve a külvilágtól.

Berohantak az épületbe, egyenesen a rádiós szobába. A kórház egy meglehetősen nagyteljesítményű adóállomással rendelkezett, mint általában azok a helyek, amelyek nem állnak telefon összeköttetésben semmivel, s ráadásul rendes út sem vezet hozzájuk.

A Szent Patrick kórház is rádióforgalmazás útján kért utánpótlást, repülön történő rendkívüli szállításokat vagy bármit, amire szükség lehetett. Most pedig igazán „küszöbön állt az igazi szükség”, ráadásul - ahogy első ránézésre látszott - a kis repülőtér is tönkrement.

Baltazár atya aggódó arccal nyitott be az ajtón. Az a látvány, ami itt fogadta, beigazolta rossz sejtelmét. Az adóállomás berendezésének egy része a földön hevert, összetörve, és Bulamba, a rádiós sírva kotorászott közöttük.

- Oh, Baltazár atya - szipogott a hatalmas darab férfi, akár egy gyerek - odalett minden, a mi szép, aranyos rádiócskánk!

Bulamba úgy szerette ezt a rádióadót, mint mások a törzsbéliek közül a kecskéjüket. *Ez volt a mindene.* Nem is véletlenül. Egy világ elől elrejtett kis faluban született ifjú sasi férfi nem nézett túl szédítő perspektíva elé, ami a XX. századvégi civilizáció áldásait illeti, leszámítva persze, ha Miki égernek öltözve a hűsítő italok felszolgálatát vállalta volna a nagy fehér törzsfőnökök szafarinak titulált rinocérosz elől menekülési rítusaik utáni, party nevű különös szertartásain. De ő nem ezt tette, hanem vállára vetve vándorbotját meg sem állt az ígéret földjéig, Nairobiig, ahol nappali cipőpucolóként keresve kenyeret elvégzett egy rádiós tanfolyamot. Hogy honnan származott ez az ötlete, az még a törzs legvénebb bölesei előtt is teljesen megfejtetlen maradt, pedig igen egyszerű volt a nyitja. Egy ízben népes családjával vadászgatva egy elhagyott táborhelyre lettek. Az örömmámorban úszó családtagok egymás kezéből tépkedték ki a zsákmányt: otffelejtett félig üres reklámöngyűjtőket, szakadt napernyőket, s elejtett női selyemsálakat. Az a kis fekete doboz, amit Bulamba vett a kezébe, senkinek sem kellett. *Ez a dobozka azonban, amely meghatározta a további életét, egy picike kis Sanyo zsebrádió volt.* Véletlenül eshetett ki egy elkényeztetett gyerek csomagjából.

Bulamba nézte, forgatta, nem tudta, mire jó. Aztán felfedezett az oldalán egy fura fehér lepényszerű bizgentyűt, amelyik félig „beleékelődött” a dobozba.

Nem is lepényhez hasonlított, inkább egy szép fehér kövecskéhez.

Megsimogatta az ujjával, az a kavics forma valami elmozdult, és... Bulamba rémulten elejtette a dobozt, mert az *megszólalt*...

Szörnyű varázslat! - futott át az agyán. Ám Bulamba *bátor* férfi volt, és még a bátorságánál is nagyobb volt a *kíváncsisága*.

Újra felvette a beszélő dobozt. És ekkor újabb hihetetlen dolog történt: nem dőlt össze a világ... Ismét megsimogatta a kavicsot, s a boboz elhallgatott. Bulamba fejébe szöveget ütött a dolog. Újra próbálkozott. A doboz hol beszélt, hol elhallgatott, még hozzá aszerint, hogy ő hogy akarta...

Így történt, hogy *megkezdődött Bulamba csodálatos utazása a XX. századi civilizáció felé*...

Baltazár atya alig tudta megvigasztalni az ifjú fekete bőrű rádióst, de nem adta fel, mert szükség volt Bulamba minden tudására. És Bulamba valóban mindent tudott a rádióról, amit Nairéban lehetősége volt megtanulni.

Kitartása, szorgalma, éles, természetes esze révén bennszülött dzsungellakó létére elsőrangú szerelő vált belőle.

De szerencsére nemcsak jó szerelő volt, hanem találékony ember és viszonylag erős egyéniség is, aki képes volt összeszedni magát, és úrrá lenni az érzelmein, jelen esetben pedig a földrengés okozta erős sokkhatáson is.

Gyors leltárt készített, majd - némi rejtett kételkedéssel a hangjában - kijelentette, hogy az adóállomás talán megjavítható, csak az a kérdés, hogy mennyi idő alatt, feltételezve persze, hogy az antenna rendszer nem sérült meg túlságosan, mert ha igen, az bizony baj, nagy baj...

Baltazár atya nem volt éppen valami boldog, de ilyenkor legjobb a bizonyosság. Így hát nekivágtak, hogy feltérképezzék a tetőn felállított antennák állapotát.

Diego Yvette társaságában ezalatt a műtőbe sietett, hogy lássa, milyen károk keletkeztek a kórház lelkének számító részlegben.

Fél óra elteltével együtt ült a kórház „válságstábja”, abban a bizonyos „univerzális” helyiségben, ahol Gerd a megérkezése utáni első perceit töltötte a kórházban.

- Sajnos az antenna erősen megrongálódott - közölte búsan a pap -, Bulamba szerint hetekbe telik, mire az adót újra működésbe tudja hozni - ha sikerül egyáltalán -, de ha jól értettem, akkor is csak kisebb teljesítményre lesz képes!

- De csak akkor, ha nem derül fény újabb hibákra a műszerekben - tette hozzá a fekete bőrű férfi lehangoltan.

- Szerencsére a műtő üzemképes - jelentette ki Diego.

- Az jó! - örvendezett Baltazár - de mi van az energiaellátással?

- Azzal nem lesz gond, legalábbis egy ideig - mondta Csicsery doktor, aki azon túl, hogy gyermekorvosként teljesített szolgálatot, az utóbbi időben technikai feladatokat is ellátott, azon az alapon, hogy eredetileg gitáros volt egy rockzenekarban, s csak később váltott át egy éles kanyarral az orvostudományokra.

Ez persze nagy szerencse volt a kórházra nézve, mert Mr. Warwick, aki az intézmény működéséért viselte a felelősséget, napok óta magas lázzal - Lopez félelmei szerint dzsungellázzal - hánykolódott a számára ideiglenes kórteremmé átalakított házikójában, egy kedves néger ápolónő felügyelete mellett.

Egyszóval Paul Warwick technikus betegsége is egyike volt azoknak a nyomasztó jelenségeknek, amik Lopez doktort rettenetesen idegesítették. Valamiféle magas lázzal járó rejtélyes kór döntötte le a lábáról. Nagyon hasonlatos ahhoz, amivel egyre több bennszülött került a Szent Patrickba. Mr. Warwick néhány nappal korábban hosszas udvarlás után elérte, hogy Kawaki, a vadász, magával vigye az egyik portyájára. Mellesleg az a tény, hogy Kawaki beadta a derekát, s magával vitte Warwick doktort, önmagában is kész rejtélynek számított...

- A kifutópályát megnézte már valaki tüzetesebben? - tette fel hirtelen az újabb életbe vágóan fontos kérdést Baltazár atya.

- Igen, én voltam ott! - jelentkezett az öreg Tyimofej.

- Na, és mi a helyzet? - tudakolta az atya, s közben arra gondolt, hogy az első ijedség után, most az a legfontosabb, hogy szervezetté tegye a tevékenységüket, s gyorsan alkalmazkodjanak a katasztrófa helyzetéhez.

Tisztában volt vele, hogy nem lesz könnyű, mert végül is, ez csak egy kis missziós kórház, önkéntesekből álló személyzettel, s nem valami jól szervezett katasztrófaelhárító intézmény.

- Sajnos úgy láttam, a mi kis repülőterünk használhatatlanná vált. Több helyen is kisebb-nagyobb árkok, süllyedések szabdalják keresztül, egy helyütt pedig valamiféle bucka vagy turzás torlaszolja el a gépek útját.

- Ez baj, nagy baj! - vonta össze a szemöldökét a pap. - Akkor itt valóban hidroplánra lesz szükség, ami le tud szállni a tó vizére. Csak legyen... s egyáltalán működjön az a vacak rádió, hogy segítséget kérhessünk, ha szükség lesz rá, illetve - csapott a homlokára zavartan - mindenképpen jeleznünk kell, hogy itt rendes gép most egy ideig nem szállhat le! A faluban milyen károk keletkeztek? - kérdezte hirtelen, s belül erős szégyent érzett, hogy nem ez iránt érdeklődött először.

- A helyzet sajnos igen szomorú - szólalt meg Dorunga, a kihelyezett szakács. - Nem voltam ugyan még ott, de az emberek azt mondják, néhány kunyhó egyszerűen eltűnt, kettő vagy három pedig leégett.

Egy pár pillanatig döbrent csend ülte meg a helyiséget, csak kívülről hallatszott be jajveszékelés, zsidongás, s az ápolónők nyugtatgató szava. A falu népe most már mind az épületek körül tolongott, s arra várt, hogy a tudós fehér emberek megmagyarázzák, mi történt, és egyáltalán, mi legyen ezután.

- Kérlek benneteket - szólalt meg végre Baltazár atya, nem foglalkozva most azzal, hogy kit tegezzen, kit pedig ne -, fogjunk össze, bár azt hiszem, ez mindannyiótoknak természetes, és próbáljunk úrrá lenni a nehézségeken. Azon, amit már most látunk, s azon is, ami vélhetően még vár ránk. Ez pedig nem lesz holmi apróság, azt hiszem, most még talán nem is sejthetjük, hogy mennyire nem... Persze senkit sem szabad megrémíteni. Mindannyian sokat látott, tapasztalt emberek vagyunk, többségünk orvos, mi nem veszíthetjük el a fejünket, s nem adhatjuk fel a küzdelmet akkor sem, ha a helyzet esetleg nagyon súlyossá válik...

- Ez tényleg természetes, kedves barátom! - jelentette ki Tyimofej. - Biztos vagyok benne, hogy jól megoldunk mindent. Én bízok benned, Lopez doktorban, s persze a többiekben is!

- Köszönöm - bölintott Baltazár. - Akkor tehát lássunk munkához, egyelőre ki-ki, amit a legfontosabbnak ítél, s kérlek benneteket, minden fontos részletről azonnal tájékoztassatok, amilyen gyorsan csak lehet - fejezte be mondanivalóját, aztán felállt, s a többieket otthagya kivonult az épületből, hogy személyesen derítse fel, mi történt a faluban, s megpróbáljon vigaszt nyújtani, s bátorságot önteni az emberekbe.

A helyzet jóval drámaibb volt, mint ahogy azt sejtették. Megközelítette a rémálom fogalmát. A földrengés első két hullámát jó néhány kisebb utórengés követte, legalább háromszáz kilométeres körzetben erőteljes pusztítást okozva.

Szerencse a szerencsétlenségben, hogy a rengések epicentruma a gyéren lakott vagy éppen majdnem lakatlan területekre esett, a nagy tótól, a Viktóriától északkeleti irányban. De még így is számtalan kisebb-nagyobb falu megsemmisült, vagy részben lakhatatlanná vált.

Persze, az erdei törzsek kunyhóit nem lett volna nehéz újra felépíteni, de a földrengéssel szinte egy időben bekövetkezett egy másik tragédia is. Az, amelytől Diego Lopez már régóta tartott, amelynek várható bekövetkeztét - különös módon - minden porcikájában érezte, csak nem tudta az előjeleit megfelelő módon kimutatni... Kitört a magas lázzal járó járvány, méghozzá egy ismeretlen eredetű kórokozó „jóvöltából”. *Nyakukon volt tehát a dzsungelláz!* A narungurui kórházba folyamatosan érkeztek a betegek. Eleinte csak a sebesültek, akik kínkeservesen, egyedül vonszolták magukat, vagy a családtagjaik támogatták őket. Aztán megjelentek a járványos fertőzéstől szenvedők is. Eleinte csak szórványosan, nem is a fertőzésük miatt, hanem a földrengés során szerzett sebeik gyógyítását kérve. Úgy négy-öt nappal a vészterhes események után viszont hirtelen ugrásszerűen megnövekedett a dzsungellázról legyengültek száma. A második hét vége felé pedig már „özönlöttek” a szerencsétlenek.

Nagyon magas láz. Hányás, hasmenés. Eszméletvesztés. Látási zavarok és hallucinációk. Orrvérzés és véres széklet. Tüdőgyulladásához hasonló tünetek, de mégsem az! Hirtelen fellépő görcsös állapot... Olyan volt ez az ismeretlen kór, mint valami óriási „betegségi koktél”, és viharos gyorsasággal terjedt a környéken. Ráadásul a gyerekekre és a fiatalokra másként hatott, mint a felnőttekre és az öregekre.

Lopez úgy érezte magát, *mint aki egy ezerfejű sárkánnyal viaskodik*, méghozzá gúzsba kötött kézzel és bekötött szemmel, de nem tudja, hová és hogyan mérjen csapást!

Erejét megfeszítve dolgozott, olykor napokig nem aludt, néha nem is evett, legfeljebb kutyafuttában, egy-két falatot.

Minden idejét és energiáját a gyógyítás szolgálatába állította. Persze a többiek sem cselekedtek másként, *a kórházban és környékén valódi hadiállapot uralkodott*: mindenütt jajveszékélő, nyögdécselő, esetleg gyötrő álomba merült betegek feküdtek. Csak nagyon keveseknek jutott ágy, a többség gyékényeken, takarókon, sebtében összetákolt rozoga fekvőhelyeken „vackolódott”, a kevés számú kórteremben, az e célra sebtiben kiürített „univerzális helyiségben, a folyosókon s végül már a kórház épülete körül is, a hirtelenjében kifeszített ponyvák alatt.

- Segítséget kell kérnünk, bármi áron! - jelentette ki Baltazár atya a válságstáb szokásossá vált reggeli ténymegállapító tanácskozásán, a pap aprócska házikójában.

- Sajnos a rádióadónkból nem lesz semmi! - sopánkodott Bulamba, aki az elmúlt hetekben mindent elkövetett, hogy összetákoljon legalább valami ideiglenes adó félet, a megrongálódott nagy adó alkatrészeiből, de ilyen az, amikor csőstül jön a baj, nem sikerült neki...

Bulamba vigasztalhatatlan volt, s többször is elátkozta azt a napot, amikor rálelt arra a bizonyos kis elveszített zsebrádióra... *Rettenetesen el volt keseredve. Önbecsülése romokban hevert*, de ez mit sem változtatott a helyzeten.

- A készletek is erősen fogyóban vannak! Sürgősen szükségünk lenne kötszerekre, gyógyszer utánpótlásra, s valami speciális laboratóriumfélére, no meg persze szakértőkre, akik segítenének nekem rájönni arra, hogy mivel lehetne a járványos megbetegedésben szenvedőknek a kínjain enyhíteni. Haláleset ugyan még - legalábbis a kórházba érkezettek között - nem történt, de a betegség lassú lefolyásúnak tűnt, és a betegek állapota folyamatosan rosszabbodik. Ennek biztosan nem lesz jó vége - összegezte a mondanivalóját nagy vonalakban Lopez doktor.

- El kéne juttatni néhány beteget, s persze a corpus delictit, egy elkülönített vírustörzset Nairobiba, hátha sikerül megtalálni az ellenszert - jegyezte meg Tyimofej, bár ennél többet nem mondhatott, lévén hogy röntgenorvos létére nem sokat tudott a járványos betegségekkel szembeni küzdelem módszereiről.

- S ehhez tegyük még hozzá, hogy ennyi embernek elegendő élelmiszerkészletünk sincs. Kawaki pedig egymaga nem képes feltölteni a készleteket - szólalt meg váratlanul a mindig praktikus Csicsery doktor.

- Azt hiszem, össze kéne állítani egy kisebb expedíciót vagy mit, ami a szárazföldön próbál átjutni legalább az első komolyabb településig, ahonnan segítséget kérhet Nairobiból, a szakminisztériumtól vagy a hadseregtől, vagy bárkitől, aki tudna rajtunk segíteni - javasolta Yvette L'Amore kisasszony izgatottan.

- Igen, ezt mi is tudjuk! - vágott vissza, tőle szokatlan nyersességgel Baltazár atya - de úgy emlékszem, beszéltem már arról, hogy itt az őserdőben nem lehet csak úgy sétafikálni, még egy jól felszerelt csapatnak sem!

- Jó, jó - zsörtölődött a lány, nem tisztelve a tekintélyt -, de valamit csak kell tennünk.

- Ez igaz! - adta be a derekát a pap. - Azt hiszem, Yvette-nek mégiscsak igaza van. Néhány embernek útnak kell indulnia a terepjáróval, meg a lánctalpas kisteherautónkkal, ahhoz egyébként is van egy felszerelhető tolóeke, ami esetleg utat törhet, ahol kell, bár az is igaz, hogy mi eddig még nem használtuk. Mindegy, meg kell kísérelni, nincs más választás. Most már csak azt kell eldöntenünk, ki megy? De lehet, hogy ez nem is olyan nehéz... Az orvosok nem jöhetnek számításba, rájuk itt nélkülözhetetlenül szükség van. Sajnos Mr. Warwick sincs abban az állapotban... Csak L'Amore kisasszony, Bulamba és Kawaki jöhet számításba, no és persze jómagam.

- Jobb, ha Kawaki marad. Bár az úton szükség lenne rá, de ha elmegy, akkor végleg megszűnik a lehetőség, hogy egy kevés friss húshoz juthassunk, pedig ennyi embernek nem lesz elég túl sokáig az a kevés, ami még a legutóbbi utánpótlásból megmaradt - jegyezte meg Tyimofej.

- Igazad van - hagyta helyben Baltazár atya. - Kawaki marad, és elmegy vadászni, de kell Yvette mellé még egy fegyverforgató férfi!

- Nem kell! - szólalt meg váratlanul Yvette L'Amore. - Egyedül megyek. Itt most minden erős férfikézre szükség van. A revolverrel viszont jól bánok, hiszen igazi talpraesett strassburgi lány vagyok. Úgy tudom, az atyának van egy jó kis revolvere...

- Hát éppen van - dörzsölgette az állát a pap -, de nem tartom valami helyénvaló ötletnek, hogy egyedül menjen, terepismeret nélkül egy szál kivont revolverrel a kezében. Ez a kis fegyver különben sem sokat ér a vadállatok ellen...

- De igen! - kotyogott közbe Kawaki - csak jól kell vele lőni, s azt is tudni kell, hogy hova! Jobb lenni, ha fehér miss nem egyedül menni, hanem menni vele csúnya Bulamba.

- Mit beszélsz te varangyosbéka? - hördült fel a rádiók szerelmese. - Még hogy én csúnya?

- Na nem haragudni, mindjárt rossz rádiófőnök. Éppen akarni dicsérni csuda egy muki Bulamba! - mosolygott hamiskásan Kawaki...

- Megdicsérni, te? Ugyan miért? - kérdezte dühösen a rádiós.

- Hát csak azért, mert én tudni, hogy te lenni nagyon jó lövő!

- Hát éppen - dadogott zavartan Bulamba -, tényleg nem bánok rosszul a lőfegyverekkel, de én akkor is rádiós vagyok.

- Úgy van, mégpedig nagyon jó rádiós - állapította meg Baltazár atya. - Ám ha tényleg tudsz bánni a fegyverekkel - fordult közvetlenül Bulambához, akkor kísérd el Yvette kisasszonyt, mert arra, hogy célhoz érjen, itt az egész népnek szüksége van!

- Értem! Megcsinálom - adta be a derekát a csoki színű rádiós, igen mérsékelt lelkesedéssel.

- Nos, azt hiszem akkor ezt megbeszéltük! - sóhajtott fel a pap. - Yvette és te is Bulamba, kérlek, maradjatok itt - tette hozzá még, miközben a többiek szép lassan fölálltak, és indulni készültek a dolguk után.

Amikor szétszéledt a társaság, az atya ismét megszólalt:

- Nekünk még meg kell beszélünk a részleteket.

- Bulamba ismeri az utat Nairobi felé? - kérdezte a lány.

- Nem, azt hiszem nem - válaszolt gondterhelt arccal a pap. - Így van? - fordult aztán a rádiós felé.

- Sajnos, igen - válaszolt az zavartan.

- Ez hogy lehet? - csodálkozott Yvette. - Hát nem a környékről származik, s nem Nairobiban tanult? Én legalábbis eddig úgy tudtam...

- Igen, ez így van - ismerte be a férfi, de amikor Nairobiba mentem tanulni, elkísért a törzsem néhány tapasztalt harcosa, akik szinte név szerint ismerték az állatokat, tudtak beszélni a madarak nyelvén, olvastak a nyomokból, megérezték a keleti szél szagát. Úgy könnyű volt. Aztán pedig már a misszió gépén tettem meg a visszafelé utat...

- De térkép azért csak van, nem igaz? - kérdezte Yvette rosszat sejtve, de a gyanúja ezúttal nem igazolódott be.

- Térkép az bizony van - bólogatott az atya -, de a térkép csak egy papír, nincs rajta minden fa, bokor, apró dombhajlás, s nincsenek rajta a veszélyes vadállatok sem... Egyébként pedig még sietni is kell, mert ha nyakon csíp bennünket az esős évszak, akkor el vagytok veszve! Ez az útvonal az esős évszak idején fehér ember számára járhatatlan, de ilyenkor még a terepet ismerő bennszülöttek is erősen meggondolják, hogy belevágjanak-e egy nagyobb kirándulásba...

A józan ész az ellen szólt, hogy Yvette vágjon neki a bennszülött rádiós társaságában a nagy útnak, de lehet ott a józan észre hallgatni, ahol abnormális körülmények vannak, és abszolút vészhelyzet állt elő?

Nem maradt sok idő a készülődésre, s nem is igen volt mit készülődni. Végül is egy kis terepjáróba rakodták be mindazt a felszerelést, ami egy ilyen életveszélyes utazásnál nélkülözhetetlen lehet: vizet, élelmiszert, tartalék ruhákat, s főleg „fegyvereket” - vagyis az atya revolverét, valamint két puskát - na és persze lőszert.

Bulamba csendes irtózással nézte azt az ismétlőfegyvert, amit Kawaki nyomott a kezébe. Valami ősi irtózás volt benne minden fegyver iránt, ami elég szokatlan egy olyan ember esetében, aki vadászatból élő törzs fiaként látta meg a napvilágot, de Bulamba nem véletlenül lett rádiós. Ő más „ösvényeken járt”, mint ősei, ám *az a bizonyos szükség, amiről mindenki tudja, hogy törvényt bont, bizony most torkon ragadta*, s ismét keményen beleavatkozott a potenciométerek, tranzistorok és fejhallgatók alkotta külön kis egyszemélyes világába, ahol pedig olyan otthonosan érezte magát.

- Induljunk! - adta ki a parancsot, s bepattant a dzsipbe, a volán mögötti helyet meghagyva a férfinak.

Bulamba ismét úgy érezte magát - rövid időn belül sokadszor - mint akit túsul ejtettek a marslakók.

- Én fogok vezetni? - kérdezte savanyú arccal.

- Ne kezd ezt megint, Bulamba! - ripakodott rá Yvette ingerülten. - Ülj be és menjünk!

A néger rádióst meglepte a fehér miss dühös hangja. Nem ilyennek ismerte eddig a lányt, el sem tudta képzelni, hogy más is lehet, mint kedves, halkszavú, odaadó nőszemély. Lám-lám - mondta magában. *Mindegy az, hogy milyen a bőrszíne, az asszony az csak asszony! Ha elkapatják, azon nyomban parancsolgatni kezd...*

Bulamba egyáltalán nem volt nögyűlölő vagy ilyesmi, sőt titkon azzal sem értett egyet, hogy ha egy férfi több feleséget tartott, vagy verte az asszonyát, de *e pillanatban meg tudta érteni ezeket a férfiakat*. Volt valami bölcsesség bennük. *Ők biztos nem kényszerültek arra, hogy állig felfegyverkezve benzinfaló harci szekerekkel nekivágjanak az ismeretlen dzsungelnek, ahol leopárdok, pumák, mérges kígyók, emberevő kannibálok, s kalandra éhes újságírók lehetnek az emberre minden óriásfa törzse mögül*. Ráadásul Bulamba különösen tanult embernek számított rég elhagyott szerettei körében, s mint ilyen, több ízben is hallott egy bizonyos Európa nevű kontinensről, ahonnan állítólag ezek a nagyokos fehér emberek származnak, amelynek van egy olyan hatalmas törzse, akik angoloknak nevezik magukat, s hosszú, nyugodt délutánokat töltenek el a kandallónak nevezett szobai tábortűz mellett, teát és whiskyt iszogatva. Bulamba e pillanatban nagyon vágyott az angolok közé...

Miközben ezt mind végiggondolta, bekászálódott a volán mögé, egy kicsit babrált az indítóval, aztán kilőtt, mint a rakéta. Mire magához tért első ijedtségéből, már a dzsungelben jártak, s még egy fának sem ütköztek neki.

- Na látod, barátom - fordult feléje Yvette L'Amore - megy ez, mint a karikacsapás. Egykettőre Nairobiban leszünk.

Bulambának hirtelen több minden is eszébe jutott ennek az optimista kijelentésnek a hallatára, de jobbnak látta ezeket magában tartani. Végül is elég bajuk lehet még a vadállatokkal, nem kell a veszedelmet szaporítani...

Eleinte egészen simán ment a dolog. A kórházból Nairobi irányába valóban vezetett egy erdei út féle, s ez több helyen egész tűrhetően járható volt. Az első defektet is csak negyedóra elteltével kapták, de a rádiós gyorsan felszerelte a pótkereket, s eldöntötte magában, hogy amikor végre tábort ütnek - hiszen az utat úgysem járhatják meg egy nap alatt - rögtön megragasztja a sérült gumit, nehogy aztán végül gyalogszerrel kényszerüljön folytatni a „túrát”.

Egyelőre elhárult az akadály, ismét nekivághattak a küldetésüknek. Ám alig tettek meg néhány kilométert a dzsungelben kanyargó erdei csapáson - amely eredetileg elefántok, s más nagytestű állatok vonulásának irányát követte, s csak itt-ott látszott, hogy valamikor mesterségesen alakították ki, talán a kórház építésének idején -, amikor egy szép szál fatörzs állta az útjukat.

- Talán a földrengés döntötte ki - vélekedett Yvette, és kiszállt, hogy közelebről is megtekinthesse.

- Lehet, de ez valahogy mégsem úgy fest, ami amiatt dőlt volna ki - jegyezte meg a férfi.

- Tényleg! - csodálkozott Yvette.

- Hát igen! - bólogatott Bulamba. - Furcsa, de most mi a csodát csináljunk? Ezt innen nem tudjuk kézzel elmozdítani - rugdosta meg a fatörzset töprengve.

- Kézzel nem! - gondolkodott Yvette csípőre tett kézzel. - Viszont ha egy kötelet kötünk az egyik végére, akkor félre vontathatjuk az útból, nem?

Bulamba nem szólt semmit, de elismerően nézett a lányra... Aztán nekilátott, hogy végrehajtsa az „operációt”. A fehér miss leleményessége az ő fantáziáját is beindította. Eszébe jutott, hogy van a dzsip elején egy motoros csörlő, amire drótkötél van feltekerve, végén vaskampóval. Először beült a kocsiba, néhány méternyit hátrátolatott, aztán letekerte a sodronyt, a kampós végével ráerősítette a fatörzs vékonyabb végére, majd visszament a dzsiphez. Behúzta a kézi-féket, aztán elindította a csörlőt. Ujjongva látta: a terv bevált. Ahogy a csörlő tekerni kezdte a sodronyt, a fa megmozdult, és szépen csúszni kezdett a dzsip felé, aztán hátramenetbe kapcsolt, s még néhány métert tolatott.

A műveletet teljes siker koronázta: az utat sikerült szabaddá tenni!

- Jól van, Bulamba! Nagyszerű! - lelkesedett Yvette.

- Hát - mosolygott a férfi, úgy látom, már nincs akadály, hogy tovább menjünk... - mondta, és nekilátott leszerelni a drótkötél végét a fáról.

- Ez az! - örvendezett tovább a lány. - Helyén van az eszed! - tette hozzá, aztán a férfihoz lépett, és egy csókot nyomott a feketén csillogó arcára.

- Khm... khm... - köhécselt a rádiós zavartan, és fogalma sem volt, hogy most hogy kéne viselkedni.

Nem sokáig élvezhették azonban a fatörzsön aratott diadal örömét, mert a csapás váratlanul összeszűkült, úgyhogy a dzsip épp hogy elért a fák törzse között, itt-ott horzsolva is azokat, aztán egyszerre csak liánokból, kúszónövényekből font élő falba ütköztek.

Bulamba lestoppolt.

- Most mi legyen? - kérdezte.

- Elővesszük a bozótvágó kést - válaszolta a lány.

- Ettől félttem - komorodott el a férfi arca.

- Pedig, azt hiszem, nem tehetünk mást. Eredj, vedd elő a kést. Majd én vezetek, te meg menj a terepjáró elé, és vagdosd a liánokat!

- Már megint a szegény színes bőrű Bulambának jut a feketeleves... - sóhajtott, aztán hátrament, előkotorta az említett szerszámot. Kezébe vette, aztán sóhajtozott még egy kicsit, majd előresietett, és nekiveselkedett az úttörő munkának.

Reccs, riccs, ropp...

Bulamba csapásai alatt előbb rés nyílt, majd szabad út, ahol átfért a kocsi, és tovább küzdhetette magát, egész három méternyi távolságra...

- Na jól nézünk ki! - jegyezte meg a férfi, de újra nekiveselkedett a munkának.

Izmos karjaival hatalmas csapásokat osztogatott a növényi fonadékokra. Liándarabok és hajlékony, zöld ágacsok repkedtek mindenfelé. Újra szabad út nyílt, de ismét csak egy rövid szakasz erejéig, aztán a férfi megint megküzdött az akadállyal, s megint tovább araszoltak, így ment ez vég nélkül jó néhány órán keresztül, de alig jutottak előre valamicskét.

- Pihenjünk meg, Bulamba! - kiáltott Yvette a férfi felé a volán mellől. - Azt hiszem, most alaposan rád fér!

- Hát, ami azt illeti - törölte meg gyöngyöző homlokát a rádiós - régen sportoltam ekkorát, az biztos.

Yvette kiszállt a volán mellől, és hátra ment a csomagokhoz.

Kibontott két takarót, leterítette a dzsip mellé a földre, aztán előbányászta a gázfűzőt, egy edényt, néhány konzervet, s nekilátott, hogy valami meleg elemózsiát kotyvaszon maguknak.

Jócskán elmúlt már dél, s nehéz órák álltak mögöttük.

Bulamba elégedett arccal figyelte Yvette mesterkedését. Egy kis meleg ebéd igazán nem volt ellenére.

- Ez igen! - jelentette ki, miközben törökülésben az egyik pokrócra telepedett. - A fehér miss az őserdő kellős közepén sem feledkezik meg a komfort nevű varázslatról - tette hozzá, és megnyalta a szája szélét.

Megint csak eszébe jutott az a távoli ismeretlen Anglia, a kandallóval, a teával s főleg a whiskyvel. Bulamba számára a fehér ember, *a komfort nevű nagy varázslat és a nyugalmas, békés élet utáni olthatatlan vágy mindig egyet jelentett Angliával.* Sejtette ugyan, hogy ezek a fogalmak csak nagyon távolról rokoníthatók, s semmiképpen sem kizárólagosan, de ez - őszintén szólva - egy cseppet sem érdekelte, amúgy is csupán jelkép volt számára, még akkor is, ha e jelkép fogalma sohasem fogalmazódott meg benne. *Ami jó és fehér, az angol és kész.* - Slusz-pasz. Márpedig - azt tudta jól - fehérnek és angolnak lenni könnyebb és kellemesebb manapság, mint egy ősi afrikai vadásztribusból származó álmodozó rádiósnak, aki ahelyett, hogy közeledne valamicskét távoli álmiaihoz, ismét a dzsungel kellős közepén találja magát, bozótvágó késsel a kezében. S akkor még itt van ez a fehér miss is, aki buzgón belefog a komfort nevű varázslatba, s képes őt a vágyaira emlékeztetni. *Furcsa egy világ. Mintha minden szakadatlanul tótágast állna...*

Amikor Mademosille L'Amore végre elkészült a sebtiben kotyvasztott ebédfélével, kimerte két tányérba, kétszersültet rakott mellé, aztán az egyik tányért átnyújtotta fekete bőrű társának.

- Egyél, Bulamba. Talán nem a legjobb a menü, de most szükségünk van erőre. Jó lenne estig eljutni valami civilizáltabb területre, esetleg egy farmra, hogy ott éjszakázzunk. Még jobb

volna, ha már ott esetleg rádióhoz jutnánk. Úgy tudom, a fennsíkon, ahol véget ér az őserdő, már nagyobb farmgazdaságok is vannak...

- Igen, a kikujuk földjén gyakori az ilyesmi, láttam is olyan helyet, ahol állatokat tenyésztenek, földet művelnek - jelentette ki Bulamba elmélázva, miközben nagy falatokat kebelezett be a tányérjába helyezett ételből. - De azt hiszem - folytatta aztán -, az őserdő itt még elég hosszán tart és nagyon nehéz a terep. Én nem hiszem, hogy estig kikecmergünk belőle - vakarta meg a gyapjas fejét. - Nem, ezt egyáltalán nem tartom valószínűnek.

- Akkor pedig arra kell készülnünk, hogy a dzsungelben éjszakázunk - komorodott el a lány arca.

- Hm... nem lesz kellemes - rázkódott össze Bulamba.

A rádiós azonban egyelőre elhessegette magától a kellemetlen gondolatokat, s csak az evésre akart koncentrálni. Végül is *a jó pillanatok örömét nem szabad elrontani a riasztó jövőtől való félelemmel! Elég lesz, ha akkor érzi majd rosszul magát.*

Most és itt azonban jó volt. A fehér miss szép adag meleg ételt rakott eléje, s ráadásul még egy bögre kávéval is megfejelt az élvezeteket. Így sokkal kellemesebb volt a távoli rejtélyes angol föld gyönyörűségeiről ábrándozni.

Yvette hamar végzett a maga adagjával, aztán elővette Baltazár atya térképét, s miközben a kávéját szűrte, megpróbált kiigazodni rajta. Nem tartotta ugyan valószínűnek, hogy eltévednek, pláne nem, hogy máris eltévedtek volna, de a pontos helyzetüket egyáltalán nem tudta meghatározni, s azt sem, hogy mennyi út van még hátra az első komolyabb településig. Az viszont kétségtelen volt, hogy még meglehetősen vad vidékek vannak előttük, kisebb-nagyobb őserdei vízfolyásokkal, dzsungellel, szakadékokkal, s az út egyértelműen felfelé vezet a kenyai fennsíkra.

Letette a térképet, végignyúlt a pokrócon, s feltekintett az égre, már ami látszott belőle a sűrűn összeboruló fakoronáktól. Így hanyattfekve olyannak tűntek az őserdő faóriásai, mintha az égig érnének, s a koronájukkal tartanak a mennyboltot. A levelek között azért ki-kibukkant valami élénk kékség, bár inkább csak sejteni lehetett, mint valóban látni. A napfény itt-ott átszűrődött, éles arany csíkokban, egyébként így nappal is majdhogynem félhomály uralkodott.

Nagyon érdekes, izgalmas látványt nyújtott az egész. Nem volt sötét! Illetve, ez a félhomály nem volt olyan sötét, mint amit tiszta terepen, Európában szürkületnek nevezhetne az ember. Nem, itt valahogy egyszerre volt jelen a világosság és a sötétség, a fények és árnyak, izgalmas párostáncot járva. Körös-körül minden sötétzöld, vérző arany és mélybarna színekben pompázott, igazi egzotikus látványt nyújtva. Yvette alig tudott betelni vele...

Aztán egyszerre csak figyelmes lett a hangokra. Eddig nem is fedezte fel őket. Túlontúl el volt foglalva a nagy „menetelésükkel”, pedig a dzsungel tele volt neszezésekkel, susogásokkal. Itt-ott megreccsent, megroppant valami, aztán a levelek zizegtek, távolabbról egy-egy meghatározhatatlan állathangot hozott az enyhe légmozgás. Olykor, valamire madár hangicsált. Mégis mindez közelebb állt a csöndhöz, mint a zajhoz. Nappal volt. Az őserdő ilyenkor aludt, vagy inkább csak pihent, készülve az éjszakára, amikor megelevenedik minden, amikor elkezdődik az élet a táplálék szerzésért s a megmaradásért folytatott halálos küzdelme.

12.

Mememe K'Kubunga idegesen járkált fel-alá a hivatali szobájában. E pillanatban nem is tudta, hogy mit tegyen.

Tele volt kétségekkel és iszonyú segíteni akarással, de akárhogy törte a fejét, úgy tűnt, egyelőre nem tehet semmi többet annál, mint amit már megtett.

Bekapcsolta a televíziót, hogy figyelje a híreket. A távkapcsolóval percenként váltott csatornát, hogy hátha új híreket sikerül elkapni. Egyszerre figyelte a helyi adást, a CNN-t meg a különböző égi csatornákat.

A hírek tele voltak a földrengésről szóló információkkal, de a Szent Patrick Kórház sehol sem említették, csak borzalmasabbnál borzalmasabb képeket mutogattak a földrengések okozta pusztításokról. Aztán - talán egy hét elteltével - *új, s ha lehet, még rémisztőbb elem került a hírek közé: arról kezdtek beszélni, hogy nyugaton, az őserdőben valamiféle titokzatos, ismeretlen járvány ütötte fel a fejét... Valamiféle dzsungelláz...* A hír megdöbbenetete. - Csak nem Diegónak lett igaza... - futott át rajta a gondolat. S ő pont most nem tudott semmit a kórházról és Diegóról... Különös és érthetetlen volt az is, hogy a járványról szóló zavaros híradásokat a hivatalos szervek nem tudták megerősíteni, de nem is vetették el...

Az nem lepte meg, hogy elhallgatott a kórház rádiója. Sejtette, hogy megsérült, s valószínűleg nem sikerül kijavítani.

A baj inkább az volt, hogy a misszió repülőgépe - amelyet természetesen azonnal útnak indított egy sebtiben összeállított segélycsomaggal, s persze azért, hogy megtudja, mi történt, és milyen segítségre van szükség - nem sokkal a felszállás után motorhiba miatt visszafordulni kényszerült.

Szegény embert az ég is húzza! - ismételte magában, a közhelyszerű bölcsességet, de nem keseredett el. Azonnal intézkedett a hiba elhárítása érdekében, ám - a legnagyobb megdöbbenésére - kiderült: a gép javítása heteket vesz majd igénybe. Most aztán oka lett volna rá, de mégsem esett igazán kétségbe, egészen addig, amíg rá nem jött, hiába próbálkozik, nem tud hirtelenjében másik repülőt szerezni.

A hadsereg és a polgári védelmi szolgálat gépei mind a földrengés sújtotta területek fölé szállították a segélycsomagokat, hogy azokat ejtőernyővel dobják le a helyszínre.

Innen tehát egyelőre nem számíthatott segítségre. A bérelhető gépeket pedig mind lefoglalták a „katasztrófa turisták”, ezek a héják, akik - mint magukat biztonságban érző kívülállók, valamiféle élő horror-shownak tekintették mások végzetét.

Mememén az irtózat lett úrrá, amikor megtudta, de legyőzte ezt az érzést. Nem akart vele foglalkozni. Inkább azon törte a fejét, hogy mit is csináljon most. Aztán döntött: nincs más lehetőség, marad a kockázatos szárazföldi út.

Két terepjáró állt a rendelkezésére itt Nairobiban, azokat rakatta meg a legszükségesebbekkel: főleg kötszerekkel, gyógyszerekkel, takarókkal és sok-sok élelmiszerral, tudta, hogy ilyen esetekben távoli vidékekről is jöhetnek emberek segítséget kérni a kórháztól.

Milyen furcsa - gondolta -, a bennszülöttek számára közismert és fontos hely a Szent Patrick, de a hivatalnokok erről valahogy mégsem vesznek tudomást...

Már csak az volt a kérdés, ki menjen a dzsipekkel a két sofőrön kívül. S ekkor jött a meglepetés... Beállított Paul Gordon...

Mialatt Narunguruban a kórházban Baltazár atya és munkatársai küszködtek a végzettel, s elhatározták, elküldik Yvette L'Amore kisasszonyt segítségért, azalatt Nairobiban a hűséges Mememe útnak indította Tim Rogers doktort két jól felszerelt, dugig megrakott terepjárával a kórház felé.

Tim Rogers különös, mondhatni különleges figura volt. New Yorkban, ebben a különös emberdzsungelben látta meg a napvilágot, idestova harminc esztendeje.

Igen jómódú családja, életének első huszonhat esztendejét kellemesen gondtalanná és felhőtlené tette. Tim élt is ezzel az előnnyel, sőt gyakran vissza is élt, egészen addig, míg orvosi tanulmányainak valahol közepe táján kezébe akadt egy különös könyv, amely az Afrikában gyakori trópusi betegségeket taglalta, nem túl részletesen, de annál érdekesebben. *Ez a kis kötet megváltoztatta az életét, sőt meglepő módon a személyiségét is.* Nyegle playboyból (ha nem is egészen egy csapásra, de visszafordíthatatlanul) komoly, törekvő diák lett, aki e témakörnek szentelte minden figyelmét. S ekkor napvilágra kerültek korábban örök szunnyadásra ítélt képességei: gyors és határozott kombinálóképessége, átlagon felüli munkabírása, s ötletekben gazdag fantáziája.

Csakhamar az egyetem dédelgetett éltanulói között találta magát, s egyre gyakrabban bevonták - előbb tanárai, majd neves professzorok - a különböző kutatási programokba.

Így történt, hogy végül is Afrikában kötött ki, *egy UNESCO által finanszírozott kutatócsoport tagjaként*, akik elsősorban Kenya, Uganda és Tanzánia természeti körülmények között élő népei között végeztek vizsgálódásokat, *a fertőző betegségek lehetséges kialakulásának és terjedésének témakörében.*

Eközben Tim Rogers természetesen még eljutott néhányszor Narunguruba is. Nagyra becsülte Diego Lopez erőfeszítéseit, s érdeklődéssel hallgatta fejtegetéseit egy várható pusztító és nagyon magas lázzal járó járvány lehetséges kitörésével kapcsolatban. Nem tartotta elképzelhetetlennek, de Lopez dokival ellentétben nem vélt felfedezni semmiféle előjelet, a doki bizonyítéknak szánt vagy hitt eseteiben, mivel ottlétei alkalmával egyszer sem sikerült személyesen meggyőződni róla. Ezért egész mostanáig ő is az orvos túlfeszített munkatempójának tudta be a félelmeket...

Amikor az *„ismeretlen kórokozó vagy vírus”-ról* szóló, összefüggéstelen és szakszerűtlen tudósítások felröppentek, éppen Nairobiban tartózkodott, *de másokkal ellentétben, neki mégis szeget ütött a fejében a dolog.* Valahogy összezsengeni vélte Diego Lopez korábbi kétségbeesett magyarázkodásával.

Nem sokáig töprengett hát, hanem felkereste a missziós központot, ahol nagy öröme a Szent Patrick Kórházból megismert régi kedves ismerősére, Mememe kisasszonyra lelt.

Amikor aztán Mememe beszámolt neki a fejleményekről, maga ajánlotta fel, elmegy a két terepjárával, s felderíti, mi történt Narunguruban, s ha szükség van a segítségre, ott is marad egy ideig.

- De mi történik, ha a baj annál is nagyobb, mint amit feltételez, kedves Mememe? - tette fel a kérdést Gordon doktor, amikor már - közvetlenül indulás előtt - búcsúzkodni kezdtek. - Hogyan küldjek értesítést, hiszen mint mondta, feltehetőleg nem működik a kórház rádiója?

- Igaza van! - csapott M'Kubunga a homlokára. - Milyen buta vagyok! Mennyit töprengtem, hogy mit is küldjek, így találomra, de ez valahogy nem jutott eszembe. Persze azt sajnos nem tudhatjuk, mi ment tönkre pontosan.

- Nem lehetne valami szakértőt megkérdezni? - okoskodott Rogers.

- Dehogynem. Ez nekem is eszembe jutott - mosolyodott el Mememe. - Felhívtam a Vörös-kereszt rádióállomását ez ügyben, de be kell vallanom, jót nevettek rajtam. Azt mondták, legjobb, ha küldök nekik egy teljesen új berendezést, annyi hibalehetőség adódhat, s nyilván komoly problémáról van szó, ha Bulambának nem sikerült úrrá lenni rajta...

- Bulamba? - gyötörte az emlékezetét Tim. - Ja igen, már emlékszem, az a nagydarab néger fiú, aki élete nagy álmát valósította meg, amikor rádiós lett.

- Igen, igen, ő az. S ha neki nem sikerült... hát akkor nem tudom... - sóhajtott Mememe.

- Na és nem kért új berendezést a főnökeitől?

- Kértem, persze hogy kértem. Telefonáltam mindenfelé, de hát egy új adó nem két fillér, s a misszió sokfelé tevékenykedik, ahhoz képest kevés pénzből gazdálkodva...

- Igen, ezt gondolhattam volna - komorodott el Tim Rogers arca, aztán eszébe jutott: no lám csak! Hiába bóklászik ő már jó ideje az öserdőben, szegény földönfutó bennszülöttek között, hiába látott már sok igazi nyomorúságot, mégsem vetkőzte le teljesen a gazdag úrifíú gondolkodásmódját, akinek a pénz nem számít, s ha valaminek szükségét látja, sohasem nézi az árát...

Pedig hányszor és hányszor gondolt már arra: *végtelen számú világ van, amelyek egymás mellett léteznek, s amelyek közül sok hasonló az ő eredeti világához, de még több, ami nem, s nem lehet úgy élni, hogy a világokat az ő eredeti világához, mint etalonhoz hasonlíthatja, sőt mit több, annak mércéje szerint méri...* A világok összessége mindig olyan volt, amilyen most is, és mindig olyan is marad. Ha néha úgy tűnik, változnak a dolgok - jobbra vagy rosszabbá válnak -, az csak időleges. A változás jön, aztán elmúlik, a világok rendje pedig visszaáll eredeti állapotába.

Bölcs, de haszontalan gondolatok - tért magához Tim rövid, elmélyült töprengéséből. Végül is, ha valamikor, hát most elérkezett a tettek ideje. Merengeni, moralizálni, töprengeni teljességgel fölösleges, s csak késlelteti az elengedhetetlenül szükséges cselekvést.

Itt van ez a gyönyörű fekete lány, Mememe. Lám, ő nem vacakol elvont elméletekkel, hanem intézkedik, küzd, s izgul a barátaiért és szegény betegekért, szenvedő afrikai testvéreiért.

Tim Rogersnek nagyon tetszett ez az okos néger lány. Már akkor felfigyelt rá, amikor Mememe kisasszony még Lopez doki legközelebbi munkatársaként a Szent Patrick Kórházban dolgozott. Szívesen udvarolgatott volna neki, de nem kerülte el - nem is kerülhette - a figyelmét a közte és a közkedvelt dzsungeldoki között szövődött bensőséges kapcsolat.

- Nos, azért én mégis csak kitaláltam valamit - szólalt váratlanul újra Mememe. - De ígérje meg, hogy nem fog kinevetni!

- Kinevetni? Ugyan miért? - lepődött meg a férfi.

- Mert ez, amit kitaláltam, olyan bennszülött, törzsi hókusz-pókusz féle, ahogy maguk fehérek mondanák - mondta a lány kínos zavarában.

- Törzsi dolog? Mi a csuda lehet az? - tudakolta most már kíváncsian Rogers.

- Szóval nálunk régebben szokás volt *madarakkal üzeni* egymásnak, persze még abban az időben, amikor a Nagy Fehér Ember nem hozta a nyakunkra a telefont meg a televíziót...

- Madarakkal üzeni? Csak nem valami varázslatra gondol tényleg? - döbrent meg Tim. - Maga mégiscsak egy misszió felelős beosztású alkalmazottja... - hebegett.

- Jaj, dehogy! Szó sincs varázslatról - hadarta gyorsan a lány. - A madarakat röptetjük. Elvisszük valahová, aztán valami üzenetet, jelet vagy effélét kötünk a lábára, s visszaküldjük. A madár meg visszatalál magától oda, ahonnan elhozták.

- Csak nem a *galambpostára* gondol? - derült fel a férfi arca.

- Galambposta? Igen, galamb a neve ennek a madárnak. Elfeledtem, hogy van angolul... - mondta, aztán hirtelen elkerekedett a szeme, s csodálkozva nézett a doktorra. - Maga ezt honnan ismeri?

- Ez nem csak egy afféle afrikai törzsi dolog. Európában is használták évszázadokon át, amíg a mi nyakunkra is rá nem szabadították azt a fránya telefont, meg a televíziót, mint a magukéra! - nevetett jóízűen Tim.

- Szóval Európában is... - csodálkozott Mememe. - Ezt nem is tudtam. De hiszen ez akkor még egy bizonyíték arra, hogy nincs is különbség ember és ember között... - tette hozzá önkéntelenül...

- Hát a galambposta bizonyítéknak kissé erőltetett - jegyezte meg Rogers -, de az állítás attól függetlenül igaz...

- Azt hiszem, maga szeret minket... - kockáztatja meg a könnyen sikamlós útra vezethető kijelentést Mememe.

- Én minden embert egyformán szeretek! És különben is ez nekem még kötelező is, hiszen orvos vagyok, ha komolyan veszem azt, amit egy bizonyos antik görög példakép szavait ismételve megígértem az emberiségnek - mosolygott Roger doktor. - Egyébként pedig magát egy fokkal még jobban szeretem, mint az emberiséget. E tekintetben eltérek az eskümtől... - tette hozzá vigyorogva...

- No de Tim! - suttogta Mememe szemlesütve. - Ne mondjon ilyeneket... - és szinte elalélt zavarában.

- Jó, jó - szabadkozott a férfi -, nem akartam zavarba hozni! - De azért magában csodálkozott egy kicsit. Milyen érdekes a néger nők lélektana, úgy látszik, őket ugyanúgy motiválja a génjeikbe zárt üzenet, mint őt, az egykori New York-i ficsúrt...

Diego Lopez fáradtan dőlt le az ágyára, csak úgy, ruhástól, hogy pihenjen egy kicsit. (Az utóbbi hetekben teljesen leszokott az alvásról, annyi volt a feladat!) A helyzet egyre inkább rosszabbodott. Az egész kórház erejét megfeszítve dolgozott, s bár a földrengés sebesültjeinek amúgy javult volna az állapota, de a rejtélyes fertőzés egyre kíméletlenebbül szedte az áldozatait. Bekövetkezett az, amitől Lopez doktor régóta rettegett, *tombolni kezdett az az iszonyú valami, amit ő dzsungelláznak nevezett.*

Sokan, nagyon sokan meghaltak, de még többen haldokoltak, és Lopez doktor erőfeszítései egyelőre eredménytelennek bizonyultak. Pedig nagyon közel, iszonyúan közel volt a megoldáshoz. Nappal a műtőben küzdött a sebesültekkel, és a kórteremben próbálkozott enyhíteni a lázban fetrengők kínjait, éjszaka viszont várta a labor, ahol Gerd Winterrel - akire ismét mint ígéretes kollégára tudott nézni -, aztán Sir John Boullogh-gal, a belgyógyással és *főként* Szonjával, azaz Miss Morgensteinnel, a trópusi betegek specialistájával próbáltak expressz sebességgel rájönni, mivel mérhetnének váratlan, de végzetes csapást a dzsungellázt okozó baktériumra. Merthogy *végül is egy eddig ismeretlen baktériumtörzs az ellenség, arra már rádöbbsentek.*

Diegóban az utóbbi napokban felébredt a remény, s ezt főként Miss Morgenstein nem mindennapi megérkezése csak fokozta. Már az a bizonyos megérkezés is észbontó volt, mondhatnánk „légből kapott”. Sonja ugyanis az égből ejtőernyővel pottyant közéjük. Miss Morgensteint sikerült „beszereznie” a misszióknak, csak az ifjú doktornő helyszínre juttatása tűnt számukra megoldhatatlan feladatnak, a földrengés és a repülőtér megrongálódása miatt, ám legnagyobb meglepetésre Miss Sonja nevetve jelezte, hogy ő nagyon szívesen „bekopogtat” ejtőernyővel a Szent Patrick „tetején” csak hajtsa le valaki egy repülőgépről a kórház felett. Így történt, hogy Gogule őrnagy gépének fedélzetén - amellyel felderítő útra indult a földrengés sújtotta vidékek helyzetének további felmérésére - ott kuksolt az ifjú és merész doktornő is, a kutatómunkához szükséges legfontosabb utánpótlással.

Aztán egy óra repülés, egy remekbe szabott ejtőernyős ugrás, s máris ott volt Lopez dokinál az „égből pottyant” segítség.

Miss Sonja szerkentyűi és varázskotyvalékai - ahogy Sir Boullogh nevezte az ifjú doktornő által hozott felszerelést - szárnyakat adott Diego Lopez fantáziájának, és nagyon komolyan kiszélesítette a lehetőségeit. De a legnagyobb - Gerd Winter és Sir Boullogh mellett - segítség maga Miss Morgenstein volt, akinek személyében - fiatal kora ellenére - egy igazán komoly felkészültségű tudóst kapott kutató társául.

Miss Sonja egyetértett Lopez doktor feltételezéseivel a dzsungellázat illetően, s a doktor eddigi kutatási eredményeit is igazolta. Úgyhogy kezdetét vehette a versenyfutás az idővel...

Baltazar atya fejében egymást kergették a gondolatok. Észre sem vette, hogy e gondolatok kergetőzése közben szépen átcsúszott az ébrenlétből az álmok világába. Hogy is vette volna észre, amikor fáradt, súlyos álmában tovább gyötörték ezek a gondolatok, problémák és kétségek.

Arra riadt, hogy valaki a vállát rázza.

- Mi van veled, drága barátom? Ébredj! - mondta Tyimofej nyugtalanul.

- Tessék? Khm, khm... Mi... mi történt? - riadt fel a pap, és hirtelenjében nem is tudta, hol van.

Ólomsúlyúnak érezte magát, és zúgott a feje.

- Kiabáltál és nyöszörögtél! - válaszolt az öreg orvos. - Éppen itt mentem el az ajtód előtt, s hallottam a hangodat. Gondoltam, benézek, nem történt-e valami bajod...

- Köszönöm, köszönöm - dörzsölgette a fejét az atya, és felült az ágyán.

Kábult tekintetet vetett a barátjára.

- Elaludtam, ugye? - kérdezte fáradt hangon. - Azt hiszem, rosszat álmodtam...

- Na, azt nem is csodálom. Itt senkinek sincsenek mostanság szép álmai, ha jut is ideje egyáltalán néha egy kis alvásra.

- Bizony. Nehéz időket élünk át, és ráadásul az élelemmel is bajban vagyunk. A készletek szinte teljesen kimerültek. Ilyen beteginvázióra senki sem számított. Kawaki egymagában nem boldogul a vadászattal. Talán jó lenne segítséget adni mellé...

- De kit? Az orvosokra meg az ápolókra itt van szükség, a falu minden lakosa gyakorlatilag megbetegedett, a más vidékről érkezők meg persze eleve betegen érkeznek.

- Tényleg - élénkült fel Baltazár. - Hogyan lehetséges, hogy a fehér orvosok közül, legalábbis egyelőre, senki sem betegedett meg, s az ápolónók közül is csak néhányan a helybeliek közül. Ja és Kawaki is egészséges. Igaz viszont, hogy Mr. Warwick is roppant gyanús, pedig ő fehér ember. Na, de az összes bennszülött, aki itt van a kórházban vagy a faluban és a környező vidékeken él, megkapta a járványt! Tudtok erre valami magyarázatot?

- Nem. Őszintén szólva nem. És sem Lopez doki, sem az ifjú Gerd Winter, sem Sir Boullogh, de még ez az aranyos Sonja sem mond semmit! - csak sokat sejtetően mosolyognak. Szerintem arról lehet szó, hogy mi mindnyájan, Kawakit kivéve, többször is kaptunk egy sereg védőoltást. Talán ezek közül valamelyik ellenállóvá tesz minket, bár az is lehet, hogy csak lassítja a folyamatokat... De hogy Warwick ez alól miért kivétel? A fene se érti az egészséget! - legyintett. - Ráadásul épp ma reggel úgy láttam, Lopez doktor is nagyon rossz bőrben van! Ez pedig végképp megmagyarázhatatlan és szokatlan. Egész mostanáig arra gondoltam, csak túlhajtotta magát, hiszen Gerddel, Sonjával és a Sirrel minden éjjel a lombikjai közé temetkezik! De ha már szóba hoztad ezt a dolgot, Lopezzel kapcsolatban, valami *szörnyű balsejtelem támadt fel bennem...*

- Nem! Az nem lehet - rettent meg Baltazár a gondolatra. - Csak nem kapta el ő is a kórt? Nem! Diego nem lehet beteg! Az nagyon sok ember életébe kerülhet!

- Pedig valami nagyon nincs rendben nála. De én őszintén szólva nem is arra gondolok, hogy elkapta... Minden esetre jó lenne, ha rávennéd: engedje meg, hogy Csicsery doktorral megvizsgáljuk! Én nem merek neki szólni, tudod, milyen megszállott és önfejű, de rád, barátom, talán hallgat.

- Feltétlenül, kedves Tyimofej, feltétlenül! - mondta, majdnem kiáltva Baltazár atya - Diego nélkül összeomolhat minden! Már csak azért is, mert *a mi bennszülött betegeink szinte szentként tisztelik, nagy varázslónak tartják, és csak benne bíznak.* Ha ő is megbetegszik, egy sereg fekete páciensünk adja fel a reményt, s annak beláthatatlan következményei lesznek!

- Igazad van! Teljesen igazad! - bólogatott Tyimofej szomorúan.

- Most Diego Lopez ügye a legsürgősebb! - figyelmeztette az öreg orosz emigránst Baltazár atya. - Igen, igen! Gyere, menjünk most hozzá azonnal!

- Balti! - ragadta meg a kezét Tyimofej. - Mielőtt indulnánk, valamire szeretnék megkérni.

- Hát hogyne! - torpant meg a barátja.

- Ha velem történne valami... - Tyimofej hirtelen elhallgatott, nem folytatta.

Baltazár kérdően nézett rá...

- Mit akarsz nekem mondani? És mi történne veled?

Tyimofej arca elkomorult.

- Á, semmi, semmi... dadogta, aztán elfordult, és előre sietett.

A pap csodálkozva nézett utána. Vajon milyen titokzatos kívánsága lehet ennek a derék embernek, amit most mégsem mert elmondani... Pár pillanatig még töprengett ezen, aztán az orvos után iramodott. Nincs most idő a rejtélyekre...

Tyimofej aggodalma nem bizonyult alaptalannak. Ahogy beléptek a kórházba, egyenesen a műtőbe siettek. Diego Lopez napközben itt szokott foglalkozni a betegeivel, az utóbbi napokban azokkal is, akik nem szorultak operációra, mert az orvosi szobáját (csakúgy, mint minden talpalatnyi helyet, amit csak lehetett, a műtőn és a röntgen szobán kívül) elfoglalták a szenvedők. A kórház elé már a megtelt táblát sem lehetett volna kitűzni, mert egy talpalatnyi hely sem maradt szabadon.

Lopez éppen egy új beteget, egy szép szabályos arcú ébenfekete kislányt vizsgált, amikor benyitottak hozzá.

- Szervusz Diego! - köszöntötte Baltazár atya, s alig tudta visszafojtani megdöbbenését. Lopez doktor arca ugyanis olyan volt, akár az összeszáradt pergamen. Sárga volt, gyűrött, beesett, és teljesen ki volt száradva. Olyan volt, akár egy „halálfej”. Ezt a szörnyű hatást csak fokozta, hogy szemei mintha eltűntek volna a szemszögökben, s véres-pirosan csillogtak. Kétség sem férhetett hozzá, hogy itt komoly baj van...

- Te jó ég, Diego! - szólalt meg újra Baltazár atya viszonylagos nyugalmat erőltetve magára - úgy tűnik, nagyon fáradt vagy. Feltétlenül pihened kell. S azt hiszem, szerencsés volna, ha megengeded, hogy Tyimofej - csapott a mellette álló férfi vállára - no meg a mi derék Csicsery Csongor barátunk megvizsgáljon egy kicsit, a biztonság kedvéért.

- Pihenni? Miért kéne pihennem? - kérdezte Lopez doktor, s egy pillanatra sem hagyta abba a beteg néger kislány körüli foglalatosságát. - Nem vagyok fáradt, hidd el, egyébként nincs idő ilyesmire - tette hozzá szokatlanul ingerülten. - Meg aztán segít nekem Gerd is, meg Sonja is, nem is beszélve a jó öreg Sirünkről, Boullogh mesterről.

- Na jó, de azért azt megengeded, hogy idehívjuk Csicsery dokit is, hogy Tyimofejjel együtt megvizsgáljanak egy kicsit...

- Mi a csudának? Mondtam: nem érek rá ilyesmire! Nem érted! - hördült fel a férfi.

- De igenis, ráérsz! - kiáltott rá Baltazár Tyimofej legnagyobb megdöbbenésére, aki még sose látta ilyennek a barátját. - És pont a betegek miatt kell, hogy ráérj! Te nem eshetsz le a lábadról! *Te nem teheted ezt meg a betegekkel, akik félnének rád, s csak benned bíznak!* Értsd meg, *a vírus nem lesz tekintettel a te önérzetedre, pláne nem a hősködésedre!* - vágta oda nyersen Baltazár atya. - Te, akit itt nagy fehér varázslónak tartanak, nem lehetsz beteg, ezt nem győzöm hangsúlyozni! És, mivel orvos vagy, jól tudod, ilyen helyzetben neked is alá kell vetned magad a vizsgálatoknak.

- Bocsáss meg, Baltazár. Igazad van - tért magához révült ingerültségéből Diego. - Na jó, nem bánom! Hívjátok Csicsery Csongort!

Baltazár atya dobogó szívvel várta, mit fog majd hallani Tyimofejtől, akit megkért, rögtön keresse meg, ahogy végeztek Lopez vizsgálatával, bár nem nagyon voltak illúziói az eredményt illetően. Hogy a várakozás bizonytalanságát enyhítse valahogy, szemlét tartott az épületben, és a körülötte felállított ideiglenes sátorfélékben. Mindenkihez volt néhány biztató szava vagy legalább egy mosolya.

Tisztában volt vele, hogy e pillanatban talán a legtöbbet ő tehet ezért a sok szerencsétlen emberért. *Ahol véget érnek az orvostudomány lehetőségei, ott már csak egy pap nyújthat vigaszt és reménységet a bajbajutottaknak. És Baltazár atya lankadatlan hittel végezte azt, amire feltette az életét...*

Éppen Paul Warwick, a technikus bungalójából lépett ki, amikor észrevette az őt kereső Tyimofej doktort.

- Erre, erre, barátom! - integetett. - Itt vagyok!

- Jövök, jövök! - lihegett az öreg orosz orvos.

- Mi a helyzet? - kérdezte aggódva a pap, amikor egymáshoz értek.

- Sajnos semmi jó - ráncolta a szemöldökét Tyimofej.

- Tehát elkapta...

- Kétségtelenül így van.

- Csicsery doktornak mi a véleménye? Ja és mit szól az egészhez Gerd és Miss Sonja?

- Csongor pajtás megerősítette a diagnózisomat, ha mi egyáltalán alkalmasak vagyunk ebben az esetben véleményt alkotni. Végül is nem ez a szakterületünk. Ám az eddig megismertek alapján kétségtelennek látszik, Lopez kollégánk ugyanabban a betegségben szenved, mint a mi szegény fekete barátaink...

- És Gerd meg Sonja? - kérdezte Baltazár rosszat sejtve.

- Khm... Gerd nem mond semmit... Sonja is csak hallgat... és... és... sír!

- És milyen kilátásaink lehetnek a betegség lefolyását illetően? - tette fel az újabb kérdést Baltazár atya aggódva.

- Nos, ez a legfurcsább...

- Legfurcsább?...

- Igen. Diego kétség kívül ugyanazokat a tüneteket produkálja, mint a bennszülöttek, de a szervezete mégis másképp reagál, talán azért, amire már gondoltam, hogy más a kórtani előélete, mint ezeké a természeti körülmények között élő embereké. Ráadásul néhány fontos részlet is másként alakult, így például hosszabb volt a lappangási idő, de most, hogy feltehetően úrrá lett rajta a betegség, úgy fest, gyorsabb a lefolyása. Ezt esetleg az is befolyásolhatja, hogy nagyon kimerült a hetek óta tartó megfeszített munkától... vagy... vagy valami más... nem tudom! Tulajdonképpen semmi igazán fontosat sem tudok... hajtotta le a fejét.

- Na és azt hogy érted, hogy gyorsabb lefolyású?

- Nézd, Balti, attól félek, hogy ez azt jelenti, hamarabb következik be a már megismert végkifejlet...

- Úgy érted, hogy... - Baltazár csuklott egyet - Diego meg fog halni?

- Attól félek, igen, hacsak nem történik valami csoda! Imádkozni fogok a Mindenhatóhoz, akinek kezében a sorsunk, hogy terjessze ki áldott kegyelmét erre e nehéz sorsú, de önzetlen férfira...

- Nos, és szegény Diegónak mennyi ideje lehet hátra? - kérdezte aztán újra Tyimofejt Baltazár atya némi csendes, magába forduló elmélyülés után.

- Hát... ez is kérdéses. Most úgy tűnik, egy, legfeljebb két nap, de még az sem kizárt, hogy csak pár óra... Hacsak, mint mondtam...

- Pár óra?... - hüledezett Baltazár. - De hiszen az előbb még teljes erőbedobással dolgozott...

- Hát ez az! Ez nagyon furcsa! És ha összevetjük ezt azzal, hogy Miss Sonjából egy szót sem lehet kihúzni, s csak bög egyfolytában, mint aki megtébolyodott... Akkor mégiscsak előtérbe tolikodik egy gondolat bennem, egy... egy gyanú...
- Gyanú? De az Istenért, Tyimofej! Ne beszélj itt rébuszokban. Már az imént is utaltál erre az izé... gyanúra! Mondd már, mire gondolsz? És tényleg? Mi a csuda ez a nagy titok Miss Sonjával... igen... és tényleg: hogyhogy nem mond semmit? Végére is, ő is orvos, mégpedig kutatóorvos? - hebegett Baltazár atya.
- Nézd, drága Balti - toporgott Tyimofej nagy zavarban - olyan furcsa, amire gondolok...
- Na, mondd már! - kapta el az ingét Baltazár, és nagy erővel megrázta.
- Igen... Szerintem ezek suttyomban kitaláltak valamit, de mivel nincs idő a sok gatyázására, Diego egyszerűen *beadta magának a kotyvalékot*... - nyögte ki Tyimofej tőle teljesen szokatlan nagy zavarban.
- Úgy érted... hogy magán végzett kísérletet? - képedt el Baltazár.
- Úgy...
- Akkor... akkor ez az ember egy hős...
- ... és örült!
- Igen. Úgy látszik, minden hős örült...
- Nagy ember!
- Igen az. A lelkesedés és a hivatástudat odáig magasztosult benne, hogy *mindent feltett egy kockára*. A saját életét is. És most mi nem tehetünk egyebet, mint hogy *azt lessük, ki lesz a győztes? Ő avagy a dzsungelláz*...

13.

Yvette már nem számolta a napokat. Lehet, hogy csak három napja indultak el, de lehet, hogy három hete. Nem tudta megítélni. Halálosan fáradt volt, és teljesen kétségbe volt esve. Nem maga miatt, egyáltalán nem - ahhoz egyébként is túlon túl ki volt merülve -, hanem a kórház miatt, a betegek miatt, a kollégák miatt, Diego miatt...

Kétségkívül eltévedtek, még hozzá rettenetesen. Már réges régen ki kellett volna érniük a dzsungelből. Átgázoltak vízfolyásokon, sekély vizű, ám igen erős sodrású folyócskákon, megmásztak emelkedőket, ahol a dzsip alig-alig tudott felkapaszkodni, s még mindig az őserdőben voltak.

Yvette-nek olykor az volt a benyomása, hogy valahogy körbe-körbe forognak, mintha egyfolytában egy kisebb területet járnának körül. „Déja vu” érzéssel küszködött. Úgy érezte, ahol éppen járnak, azt már látta egyszer...

- Bulamba, táborozzunk le valahol, és pihenjünk egy kicsit - javasolta Yvette elkínzott képet vágva.

- Jaj de jó! - szuszogott a rádiós, levegőért kapkodva. - Én is szerettem volna javasolni, csak nem mertem... - vallotta be.

Yvette leállította a motort, aztán mind a ketten szinte „kizuhantak” a dzsibból. Bulamba tett egy-két lépést, hogy elővegye a pokrócokat, de mielőtt megethette volna, egész egyszerűen elterült a földön.

- Bulamba! Mi bajod? - kérdezte ijedten Yvette, de a fekete férfi képtelen volt válaszolni. - Csak feküdt a hátán, karjait szétvetve, ugyanabban a pózban, ahogy elterült, s különös hangon hörgött, a szájából pedig valami furcsa fehér hab gyöngyözött elő...

- Bulamba! - sikoltott a nő, s rázni kezdte a néger rádióst. Mi van veled? Hallod? Válaszolj!

Kétségbeesésében egyre vadabban rázta a társát, aki teljesen elengedte magát, úgy rángatózott a kezében, akár egy rongybaba...

- Mit csináljak? Mit csináljak? - kiáltotta a lány kétségbeesetten, bele az őserdőbe, mintha valaki is meghallhatná, hogy a segítségükre siessen, de hát az arra kószáló kíváncsi majmok és egykedvű barlangi medvék nem méltatták válasza.

Yvette kínkeservesen összeszedte maradék erejét, s nekiállt, hogy valami tűrhető táborhelyfélét eszkábáljon össze. Eddig, ahányszor csak lefeküdtek egy kicsit aludni - egyébként meglehetősen rendszertelenül, nem sokat törődve a napszakokkal -, csupán egy-egy könnyű hálóságot és pokrócot vettek elő. Most azonban nyilvánvaló volt, hogy egy hosszabb pihenőt kell beiktatniuk. Annyira kimerültek mind a ketten, hogy képtelenek tovább menni.

De hát ez nem is csoda. A terep rendkívül nehéz volt. Csak a legkritkább esetben ülhetek mindketten a dzsip „nyergében”, valamelyiküknek többnyire a koci előtt kellett menetelni bozótvágó késsel a kezében, hogy szabaddá tegye az utat. Ennek a szörnyű fizikai munkának az oroszlánrészét Bulamba vállalta magára, így egyáltalán nem csoda, hogy teljesen elkészült az erejével.

De Yvette-nek mindezek ellenére valahogy *gyanús volt a férfi állapota. Túl hirtelen vált ilyen magatehetatlenné.* Ha csak a fáradságról lenne szó, másképpen viselkedne, de a néger rádiós már-már haldoklott, úgyszólván minden átmenet nélkül...

A lány elhatározta: most egy egész picit összeszedi magát, aztán rögtön megpróbálja ápolni. Most azonban először a „táborverésen” volt a sor.

A véletlen szerencse jól választotta ki számukra a helyet. Néhány lépésnyire egy sekély, tiszta vizű vízfolyás, amolyan jellegzetes őserdei folyócska csobogott. Úgy tűnt friss vizük tehát van, bár Yvette tisztában volt azzal, hogy ez Afrikában csalóka dolog...

A parton, ahol épp megálltak, apró tisztás szakította meg az őserdő sűrű, zöld, élő falát. Böven volt hát hely a táborveréshez. Nyomban neki is látott, hogy felépítse a kétszemélyes expedíciós sátor, lehordja a pokrócokat, a hálósákokat, kifeszítse a szúnyoghálót, s elhelyezze a kis petróleum égőt. Amikor mindezzel hossza kínlódás árán elkészült, nekiveselkedett bevoncsolni a magatehetetlen Bulambát a sátorba. Rögtön érezte, hogy ez szinte megoldhatatlan feladat lesz a számára, hiszen a fekete férfi nem tartozott a pehelysúlyú csöppségek közé.

Yvette már régen nem volt az a fiatal strassburgi lány, aki egyszerre csak nyakába vette a világot, hogy elmeneküljön a megoldhatatlannak érzett problémái elől, elodázva ezzel a kibontakozást.

Érett, erős, komoly nő lett belőle, aki képes volt dönteni, s képes volt a legnehezebbnek látszó, szinte reménytelen helyzeteket is megoldani, aki nem adta fel a harcot, s addig küzdött, amíg egy cseppnyi szusz volt benne, sőt aztán is.

Maga sem tudta hogyan, de valahogy mégiscsak beráncigálta a sátorba a magatehetetlen rádióst és belegyömöszölte a hálósákjába, aztán maga is elterült az egyik pokrócon. Szinte azonnal öntudatlan álomba merült.

Hogy mennyi idő telt el így, később sem tudták megállapítani, de talán nem sok, mert még nem szállt le az este.

Arra riadt fel, hogy a társa nyöszörög. Fájdalmas, artikulálatlan torokhangokat bocsátott ki magából, s habzani kezdett a szája. Feltápáskodott, s odatérdelt a néger férfi mellé, hogy megtörölje az ajkát, s az izzadó homlokát. Bulamba továbbra sem hagyta abba a nyöszörgést, de most mintha értelmessé formálódtak volna ajkán a hangok. Csak az volt a baj, hogy úgy tűnt, az anyanyelvén próbál közölni valamit.

- Nem értem, Bulamba, az Istenért beszélj angolul, ha képes vagy rá! - kérlelte a lány kétségbeesetten.

- Kzapp, kzapp mtrungu! - hörögte a férfi. - Krapp! Nkrugmu brzdumba...

- Angolul, drága barátom, angolul mondd, mert nem értem! - kiáltotta önkéntelenül is a lány a férfi fülébe.

- Vi... vizek ké... - sajtolta ki magából a rádiós.

- Oh, persze, persze! - csapott a homlokára Yvette. - Gondolhattam volna! Várj, azonnal hozok neked vizecskét.

Kimászott a sátorból, a dzsiphez lépett, és kotorászni kezdett a kissé összekuszálódott csomagok között. Végül a keze beleütközött a nagy kocka alakú vizeskannába. Gyorsan elővette a poharát, s a műanyag kanna csapja alá tartotta, majd megnyitotta.

A legnagyobb meglepetésére egy csepp sem jött ki belőle. Kiürült volna? - kérdezte magától. - Az nem lehet! Ebben egy hétre való tiszta víz volt, kettejük számára...

Úgy látszik, elrepedt, s elszökött belőle a víz - vélekedett a lány. - Igen ám, de most mit csináljon? Nagy bajba kerülhetnek víz nélkül... Persze itt a kis folyócska mellettük. Csak hát errefelé nem tanácsos csak úgy inni az élővizékből... még akkor sem, ha mégoly tisztának

látszik is, mint itt ez... Aztán eszébe jutott, hogy van egy kulacs valahol a vezetőülés mellett is. Izgatottan odalépett, turkált egy kicsit, az ülések körül szétszóródott holmik között (elég nagy volt a dzsipen a felfordulás a nehéz terepen való zötykölődés miatt), aztán hirtelen megtalálta.

Nagyon megkönnyebbült. Szaladt - amennyire egyáltalán szaladni bírt - vissza a sátorhoz, s közben elhatározta, hogyha megitta Bulambát, rögtön megtölti a főzésre használt kondért a folyó vizével, s felforralja, hogy legyen iható vizük, legfeljebb teával ízesíti, mert Baltazár atya szerencsére arról is gondoskodott...

Bulamba ajkáról egy fájdalmas sóhaj szállt fel, amikor a lány megnedvesítette az ajkát a kulacsból ráhintett pár csepp vízzel.

- Ez jó - suttogetta.

Vera leült a fekete férfi mellé, s az ölébe vette a fejét. Óvatosan a szájához illesztette a kulacst, hogy megpróbálja rendesen megitatni szegény sorstársát.

Bulamba kinyitotta a szemét, és hálás pillantást vetve rá, megpróbált kortyolni az életet adó nedűből.

- Úgy, jól van, csak óvatosan - suttogetta a lány.

Lenézett az ölében fekvő néger rádiósra. Úgy látszik, jót tett neki az a fél kulacsnyi víz, amit szép lassan megitatott vele - állapította meg.

Óvatosan a földre helyezte az öléből a fejét, s egy pokrócot gyűrt alá. A férfi szó nélkül, egyenletesen szuszogott tovább. Yvette megnyugodott, nem lesz vele baj...

Felkászálódott, kimászott a sátorból vizet forralni.

Fülledt meleg volt az idő. Az amúgy is nehéz „expedíciós lét” kínjait csak tetézte a magas páratartalom, ami persze egy trópusi őserdőben egyáltalán nem meglepő.

Yvette blúzából csavarni lehetett volna a vizet, ezért - miután alágyújtott a kondérnak - elővett egy másikat.

Csábította a kis folyó is, hogy megmártózzon benne, de aztán letett róla. Csak a régi Tarzan filmekben látni olyan idillt, amikor Johnny Weismüller édesdeden lubickol a folyó vizében a csodálatos Janne társaságában, s a krokodilok illedelmesen elfordítják a fejüket, nehogy észrevegyék őket.

Levette hát az átvizesedett régi blúzt, s néhány percig hagyta, hogy az óriás fák koronája mögül kikandikáló napfény simogassa a bársonyos bőrét. Jó volt így szabadon, ezért kedvet kapott arra, hogy egész testét átadja a forró napsugarak éltető érintésének. Lerúgta hát magáról terepszínű nadrágját és a falatnyi kis intim fehérneműjét. Különös érzés lett úrrá rajta. Tényleg nem mindennapi helyzet volt ez, majdnem egyedül, egy halálosan kimerült néger rádióssal, az őserdő mélyén, óriásfák tövében, egy parányi tisztáson, egy trópusi folyócska partján, igazi hamisítatlan egzotikus környezetben - meztelenül...

Nem is gondolta volna, hogy ennyire feldobja e meztelenség. Soha nem járt még nudista strandon. Otthon vagy másutt sem töltött néhány elkerülhetetlen pillanatnál többet teljesen fedetlen testtel, legfeljebb csak a fürdőszobában, a zuhany alatt. Mi több, még ez ideig férfi társaságban, intim helyzetben is ügyelt arra, hogy lehetőleg keze ügyében legyen a takaró... De most... Szabad volt, teljesen szabad, s ez az érzés mámorossá tette.

Hirtelen azon kapta magát, hogy a tűz fölött rotyogó kondér körül táncol, mint valami nimfa... Még arról is megfélekedett, hogy a kondérban vizet forral azért, hogy egy hatalmas adag teát csináljon, mivel elfolyt az ivóvizük, a lyukas tartályból.

Boldog volt, boldog, tele hirtelenül született várakozással és reményekkel a jövőt illetően... Táncolt, táncolt, táncolt... szakadatlanul. Nem is vette észre, hogy a tisztás szélén két kar széthajtja a bokrokat, s egy fej benéz, szinte „bebólint” a tisztásra.

Tim Rogers a Narunguruba vezető „út” nagyjából első kétharmadát minden gond nélkül tette meg a parancsnoksága alá beosztott két terepjáróval, így hát bőven volt ideje töprengeni az életén.

Érdekes, hogy ezt tette, mert egyébként egyáltalán nem volt jellemző rá, hogy önmagával foglalkozzék. Maga sem tudta, miért kalandoztak makacsul ebbe az irányba a gondolatai. Talán azért - vélekedett magában -, mert Mememe M’Kubunga mély benyomást tett rá, még-hozzá nagyon mély benyomást.

Jóllehet régebben ismerte már a lányt, eddig alig-alig „vette észre”. Csak mint Diego Lopez hűséges, odaadó, ám szürke egér munkatársát tartotta számon. *Most először vette észre benne a nőt, intelligens, izgalmas nőt.*

Milyen kár, hogy a lány Diegóba szerelmes - futott át rajta.

Először öntudatosan el akarta hessegetni ezt a gondolatot, aztán mégis másképp döntött, eljátszódzott vele. Tehette, a sofőrök értették a dolgukat, s egyelőre az út sem volt nehéz...

Elővette kis walkman-jét, a fülére illesztette a fejhallgatót. Szeretett útközben zenét hallgatni. Úgy jobban jöttek elő a gondolatok, s Tim úgy vélte: *ebben a rohanó világban alig marad lehetősége az embernek arra, hogy magára maradhasson a saját gondolataival, ám az utazás ezen kevéske alkalmak egyike, azok közül is talán a legalkalmasabb.*

Elővett a táskájából egy kazettát. Nem válogatott, csak úgy beletűrt közéjük, s találomra kiemelte az elsőt, amelyet meg tudott ragadni.

Megnézte. A Beach Boys „Summer Dreams” című albuma volt. Örült, hogy épp ez akadt a kezébe. Úgy vélte éppen jól illik a mostani hangulatához. A kazettán ugyanis harminckét vérbeli Beach Boys klasszikus szerepelt. Olyanok, mint a „California Girls”, a „Good Vibrations” vagy az „In My Room”. Csupa szívderítő, a napsütötte kaliforniai tengerpart, a szörfözés és a vidám nyári partyk hangulatát árasztó nóta. Ahogy bekapcsolta és felcsendült az „A” oldal első száma, nyomban megjelent előtte a homokos tengerpart képe, a szikrázó napsütés, a csillogóan kék víz, a homokban sütkező bikinis szőke lányok, a rögtönzött pályán röplabdázó izmos, technicolor mosolyú fiúk, a kínai hotdog árusok, és a hullámokat szelő színes trikós szörfözők s ezernyi kellemes emlék. Szerette Kaliforniát. (Ezért is jött New York-i létére Afrikába...)

Tim Rogers kényelmesen elhelyezkedett az első dzsipben, élvezte a zenét, s úgy érezte: *igen jó dolog, hogy az énjének az a bizonyos „vidám fickó” része folyamatosan jelen van, járjon bármerre is, történjék bármi is!*

Ez a *vidám fickó „én”* pedig most a leghatározottabban Mememére akart gondolni! De nagy kár - jegyezte meg *ez az „én”* -, hogy Memi Baby azután a fanciesali dzsungeldoki után epekedik! De hát lehet, hogy Lopez nem is szereti igazán Memit, vagy ami még jobb: elhidegültek egymástól, hiszen mostanság aligha lehetnek sűrűn együtt! - Igen ám, de Memi akkor is szerelmes lehet Lopezbe, s egy ilyen lány képes inkább elhagyatva lesoványodni, de örökké

hűséges marad a szerelméhez - polemizált a *vidám fickó „én”*. - Lehet - hagyta helyben Gordon, saját darabkájának felvetését - akkor viszont kár strapálni magam, pedig Memiért érdemes volna...

Szólt a zene, csapongtak a gondolatai, aztán szépen elaludt...

Amikor végre elérték az őserdő szélét, egy csapásra zűrössé vált az élet. Mintha az első dzsip, amelyen Rogers utazott, megérzett volna valamit a jövőből, egyszerre csak megbokrosodott, s felmondta a szolgálatot.

- Mi történt, Zorunga? - kérdezte a sofőrtől.

- Nem tudom, Mister - felelte zavartan a nyakigláb kikuju férfi -, de mindjárt megnézem - tette hozzá, aztán kiugrott a kocsiból. - Bubuki! - kiáltott oda a társának, a mögöttük lestoppoló másik terepjáró vezetőjének. - Gyere ide, bedöglött ez a vacak.

Bubuki, az apró termetű, de köpcös koromfekete gvere fiú leszállt a kocsijáról, s Zorunga mellé sétált.

- Mi van? - kérdezte, mint aki nem hallotta pontosan a társa szavait.

- Mi van, mi van? - zsörtölődött Zorunga. - Mit tudom én? Megállt és kész. Gyere, nézzük meg a motort, te jobban értesz a fehér uraságok masináihoz.

- Gondolod? - nézett nagyot a kérdezett, aztán felhajtotta a motorháztetőt. Pár pillanatig úgy állt a kocsni előtt a motorra meredve, mint aki csodát lát.

Tim Rogers először elnevette magát, mert a két fiú úgy nézett ki egymás mellett, mint Zoro és Huru szerecsen kiadásban, de a jókedve hamar elszállt, amikor rájött, az ifjú „szakembereknek” bizony nem sok elképzelésük van arról, mihez is kezdjenek most.

Úgy látszik, nekem kell elvégeznem az „operációt” - gondolta, aztán nekigyürkőzött, hogy megpróbáljon „diagnózist” készíteni a terepjáró állapotáról. Na, nem mintha széles körű ismeretekkel rendelkezett volna a géperejű járművek tekintetében, de nem szeretne volna elveszíteni a rakomány felét így útközben.

Önbizalmat erőltetve magára belenézett a terepjáró „szívének” számító motorházba, aztán szép csendesen hátrahökölt. Ez a szerkezet egy cseppet sem emlékeztette arra, amit valaha mérsékelt lelkesedéssel megtanult az ilyen benzinfaló masinákról.

Aztán mégiscsak megemberelte magát, mert tisztában volt vele: pillanatokon belül romokban fog heverni a tekintélye, ha nem talál valami megoldást.

A mentő ötlet hirtelen hasított belé:

- Zorunga! Megnézted, hogy van-e még benzin a tankban?

Ha a kikuju fiú arca nem lett volna hollófekete, akkor most biztosan olyan vörösen virított volna, akár a főtt rák...

- Jaj, a benzin! - nyögte, aztán a tankhoz lépett, lecsavarta a kupakját, s beletolt egy pálcikát. Csontszárazon húzta vissza... - Mi a csuda! - hümmögött, aztán a volánhoz ment, és megnézte a benzinórát. - De hiszen... - aztán megkocogtatta a műszert. - A mindenit, beragadt! Becsapott ez a vacak!

- Na jó, akkor semmi vész! - nevetett megkönnyebbülten Rogers.
- Máris feltöltöm! - mondta Zorunga, és gyorsan leszerelte a dzsip faráról a tartalék kannát, majd a tankhoz cipelte, és beleöntötte a tartalmát.
- Azt hiszem, ezt megúsztuk, úgyhogy indulás! - adta ki a parancsot Tim Rogers.

- Ébredjen, Mister! - kiáltott Zorunga.
- Mi van? Mi van? - kapta fel a fejét Tim, aki jó szokása szerint elszunyókált.
- Odanézzen! - mutatott előre a sofőr.
- Na, de ilyet! - képedt el Tim.

Egy kisebb folyó partján álltak. Zorunga épp most készült átgázolni rajta, mert úgy tűnt, nem túl mély ahhoz, hogy még megbirkózzanak vele a terepjárók. De most lekötötte őket a szemük elé táruló különös látvány.

A túlparton apró tisztás. A tisztás közepén tábortűz, bográccsal, amit egy *anyaszült meztelen fehér lány táncol körül...* Bizarr csendélet...

- Hogy csöppen ide a dzsungelbe egy meztelen fehér nő, s mi a csudának ugrálja körül azt a bográcsot, akár egy táncoló bakkecske? - szaladt ki Tim száján a kérdés.
- Nem tudom, Mister! Én még sohasem láttam ilyet, talán Bubuki, ő az erdőlakó gvere! - jegyezte meg epésen Zorunga.
- Már megint velem van bajod, te kikuju? - morgott Bubuki.
- Ti mi a csudáért csipkeditek egymást? - tudakolta Rogers doktor.
- Nem veszekszünk mi egymással - felelte Bubuki óvatosan -, csak hát Zorunga állandóan azzal cukkol, hogy hangyaevő erdőlakónak nevez, mert gvere törzsbéli vagyok, s nem kikuju, mint ő.
- Miért, te nem szereted a gveréket, Zorunga? Ez nem szép dolog, pláne nem olyantól, aki a misszió alkalmazottja - intette mosolyogva Rogers doktor a langaléta fiút.
- Nekem semmi bajom a gverékkal, és tudom, hogy Bubuki jó ember, de nem bírom megállni, hogy ne ugrassam néha, mert amilyen kicsi emberke, olyan dühös tud lenni - válaszolt illedelmesen lehajtott fejjel, de azért széles, vastag ajkán egy csintalan mosollyal Zorunga...
- Na jó! - zárta le ezt a kis közbjátékot Tim Rogers. - Próbáljunk átevickélni a túlsó partra, és nézzük meg, mi történt azzal a furcsa nővel. Hátha megbolondult...

Visszamasztak a terepjáróba, s Zorunga óvatosan nekivágott az önkényesen gázlónak kinevezett, sekélynek tűnő mederszakasznak. Nem volt éppen egyszerű eset, a kerekek teljesen elmerültek a folyóban, s a meder közepe felé a vezetőfülkébe is betört a víz.

- Még szerencse, hogy a rakomány magasabban van - jegyezte meg Tim, és önkéntelenül is hátrafordult, hogy megnézze.

A szállítmány egyelőre valóban biztonságban volt, mert ezt a dzsipet eleve őserdei terepre tervezték. Ezért az első két ülés mögött nem voltak további ülőhelyek, hanem egy kissé megemelt plató, olyan, akár a teherautóknál, s itt lehetett a csomagokat elhelyezni. Nagyon praktikus jószág volt nehéz terepeken át elérhető célpontok ellátására. Egyébként még Baltazár atya vásárolta őket, jó másfél évvel korábban a Kampalában rendezett nagy afrikai

„Satasi Salon”-on, ahol mindenfélét lehetett kapni, ráadásul a rendezvény ideje alatt jelentős kedvezménnyel, ami szem-szájnak ingere, ha az ember a dzsungelben vagy a szavannákon való ide-oda mászkálást üdítő elfoglaltságnak tekinti.

Tim Rogers a parton megállította a dzsipeket, és kiszállt. Pár percig csodálkozva nézte a táncoló nőt, aki szemlátomást transzba esve ugrándozott a tűz körül, s úgy tűnt, egyáltalán nem vette észre a hivatlan látogatókat.

- Kisasszony! - kiáltotta. - Kisasszony! Khm, hmm, izé... bocsásson meg, hogy csak úgy, hivatlanul megzavarjuk kedves időtöltésében, de hadd kérdezzem meg: mi a frásznak ugrál itt a tűz körül pucéran?

Tim Rogersre olyan mély benyomást tett a látvány, hogy elfelejtette felölteni klasszikus jó modorát. Szerencsére, ha ezt egyáltalán szerencsének lehet nevezni, a nő nem hallotta, vagy nem érzékelte a szavait, mert rá sem hederített, csak ugrált tovább.

- Hé, kisasszony! - ismételte meg Tim, most már egészen hangosan - valami baj történt, vagy nincsenek otthon magánál?

A nő megállt, zavaros tekintetet vetett a férfira, aztán felsikoltott, s kezeivel megpróbálta eltakarni meztelenségét.

- Bubuki! Gyorsan egy pokrócot! - kiáltott hátra Rogers csalódottan.

A csöppnyi gvere sofőr már hozta is a kért alkalmatosságot. Bölcs férfiú lévén már akkor előkaparta a rakományból, amikor „partot értek”. Kis ember volt, de tengernyi ész szorult beléje...

Bubuki átnyújtotta a pokrócot, aztán vigyorogva meghajolt a tébolyult fehér Miss előtt, s visszavonult a dzsipjéhez. Tim a lány vállára terítette a vékony pokrócot, hogy beburkolja vele, aztán újra megszólalt:

- Nyugodjon meg, kérem! Nincs semmi baj! Doktor Tim Rogers vagyok. Nairobiból jöttünk. A Szent Patrick missziós kórháznak viszünk utánpótlást. Mondja, kérem, maga kicsoda, s hogy került ide, ha szabad kérdeznem?

A nő válasz helyett a férfi mellére borult, és elsírta magát.

- Na, na, kedves! Ne sírjon! Mondom, hogy nincs semmi baj! Segítünk magának, ha szüksége van ránk... próbálta megnyugtatni a zokogó nőszemélyt. - De kérem, mondjon már valamit! - mondta.

A nő sírt még egy kicsit, aztán láthatóan összeszedte magát. Hátralépett, néhányat szipogott, majd megszólalt:

- Yvette L'Amore vagyok, a Szent Patrick Kórházból jövök, Bulambával, a rádióunkkal...

Tim Rogersnek leesett az álla...

- Tehát mégiscsak igaza volt Diegónak - mondta elgondolkodva Rogers. Yvette, a doktor és a két sofőr már a tábortűz körül ültek törökülésben, s egy-egy csésze forró kávéért kortyolgattak.

Tim igencsak meglepődött, amikor kiderült, hogy a csodával határos módon a narungurui kórház segélykérő követeivel akadtak össze, és azt is megtudta, mi minden történt a Szent Patrick Kórházban.

Yvette segítségével megvizsgálta Bulambát, s *döbbenet* állapította meg: *a fiatal fekete bőrű rádiós szervezetét feltehetően egy ismeretlen kórokozó támadta meg*. Rogers, amennyire ezt az ideiglenes táborhely adta körülmények lehetővé tették, ellátta a beteget, de igazából nem tudott segíteni rajta. Jórészt csak azt konstatálhatta: a férfi erős szervezetének köszönheti, hogy egyáltalán még életben van.

Tim úgy vélte, Bulamba hosszabb ideje hordozhatta már magában a gyilkosnak tűnő kórt, ami most, az erős, kimerítő munka következtében úrrá lett rajta. Rogerst teljesen meglepte az a körülmény, hogy a férfi ilyen hirtelen, szinte egyik pillanatról a másikra került ebbe a rendkívül rossz állapotba.

- Tudja, én jó ideje foglalkozom a trópusi betegségekkel, és ez az egyik szakterületem - mondta Yvette L'Amore-nak -, de egy betegség ilyen jellegű lefolyásával, ilyen, számomra különösnek tűnő tünetcsoport mellett, még nem találkoztam. Igaz, Diego Lopez beszélt korábban hasonló esetekről, de - bevallom - nem hittem neki. Most azonban az élet rácsáfolta a kételkedésemre. Valóban jó lenne mihamarabb megtudni, milyen kiterjedésű lehet a járvány. Néhány beteget pedig sürgősen Nairobiba kellene szállítani, hátha sikerülne gyorsan kimunkálni valami ellenszert, amíg nem késő végérvényesen...

Rogers doktor ült a tábortűz mellett, szinte magába roskadva, s hirtelenjében nem tudta eldönteni, hogy mit csináljon. Az nyilvánvaló volt, hogy a terepjárókra rakott segélycsomagokat el kell juttatni Narunguruba, a kórházba, de értesíteni kellene a Nairobi-i hatóságokat is, sőt - kapott a homlokához - Bulambát egyenesen oda kell szállítani, mert vele megkezdődhetnek a vizsgálatok, és a felkészülés a tömeges beavatkozásra.

- Yvette kérem, azt hiszem, el kellene döntenünk most néhány dolgot. Sok minden múlhat azon, hogy mi most hogyan határozzunk... Szükségem van arra, hogy együtt határozzuk meg a tennivalókat, hiszen végül is ön, azt hiszem, a misszió elkötelezett alkalmazottja, én csak egy önkéntesféle vagyok, akit egyúttal a szakmai érdeklődés is Narunguruba vonz. - Egy pillanatra elhallgatott, aztán gondterhelten folytatta: - Csak abban nem vagyok bizonyos, hogy képes-e most arra, hogy helyes döntéseket hozzon...

- Miért? - pillantott zavart csodálkozással Yvette a férfira. - Miért ne lennék képes?

- Nos... - folytatta Rogers a szavait - az a mókás-pikáns kis táncjelenet a tűz körül, amikor megérkeztünk, meg az a tény, hogy észre sem vett minket, holott két jól megrakott terepjáróval dübörögtünk... Szóval ez elgondolkoztat egy kicsit. Persze nem vagyok pszichológus, de az ilyesmi - úgy tudom - zavart személyiségre utal. De ítélje meg maga, hiszen szintén „kórházi ember”.

- Azt hiszem, az is furcsa lenne, ha magam állítanék fel diagnózist önmagamról, amikor éppen a zavartságom a vizsgálat tárgya, nem gondolja? - jegyezte meg epésen Yvette.

- Nahát, jól válaszolt! Ennek örülök! - nevette el magát Rogers doktor. Nyilván sejti: ezt afféle botesínálta tesztnek szántam. Nem akarom megbántani, de amikor először megpillantottam, arra gondoltam, talán az álomkór egyik speciális változatával lesz dolgom. Tudja, azt kíséri olyasféle jelenség, hogy a beteg felpattan, és önkívületi állapotban csak rohan és rohan előre, cél és ész nélkül, amíg végkimerülésében össze nem esik, s akkor már nem lehet segíteni rajta. De örömmel látom, hogy maga nem beteg, csak a túlzott megterhelés és ez a sok szörnyűség, amit átélt, erősen megviselték az idegeit.

- Nem, valóban nincs semmi bajom, csak szörnyen fáradt vagyok, és nagyon aggódom Diegóért, a kórházért és persze a betegekért... Egyébként valaha én is orvosnak készültem, de félbe kellett szakítani a tanulmányaimat, így kerültem ide főnővérnek - fakadt ki a lány.

- Szóval valójában jövődöbeli kolléga? - lepődött meg Rogers. - Bevallom, azt hittem, talán apáca, misszionáriusnő vagy ilyesmi... - mondta az orvos, és közben azon töprengett, vajon miért emlegette ez a kis nő Lopez dokit bizalmasan Diegónak? Csak nem?...

Ez szöveget ütött a fejébe!

Aztán egy kicsit elszégyellte magát. Itt ülnek az őserdőben egy tábortűz mellett, irtózatossághoz várnak még rájuk, mindenfelé a katasztrófa veszi körül őket, emberek százai, sőt ezrei kerültek kétségbeesztő helyzetbe vagy halálos veszedelembe, a helyzet egyik kulcsa pedig az ő kezükben van! Ez az igazi drámai konfliktus! Nem az, hogy talán Lopez és e között a halálosan kimerült nő között szövődött valami, s akkor mégiscsak szabad az út Mememe M'Kubunga szíve felé, még akkor is, ha a gyönyörű fekete lány ma még azt hiszi, örökké hű marad a férfihoz...

Nem! *Ő egy orvos, a trópusi betegségek elismert kutatója, s nem valami potyaleső nőcsábász!*

No, de ez a nő! Ebben az állapotban... Nem véletlenül nevezte meg elsőnek Lopez doktort! (Ráadásul „Diegó”-ként emlegette azok között, akiért különösen aggódik...)

- *Nem vagyok apáca!* - mosolyodott el Yvette.

Milyen szép mosolya van, lepődött meg ismét Rogers. (Még nem is nézte meg eddig figyelmesebben. Legalábbis nem úgy nézett rá, mint nőre.) Pedig... (döbönt rá) csinos! Határozottan csinos! (Még így is, ebben a fáradt állapotában is...)

- Hmm! - szólalt meg váratlanul a tűz mellett eddig csendben üldögélő Bubuki. - Nagyon kedvesen elbeszélgetnek itt, Mister, de ha jól sejtem, itt valahol az őserdőben emberek haldokolnak, a kórházban meg elfogyott a gyógyszer és az élelem...

Tim Rogers döböntően nézett az apró termetű, köpcös Bubukira, aki úgy gubbasztott a pokrócon, mint valami bölcs pávián. Lám, ő az elismert orvos, a trópusi betegségek szakértője úgy társalog itt a tűz mellett, mintha valami New York-i kávéházban ülne, s titokban Mememe kisasszony kegyeiről ábrándozik ahelyett, hogy munkához látna, holott ilyenkor talán minden perc számít. Ez a kis fekete gvere sofőr pedig mint igazi realista, a maga módján (tapintatosan) figyelmezteti a kötelességére...

- Igazad van, Bubuki - mondta. - Köszönöm, hogy észhez térítettél. Valóban: ez most nem a csevegés ideje, hanem a tetteké!

Felállt, hogy kinyújtóztassa a tagjait, tett néhány lépést, aztán a tábortűz mellé visszatérve újra megszólalt:

- Talán az lesz a legjobb, ha most átcsoportosítjuk a rakományt. A legfontosabb dolgok közül, amit csak lehet, felpakolunk Zorunga terepjárójára, a többit viszont itt hagyjuk ezen a táborhelyen. Talán egyszer visszajöhetünk érte. Aztán mi ketten, Yvette kisasszony meg én nekivágunk a kórház felé vezető útnak, Zorunga meg Bubuki elviszik szegény Bulambát Nairóbiba, s azzal a levéllel együtt, amelyet most nyomban megírok, átadják az egészségügyi hatóságoknak! Azt hiszem, ez az egyetlen ésszerű megoldás a helyzetünkben.

- No, de Mister! - szólalt meg most Zorunga is - maga nem ismeri az utat Narunguruba! Nem volna jobb, ha én mennék el az urasággal, s nem a fehér Miss?

- Lehet, de Miss Yvette-re most nagy szükség lesz a kórházban. Vannak térképeink, van iránytűm, oda fogok találni - jelentette ki Rogers magabiztosan.

- Az uraság biztosan jobban tudja, mit kell tenni, mint a szegény fekete sofőr - dörmögte sértődötten a kiküju férfi.

- Ne zsörtölődj, Zorunga, lehet, hogy neked van igazad, de Yvette kisasszonyra akkor is szükség van, és nem férünk be hárman a dzsipbe, csak akkor, ha feláldozunk jó néhány csomagot. De egy ilyen helyzetben azt sem tehetjük.

- S ezért lehet, hogy az egész odavész... - jegyezte meg Bubuki epésen.

Rogers meghökkent. Ez a Bubuki mindig rátapint a lényegre...

- Te mit javasolsz, Bubuki? - kérdezte gyorsan a gvere fiút.

- A fehér uraságok mind olyan kényeskedők - jegyezte meg Bubuki óvatos pillantást vetve a doktorra.

- Hát ezt meg hogy érted? - nevetett nagyot Rogers.

- Egyedül terpeszkednek ott, ahol két fekete vadász nyugodtan elférne...

- Hmm... Szóval arra céloz, hogy én és Yvette kisasszony... Na ne, a terepjáróban csak két ülés van!

- De mekkora ülések! - jelentette ki Bubuki hajthatatlanul. - Igaz, a fehér Miss elég szépen megtermett nőszemély, de azért elfér még a doktor uraság mellett, legfeljebb nem tud olyan kényelmesen elterpeszkedni, mint ahogy szokott...

Tim Rogers elnevette magát.

- Nahát, Bubuki, amilyen kicsi ember vagy, olyan nagy a te bölcsességed. Legyen úgy, ahogy mondod. Te vezetsz, te biztosan jobban kiismered magad a dzsungelben, hiszen ez a te hazád. Mi meg a kisasszonnyal összehúzzuk magunkat a másik ülésen. Zorunga pedig elviszi Nairobiba Bulambát meg a levelet...

14.

Valóban szerencsés döntés volt, amikor elfogadta Bubuki javaslatát - gondolta Tim Rogers.

Leszállt az este. Az őserdőben korán köszönt be a sötét. A csillagok fénye már nem tudott áthatolni a fák sűrű, kusza lombosán úgy, mint a nap sugarai.

Bubuki mégis csalhatatlan biztonsággal követte azt a csapat, amelyen Bulamba és Yvette törtek át, addig a táborhelyig, ahol végül összetalálkoztak. Sőt még ennél is többre volt képes: nem sokkal indulásuk után - szerencsére még világosban - felfedezte azt a pontot, ahol Miss L'Amore és társa irányt tévesztett. Bebizonyosodott, hogy nehéz útjuk vége felé - egy kis szakaszon - valóban „körbe-körbe” jártak, mindig visszatérve ugyanarra a kiindulópontra, ám a fáradságtól elgyötörten ez már nem tűnt fel nekik.

Bubuki viszont észrevette, és rálelt a Narunguru felé vezető „egyenes” útra, amely jórészt valóban több vadcsapás lehetett eredetileg, amelyeket mesterségesen „kötöttek össze” a kórház építői, de amit idővel számtalan helyen szinte „felfalt a dzsungel”. Ezért kellett Bulambának bozótívágó késsel újra felszabadítania.

Bubuki úgy vezetett a sötétben, akár egy rally versenyző. Egy pillanatra sem álltak meg, s a dzsip lámpáinak táncoló fényében még véletlenül sem tévesztette el az út kanyarulatait. A hirtelen elébük kerülő buckákat, fatörzseket hirtelen kormánymozdulatokkal kerülte ki. Az egész örült utazás alatt végig morgott magában, vagy félhangosan a maga egzotikus hangzású gvere anyanyelvén.

- Bubuki, te pályát tévesztettél! - jegyezte meg Rogers doki, miután szerencsésen túléltek egy jól sikerült, különösen éles kanyart... - Neked autóversenyzőnek kellett volna menned. Állítom, hogy a terepversenyeken nem találnál legyőzőre! - tette hozzá az orvos - a halál-félelem elmúlta utáni kegyes hangulatában - elismeréssel.

- Na persze! - dörmögött a fekete legény. - Majd pont Bubuki után ácsingóznak a nagy fehér főnökök, akik az ilyen verseny izéket rendezik. Már azt se vennék észre, hogy szegény Bubuki, az egyszerű missziós sofőr a világon van.

- Hát ez lehetséges - fancsalodott el Tim doki képe. - *Te mindig nagy igazságokat mondasz, bölcs Bubuki!* De talán egyszer, ha túléljük a ránk váró kalandot, segíthetek még neked.

- Igazán? - lepődött meg a fekete fiú. - Rogers úr törődne szegény Bubuki sorsával?

- Igen. Ha tehetem, akkor igen! - mondta Tim, s közben arra gondolt: most valami olyasmit ígért, amit feltétlenül be kell tartani, csak éppen fogalma sem volt róla, hogyan...

Yvette-en ismét úrrá lett a fáradtság. A tisztálkodás kissé felüdítette ugyan, de a sötét és a dzsip folyamatos rázkódása kezdte elálmósítani. Igyekezett ugyan tartani magát, de a feje időnként előre bukott, aztán hirtelen eltűnt a világ, zavaros álmokkal teli szendergésbe merült. Az izmai elernyedtek, s a feje Tim vállára borult.

Rogers oldalra pillantott. Látta, hogy társnője elaludt. Óvatosan kiszabadította a karját, amely az ő és a lány teste közé szorult, aztán átkarolta a vállát.

Yvette álmában is megérezve ezt a meghitt mozdulatot, kényelmesen (ha itt erről egyáltalán lehetett szó) „bevackolódott” a férfi ölelésébe...

Tim Rogers gondolatai elterelődtek Bubukiról, a járványról és a súlyos gondokról... Az élet szépségein kezdett töprengeni. Életerős, *optimista* fiatal férfi létére még ilyen helyzetben sem tudott ellenállni a hozzá préselődő leánytestből áradó „varázslatnak”.

A dzsip szelte a kilométereket. Bubuki mindent beleadott, mert szinte szárnyakat kapott a fehér Mister dicsérő szavaitól. Az őserdő lakói pedig rémülten menekültek a kétszemű szörny elől, amely az elefántcsapáson iszonyatos durrogások és csörömpölések közepette tört előre Narunguru felé.

- Ébredjen, Yvette! - simogatta meg szeretettel a lány fejét Rogers doki. - Azt hiszem, megérkeztünk!

L'Amore kisasszony kinyitotta a szemét, és meglepődött. Hirtelenjében nem is tudta, ki ez a jóképű férfi, aki ilyen kedvesen ébresztgeti. Felemelte a fejét, álmosan körülnézett, aztán hirtelen magához tért. A terepjáró egy tisztás szélén állt. Bubuki előre hajolva meresztgette a szemét, hogy jobban lássa, mi is ez a hely, ahol kibukkantak. Gordon a lány arcát figyelte és mosolygott...

- Igen, az a kórház! - szólalt meg a lány meglepetten. - Hogy lehet, hogy ilyen gyorsan megérkeztünk? Hiszen még csak az előbb indultunk el!

- Csak úgy érzi - nevetett Tim. - Átaludta az utat. Egész éjjel utaztunk. Mindjárt reggel lesz. Persze az is igaz, hogy Bubuki csodákat művelt a terepjáróval!

- De miért nem jön elénk valaki? Biztosan meghallották a motor zaját... - csodálkozott a lány.

- Nem tudom, tényleg kihaltak látszik minden... - állapította meg Rogers is.

- Azért ez furcsa - ráncolta a homlokát Vera. - Nem érzékeli, milyen félelmetes ez a csend? Nincs semmi emberi zaj, csak az állatok neszezése hallatszik. Hallja? Most túlköl egy elefánt, távolabb meg egy csapat majom hangoskodik, de ez része a természet csendjének. Olyan ebben a motorzaj, hogy a holtak is felélednek tőle! - hadarta Yvette rosszat sejtve. - Hogy lehet, hogy nem hallották meg?

- Bubuki! Menjünk közelebb, és nézzük meg, mi történt... - javasolta Rogers, s most már rá is átragadt a lány nyugtalansága.

- Beteg emberek szagát érzem! - jelentette ki váratlanul Bubuki. - Sokan vannak itt, de mindenki nagyon beteg, azért nincs mozgás...

- Honnan veszed ezt? - döbönt meg Rogers. - Mi az, hogy érzed a szagukat? Ahhoz túl messzire vannak az épületek.

- A leopárd is megérzi messziről a szagokat, ha jó a szél. Bubuki is megérzi - jelentette ki a fekete bőrű férfi, és feltartott fejjel beleszimatolt a levegőbe. - Higgyc el a fehér Mister. Bubuki nem téved!

- Szegény Diego! Biztosan halálra dolgozhatta magát! S Bubuki ezt érzi... - szaladt ki a lány száján.

Rogers felhúzta a szemöldökét. Már megint! Úgy látszik, nem tévedtem, amikor arra gondoltam, hogy van közöttük valami! - futott át rajta, de már *egyáltalán nem örült neki úgy, mint korábban.*

Vannak az életben olyan szituációk, amikor hihetetlenül felgyorsul minden folyamat. Valahogy ez történt Tim Rogersszel is. Alig néhány órája ismerte a lányt, azalatt is hol a fáradtságtól tébolyultan ugrált a tűz körül, hol édesdeden aludt a vállán, mégis valahogy nagyon közelinek érezte magához. Mememe M’Kubunga képe kezdett elhalványulni a szívében, hogy helyet adjon Yvette L’Amore-nak...

15.

- Yvette, drága Yvette, hát visszajött? Segítséget hozott?

Tim és Yvette egyszerre fordultak a hang irányába. A kórház kapujában Baltazár atya állt, de alig lehetett ráismerni. A telihold sejtelmes fényében úgy festett, mintha a saját öregapja lett volna. Ruhája gyűrött és piszkos, a haja kócos, arcát vöröses borosta borította.

Rogers doktor, Miss L'Amore és Bubuki miután a terepjáróval óvatosan a kórházig hajtottak, először az épület mellett álló ideiglenes ponyvatető alá néztek be, mert keserves nyöszörgésre lettek figyelmesek.

Bubuki a terepjáró felszereléséhez tartozó hatalmas elemlámpával végigpásztázott a terepen. Elkésérítő látvány tárult eléjük. Legalább száz magatehetetlen bennszülött hevert sűrűn egymás mellett gyékényeken, pokrócokon s egyéb alkalmi fekhelyeken. A ponyva végénél egy aprócska asztal mellett egy fiatal néger ápolónő aludt az asztalra borulva. Annyira fáradt lehetett, hogy sem az elemlámpa fényére, sem a nyöszörgésre nem riadt fel.

Rogers gyorsan, futólag megnézte a legközelebb fekvő beteget, s riadtan állapította meg: első ránézésre ugyanaz a betegség döntötte le a lábáról, amit Bulambánál tapasztalt, s ami egybevágott azzal, amit korábban - tudomása szerint - Lopez doktor feltételezett és dzsungelláznak nevezett el.

Ismeretlen járvány! - dübörgött a vészjóslo felismerés Tim Rogers agyában.

Gondterhelten felállt, és Yvette kíséretében kilépett a ponyva alól. Ekkor szólította meg őket Baltazár atya, aki a múltban asszisztált a kedves Giorgette asszonynak, a velencei sebésznek, aki egy kislány perforálódott vakbelével vette fel a küzdelmet, ezért nem tudott a jövevények elé menni, bár hallotta az éjszaka megszokott hangjai közé „bődülő” motorzúgást.

- Mi történt itt, drága Baltazár? - ölelte át a megviselt embert Yvette túláradó örömmel. Nem is gondolta volna, milyen jó érzés lesz ezt a nagyszerű embert újra látni... - Nagyon aggódtam magukért! De mi van a többiekkel? Ki van még ügyeletben? És... hogy van Diego? - özönlöttek a kérdések a lányból.

Baltazár atya elkínzott arcán megjelent egy bágyadt mosoly, de szinte azon nyomban le is hervadt.

- Csak sorjában, kedves Yvette! Előbb nézzük, mit hoztak? Ezek szerint Nairobiban mégis tudnak valamit a helyzetünkről. De hogy tudta az utat ilyen gyorsan megjárni, és... és hol van Bulamba?

- Nem tudtam eljutni Nairobiba. Bulamba megbetegedett, s én is kikészültem, de ez a kedves Tim... azaz bocsánat... ő... Rogers doktor megtalálta minket, amikor végső kétségbeesésemben tábor vertem, még valahol a dzsungelben.

- Persze, Rogers doktor! Üdvözlöm! - élénkült fel Baltazár atya. - Bocsásson meg, de nem ismertem meg azonnal, azt hiszem, ez a fáradtságnak tudható be! Sajnos itt válságosra fordult a helyzet. Ma éjjel nem érkezett ugyan már új beteg, ez egyébként elég különös, de az elmúlt napokban szinte özönlöttek! Alig győzzük ellátni őket. Ráadásul sok tragédia történt. Százak haltak meg, és még többen haldokolnak. Sajnos Tyimofej és Csicsery doki is ágyának esett, nem sok jóra számíthatunk... A nagyszerű Giorgette asszony és jómagam tartjuk a frontot. Madame Giorgette volt ma az ügyeletes, ráadásul egy sürgős műtétre került sor, így szólt nekem, hogy asszisztáljak. Tudja, vészhelyzetben egy pap mindenre jó.

- És mi van Diegóval, Gerddel meg Sir Boullogh-gal?

Baltazár atya arca megrezzent, a lányra nézett, de nem válaszolt a kérdésre.

- Remélem, hoztak valami érzéstelenítőt! - fogta meg Rogers karját - mert különben nem tudunk több műtétet végrehajtani. Ez volt az utolsó adag...

- Hoztunk, persze. Azt hiszem, mindenből van egy kevés a terepjárón, amire a kórháznak szüksége lehet. Mememe kitett magáért!

- Oh, a drága Mememe! Hogy... - kérdezte volna, de nem tudta befejezni a mondatot, mert Yvette emelt hangon közbevágott:

- Mi van Diegóval?

- Khm, khm - köhécselt Piere atya zavartan. - Nem akartam még megmondani, de belátom... - megint csak nem tudta befejezni.

- Mit nem akart megmondani? Te jó ég! Történt valami Diegóval?

Baltazár atya nagyot nyelt.

- Yvette, most erősnek kell lennie. Diego nagyszerű ember volt...

- Volt? - sikította a lány. - Volt? Mi az, hogy volt?

Baltazár egy lépést közelebb lépett Yvette-hez, és mindkét kezét elkapva szorosán a markába szorította.

- Az Úr magához szólította... Csodálatos ember volt, életének utolsó pillanataiban is csak a betegeinek a sorsa izgatta, s feláldozta értük a legdrágábbat is... a saját életét...

Mély csend telepedett közéjük...

Aztán Yvette tért magához először a döbbenetből.

- Diego meghalt? - üvöltötte a hirtelen rátört iszonyú fájdalomtól tébolyultan. - Az nem lehet! Az nem lehet! Balti atya - ugrott a paphoz, és mindkét kezével megragadta a ruháját. - Mondja, hogy nem igaz! Mondja, hogy nem halt meg, csak beteg, nagyon beteg. Ápolni fogom éjjel-nappal, csak mondja már, hogy él és vár engem! - kiáltotta a kétségbeeséstől eltorzult hangon.

Baltazár atya hagyta, hogy tépje-ráncigálja a ruháját. Lehajtotta a fejét, s nem szólt semmit. Neki is vérzett a szíve. Az elmúlt esztendőben összenőttek ők ketten Diegóval. Együtt dolgoztak, tervezgettek, küszködtek. Mindkettőjük élete a kórház volt, s ők összeolvadtak a kórházzal.

Hogyan lesz tovább Diego nélkül? Hogy működhet a Szent Patrick, ha hiányzik a lelkének egyik fele, Diego Lopez? És mi lesz most ezzel a rengeteg beteg emberrel, akiknek ő jelentette a reményt, Baltazár atya pedig a megnyugvást...

Yvette már nem kérdezett. A torkából artikulálatlan hangok jöttek elő, aztán minden átmenet nélkül zokogni kezdett. Kezeit széttárta, a lassacskán felkelő nap felé nézett, mint aki csodálkozik: felkelt itt a nap még egyáltalán, aztán váratlanul futásnak eredt.

Rogers utána akart iramodni, de Baltazár elkapta a karját.

- Hagyja! Hadd maradjon magára a fájdalommal egy kicsit. Ha alábbhagy az első égető fájdalom, úgyis visszajön, hogy megadja a szerelmének a végtisztességet.

- De nem érheti valami baj?

- Nem, ne féljen. Kawaki majd vigyáz rá.

- Kawaki? - nézett kérdően a papra Rogers. - Ja igen, tudom már, az a bűvös vadász. De hát honnan tudná, hogy Miss Yvette elrohant? Méghozzá ilyen állapotban!

- Oh, Kawaki különös ember, megérzi a dolgokat - felelt rejtélyesen az atya.

Rogers nem volt túlságosan megnyugodva e válasz hallatán. Úgy vélte, talán Baltazár sincs most az ítélőképességének teljes birtokában.

A szemével Bubukit kereste, hogy segítséget kérjen, de a legnagyobb meglepetésére a köpcös kis gvere, kacszázó lépteivel a nő nyomába eredt. Nahát ez a Bubuki - futott át az orvos agyán - szinte menetrendszerűen okozza a meglepetéseket. Egy ilyen bölcs férfi, ha szerencsésebb helyre születik, talán többre vihette volna...

- És mikor következett be az exitus? - fordult az orvos ismét a paphoz.

- Tegnap késő este - felelte szomorúan Piere.

Tehát amikor éppen úton voltak a kórház felé - gondolta Gordon, de hát, ha igaz, amúgy sem tudtak volna segíteni rajta.

Amikor ideért a gondolatmenetében, meglepődött: nem is kérdezte még, mi volt a halál oka, s máris automatikusan a dzsungellázra gondolt... Szegény Diego! Lám, egy orvos sem lehet invulnerábilis. Ő is áldozatául eshet annak, amitől félt, s ami ellen harcolni akart, na persze ha tényleg az ismeretlen dzsungelláz az oka ennek a váratlan korai halálnak... Úgy érezte, mintha itt nem állna össze teljesen a kép...

- És mi van a többiekkel, akit Yvette kérdezett? Erre nem válaszolt, kedves atya!

Baltazár válasz helyett lehorgasztotta a fejét, és intett Rogersnek, hogy kövesse, aztán lassan, iszonyú lassan elindult a kórház épülete felé...

Kawaki a konyhája előtt üldögélt, s a nap felkeltét várta. Hallotta ugyan, hogy vendégek érkeztek, ő felfigyelt a terepjáró berregésére, de nem érdekelte különösképpen. Nyilván megérkezett valami utánpótlásféle, amit a fehér főnökök olyan nagyon vártak. Az ő dolga a vadászat, a többiért fájjon a feje Baltazár atyának, meg a messziről jött varázsló doktoroknak.

Kawaki egyébként is mély szomorúságot érzett a gyomrában. Olyan volt ez, mint amikor nagyon megkívánja az ember az antilophúst, de a leopárd folyton megelőzi, s elriasztja előle a zsákmányt...

Kawaki nagyon kedvelte Lopez doktort. Kicsit bolondosnak tartotta, mint minden nagyszerű férfiút, s mint ilyet, közelállónak érezte magához. A „szellemük összeért” - ahogy ezt törzse szokásai szerint megfogalmazta magának. Ez így elég is volt. Nem érezte szükségét annak, hogy fizikai kapcsolatot is létesítsen vele. Soha nem gondolt arra, hogy elhívja vadászni, s ő sem kívánczolt Lopez mészárszékébe, ahogy azt Tyimofej szokta volt a mütőt nevezni... Egyszerűen *megérezte benne a nagy embert, s tudta*: mert minden porcikája jelezte: *az orvos is így gondolkodik felőle*.

Aznap este - jóval napszállta után - hallotta a zajt, ahogy összefutottak a kórházbéliek, s kétségbeesetten próbálkoztak minden félével, hogy a nagy doktort életben tartsák. Ő már tudta: hiába! Megrándult a gyomra, s beleköltözött az a bizonyos fájdalom, ami azóta sem szűnt egy csöppet sem, s Kawaki tisztában volt vele: jó néhány nap kell még, hogy eltűnjön onnan, de még akkor is vissza fog térni egyszer-egyszer, ha eszébe jut Lopez doktor.

Kawaki hallotta azt is, amikor a szintén beteg Sir Boullogh - akinek törzsfőnökhöz méltó eredendő tekintélye volt - kijött Durungával, a szakáccsal és azt mondta: sajnálni szegény Mr. Lopezt, de még jobban Mademosille L'Amore-t. (Egyedül ő nevezte Mademosille-nek Yvette-et.) Szegény lány, ki tudja, hol kóvályog most az őserdőben vagy a szavannán, hogy segítséget hozzon, a barátja meg közben az örök vadászmezőkre távozik, pedig az ápolónők azt suttogták, házasság lesz a dologból. Na hát, ezek szerint nem lesz, szögezte le, aztán összeesett, s néhány óra leforgása múlva ő is meghalt.

Kawaki gyomrába még jobban felsajdult a fájdalom. Nagyon tisztelte a bölcs öreg Sirt, aki mindenkiel szemben tartotta a távolságot, de csak látszólag, mert nagy szíve volt, ahová mindenkit befogadott... De az igazi gyomorsajgás akkor kerítette hatalmába, amikor nem sokkal ezután egy kis fekete ápolólánytól azt is megtudta: Gerd Winter is a halálán van, nyilván annak köszönhetően, hogy egy percig sem tágított Lopez doktor mellől, s végig - erejét nem kímélve - küzdött a nagy betegség ellen. Kawaki különösen kedvelte ezt a fiút, aki valami különös nevű törzsből származott, akik flamandnak hívják magukat, valahol a Nagy Vízen túl. Azóta kedvelte, amióta megmentette a leopárd karmai közül. Kawaki úgy érezte, ő adott új életet a fiatal fehér doktornak, s ha már így történt, felelősséggel tartozik iránta, mintha az apja vagy a bátyja lenne. Ezért különösen örült annak, hogy a távoli „lelki testvére” Lopez doktor és az ő védenca ennyire jól kijönnek egymással, és férfiasan, vállvetve küzdenek a sok szegény néger életéért.

Kawaki ugyan nem állt szóba a pletykálkodó ápolónőkkel, de a fülét sohasem csukta be..., így ős is értesült e kapcsolat furcsa kezdetéről, de ez nem nagyon érdekelte. Látott már ő ilyesmit, nem is egyet, s tudta, nem ezek a dolgok számítanak, hanem hogy ki tudja leteríteni a nagy vadat, s a dzsungelláz az ő nagy vadjuk volt. S egy igazán nagy vad karmai által elmúlni, nem szégyen a jó vadásznak...

Kawaki, a sámánok utódja, a bűvös vadász, az egykori gyógyító ember komolyan vette önmagát, és elhatározta, hogy virrasztani fog, még hozzá ősi szokás szerint, azért, hogy megvilágosodjék az elméje, valamennyire béke költözzön a gyomrába, és tudja, mit kell tennie.

Felszította a sátra mélyén őrzött parazsat, s egy apró kondérba különös füveket vetett, arra birkavért és kecsketejet csorgatott, majd a kondért az apró lángokat vető parázs közé dugta, aztán letérdelt melléje, s hajladozó mozdulatokkal kísérvé mondani kezdte törzsi varázslóinak ősi igéit, melyek apáról fiúra öröklődtek, hogy megmaradjanak a törzs számára, bár az igéket magukat csak a sámánok és azok fiai ismerhették.

Kawaki főzetet készített hát, olyan főzetet, amely megnyitja előtte a tudás rejtett kapuit, ahonnan elcsenhet annyit, amennyire éppen szüksége volt, hogy megtalálja a választ az elé meredő kérdésekhez.

Amikor a főzet elkészült, a bűvös vadász lekapta a parázsról az edényt, tartalmát egy kivájt kókuszdióhéjba csorgatta, majd szopogatni kezdte.

Az eredmény nem váratott sokáig... Hamarosan érezte, hogy a feje elbódul, elfedte tehát a parazsat, de úgy, hogy ne hamvadjon el teljesen, aztán kiült a sátra elé, keleti irányba nézve, hogy éppen szemben legyen a napfelkeltével, amikor a Nagy Vörös Sárga korong megérkezik éjszakai vadászatáról.

Amikor Yvette L'Amore végtelen, iszonyú fájdalmában futásnak eredt, maga sem tudva miért és hova, Kawaki gyomrába belenyilallt valami, s magához tért révületéből.

A kórház felé nézett, s meglátta a lányt, amint egyenesen a konyhája felé rohan. Hálásan gondolt őseire, akik különös tudás birtokába juttatták. Lám, erősen gondolt a lányra, aki nagyon tetszett neki, s íme, már rohan is feléje.

Felpattant, már amennyire felpattanásnak lehet nevezni, amikor valaki a révület állapotából éppen csak kizökkenve feltápáskodik...

- Jönni ide, szép fehér Miss - kiáltotta, s kinyújtotta az egyik karját a lány felé, szemével pedig szinte átdöfte, úgy szuggerálta Yvette-et.

Kawakinak úgy látszik nagy napja volt, mert úgy tűnt, rég nem gyakorolt varázsló tudománya úgy működött, mint a karikacsapás. Miss L'Amore egyenesen felé szaladt, s szinte feldöntötte, amikor odaért.

- Jujj! Jönni, mint az expresszvonat...

Kawaki világlátott embernek számított, hiszen mint vadász nagy területeket barangolt be. S egy alkalommal, amikor a Kilimandzsáróig merészkedett el, látta a Nairobi és Mombassa között közlekedő expresszvonatot is. Ez a látvány egy életre szóló élményt jelentett a számára. Kawaki tisztelte ugyanis az erőt, s az expresszvonat látszólag erősebb és gyorsabb volt, mint a legnagyobb vágató elefántcsorda...

Yvette nem válaszolt, csak a vadász nyakába borult, és elárasztották a könnyei.

- Szegény, szegény fehér Missnek lenni. Fájdalom lenni gyomrában, mint mikor nem lenni antilophús... Kawaki tudja ezt - mondta, aztán óvatosan bevezette a sátorba, s lefektette egy gyékényre.

Yvette nem is volt igazán tudatában annak, mi történik vele és körülötte, a váratlan fájdalom, a szörnyű kétségbeesés teljesen elborította az agyát. Nem tudott, és nem is akart gondolkodni, csak szenvedett. Szinte már élvezte a szenvedést, hiszen ez most önmagába zárja, kiemeli abból a borzalmas, üres világból, ahol már nincs Diego...

- Jó fehér Missnek lenni! Nem sírni! Nem lenni miért! Az a patak vize elfolyni, már nem lenni többé. Csak az lenni miénk, amit időben kimerni belőle! - mondta Kawaki, s a lány homlokára tette a kezét. Erősen koncentrált arra, hogy nyugalom szálljon át az ő fejéből, a lány fejébe... - Kawaki segíteni! Nem félni! Nem sírni! Kawaki tudni a módját, hogyan mulasztani el fehér Miss bánatát. Eltüntetni rossz fájdalom a gyomrából. Beletölteni fejébe nyugalom... Nem búsulni patakvíz után, ami elfolyni. Csobogni utána újabb víz, friss víz! Kawaki tudni ezt! Fehér Miss is tudni nemsokára...

Yvette kissé megnyugodott. Továbbra is csorogtak a könnyei, továbbra is gyötrő fájdalmat érzett és egyúttal szörnyű, reménytelen ürességet is, de a spontán és céltalan menekülésvágy, ami arra készítette, hogy csak úgy rohanjon bele a vakvilágba - elmúlt.

A helyét valami ködös, alig megfogalmazható s ebben a helyzetben teljesen érthetetlen biztonságérzetféle foglalta el. Jó volt itt heverni, ezen a gyékényen, amire lefektették. Nem tudta pontosan hol van, s pláne nem, hogy miért. Azt is éppen csak felfogta: Kawaki, a bűvös vadász beszélt hozzá. Ez fokozta azt a különös biztonságérzetet, hiszen Kawakit szerette és tisztelte is.

A vadász közben tett-vett a sátorban, majd felélesztette a szunnyadó parazsat, s egy edényt dugott közé.

- Kawaki csinálni jó orvosság. Jobb, mint fehér emberé! - jelentette ki vigyorogva, amit nyilván biztató mosolynak szánt.

A lány nem volt abban az állapotban, hogy akadémikus vitát nyisson a törzsi varázslók gyógyszerai és a fejlett euro-amerikai orvostudomány közötti versengésről. Olyannyira nem, hogy amikor Kawaki elkészült, azt a főzetet, amit ő orvosságnak titulált, kókuszhéjba töltve a szája elé tartotta, majd szép engedelmesen felhörpintette.

Yvette azt még észlelte önmagán, hogy csodálkozik: az a valami, amivel a bűvös vadász megkínálta, nem is rossz ízű kotyvalék, azután erős zsibbadást érzett az agyában, s elszállt előle a világ. Nem aludt el, nem ájult el, hanem valami különös, ismeretlen révületbe esett, amikor szinte kívülről látta magát, s mindent, ami vele történik, de úgy, mintha egy kívülálló érdektelen idegenről lenne szó, nem saját magáról. Nem tudott és nem is akart beleavatkozni a világ dolgába, csak csendesen szemlélte azt.

Kawaki letette maga mögé a kiürült kókuszhéjat, egy ideig merőn nézett a lányra, aztán különös rítusba kezdett: karjait széttárta, tenyerét a föld felé fordította, s derékből hajladozni kezdett, egyfajta repülőmozdulatokat végezve, mint amikor a sas vitorlázik a légben, áldozatára lesve.

- Gru! Gru... Kuwadram buwadra! Gru brungu bilamba. Mugnubu tokunga, ubondi Grugunda!
- szavalta átszellemülten.

Aztán hirtelen megmerevedett, sóhajtás tört fel a torkából, majd ütemesen rázkódni kezdett. Egyre gyorsuló ritmusban mozgott minden egyes porcikája, de karjait ettől függetlenül széttárva tartogatta.

Így vonaglott, rángatózott néhány percig, aztán újra megmerevedett és felkiáltott:

- Szél, óh magas Szél, fehér ember Szele! Szólni hozzám, fekete vadászhoz! Én lenni Kawaki, a bűvös vadász, és szólítani téged, oh Szél.

Sustorgás támadt, s friss légáramlat lebbent be a konyhába.

- Szél, óh Szél, eljönni? Kawaki várni téged!

- Itt vagyok! - formálódott szavakká a sustorgás.

- Óh Szél! Kawaki boldog lenni! Tudni, hogy jössz, fehér ember Szele...

- Igen, igeen... - jött suttogva a válasz. - Mondd hát, mit kívánsz?

- Óh Szél, mindenek tudója, vadászok ura! Kawaki akarni gyógyulást tenni fehér Missen.

- Jól van hát! Ssss! Gondolatban már megmentetted ezerszer, mentsd hát meg a valóságban újraaaa... ssss....

Ellebbent a légáramlat. Ismét csend és nyugalom honolt a konyhában.

Kawaki óvatosan, féltő gonddal kigombolta a lány ruháit, aztán gyengéd mozdulatokkal lehántotta a testéről, pár pillanatig merőn szemlélte, aztán karjait a mellére szorítva könnyedén megérintette a lány hasát. Ezután újra töltött a kókuszhéjba a varázslatos főzetből, melynek titkát az idők távoli homálya óta örökítette át apáról fiúra Kawaki nemzetsége.

A kókuszhéj tartalmának egyik felét ismét a lányba töltötte, de a másik felét most maga hörpintette fel.

Érezte, ahogy az italban rejlő erő szétáradt a tagjaiban, izmai először elernyedtek, aztán újra megkeményedtek. Elméjét bódulathullám szállta meg, amely végleg száműzte belőle mindazokat a gondolatokat, amelyek nem a lánnyal voltak kapcsolatosak. Yvette-re akart koncentrálni, csak rá, hogy elűzhesse belőle a fájdalmat, a szenvedést, hogy a helyére új reménykedést, új vágyakat, új erőt táplálhasson.

Kawaki tudta, mint ahogy az ősei is tudták, ez lehetséges, csak nagyon-nagyon nehéz. Csakis a kiválasztottaknak, a Sámánok nemzetségéhez tartozó fiúknak sikerülhet.

Mély lélegzetet vett, s hagyta, hogy a friss levegő és az ősi varázslatos erejű ital bódulata új titkos energiákkal töltsen fel a testét, amit aztán átsugározhat ennek a szenvedő fehér lánynak az elgyengülten heverő, szinte magatehetetlen, ám múlhatatlan nőiséget sugárzó asszonytestébe.

Igen, Kawaki számára Yvette teste szimbolikusan és valóságosan is asszonytestté formálódott. Most nem volt a távoli, szinte „érinthetetlen”, csodálni és szeretni való „fehér Miss”, hanem egy szenvedő leány, aki elvesztette az életerejét, a jövőbe vetett reményét, akit - Kawaki hite szerint - meg kellett menteni és visszaadni az életnek, hogy betölthesse asszonysorsát, amelyet enélkül valószínűleg elveszítene...

Kawaki gyönyörűséget érzett. Itt van az ő pillanata! Megszerezheti ezt a gyönyörűséges lányt, visszaadhatja a boldog életnek. Gyorsan, hatásosan. S ezt csak ő egyedül teheti meg.

Négykézlábra ereszkedve körüljárta, közben varázsigéket mormogott, aztán homlokával megérintette előbb a száját, hogy „belécsusszanjanak” a jó gondolatok, aztán egyenként a melleit, hogy bőségesen legyen teje, ha eljövendő kicsinyeit kell majd táplálni, majd a hasát, hogy végleg elűzze onnan a fájdalmát, majd teljes figyelmét az ölének szentelte: jobb kezével végigsimított szemérmének ezüstös barnán csillogó bolyhán, baljával pedig elővett egy apró fadarabkát, amelyből csipetnyi gyógyfű keveréket a lény szeméremtestének zugába hintett.

Néhány pillanatig csendesen szemlélte a műveletet, majd óvatosan megoldotta ágyékkötőjét, és a lány testére heveredett, aztán egy hirtelen mozdulattal beléhatolt, előre engedve hevesen ágaskodó férfiasságát. Yvette felsóhajtott, az arca eltorzult, de nem tért magához bódult révületből. Kawaki néhány mozdulatot idézett még fel, amúgy jelképesen, az ősi évezredek termékenység-rítus szabályai szerint, s közben arra koncentrált, hogy a lehető legnagyobb teljességgel fejezze be művét, erőt, termékenységet sugározzon, s asszonnyá avassa, az asszonyi létre teremt embert, megmentve őt a kétségbeesés okozta semmibe vezető tévúttól. Felemelkedett, aztán térdre ereszkedett a nő mellett, homlokával újra megérintette annak hasát, majd hátranyúlt, s egy „orvosságos főzettel” telt tökhéjat véve elő, meglocsolta annak tartalmával a gyönyörű asszonytestet, a homlokától a lába ujjáig. A sárgásan csillogó olajos folyadék lassan csordogált Yvette tagjain, de mielőtt a gyékényre csöppent volna, puha fehér bőre javarészt felitta azt.

Yvette L'Amore kinyitotta a szemét, s egy bágyadt pillantást vetett a fekete bőrű vadászra. Kawaki észrevette ezt a pillantást, és a lány arcához hajolt. Tenyerét többször is könnyedén végighúzta annak homlokán, majd puhán megsimította az arcát kétoldalt. Yvette lehunyta a szemét, és egy mélyet sóhajtott. A férfi pedig két hüvelykujját a lány szemhéjára helyezte, de csak úgy, hogy éppen megérintse. Nem vette el azonnal, kis ideig rajta tartotta, s közben mormolt magában valamit.

Yvette arca kisimult, vonásai megnyugodtak. Mély, gyógyító álomba merült.

Tim Rogers megkövülten állt Diego Lopez holtteste előtt. Lám itt fekszik előtte egy nagy ember, aki beírta nevét az orvostudomány történelmébe, s lám, életével fizetett érte.

Egyszerre volt szomorú és meghatódott is. Szomorú azért, mert idő előtt eltávozott egy értékes élet, óriási űrt hagyva maga után. Meghatódott pedig azért, mert újból tanújelét látta az emberi hősiesség magasztos megnyilvánulásának. Íme egy ember, aki tudását, s az életét is a szenvedők szolgálatába állította, nem kímélve önmagát, sem a fáradságot, sem az életét. Nem futott a pénz, a dicsőség után. Nem áhítozott a karrierre... Nem a gazdag és gondtalan életet választotta, hanem a küzdelmes, áldozatos, harcos életet.

Pedig ezzel a tehetséggel, ezzel az impulzivitással, ezzel a hatalmas tudással és kitartással sokra vihette volna valahol a fehér emberek világában, de ő nem erre született, nem oda való volt, s nem is ezt választotta, hanem erdőlakó szegény feketéket gyógyított, akikről a világ talán nem is tudott, s akiknek nem segített volna senki más, legalábbis ennyire nem...

Meghajolt, hogy kifejezze a tiszteletét egy *óriás* előtt...

- Hát igen! Szegény Diegóval valóban ez a furcsa baktériumtörzs végzett... ez kétségtelen. De hogy ezt saját maga adta be önmagának... ez torokszorító! - mondta Rogers később Baltazár atyának, már jóval azután, hogy megvizsgálta Lopez testét, sőt közvetlen munkatársait is.

A pap bungalójában ültek, egy-egy csésze teával a kezükben, meglehetősen elkeseredetten és reményt vesztetten.

- Na és Sir Boullogh, az ifjú Winter meg Mr. Warwick esetével mi van? És mi történt Sonjával? És szegény öreg barátom, Tyimofej? Ő is aggaszt! - tudakolta az atya.

- Sir Boullogh szervezete nyilván nem állt ellen úgy a fertőzésnek, mint a többi orvosé, ő ugyanis súlyos szívbeteg volt, csak ezt nyilván titkolta...

- John szívbeteg volt? - döbrent meg Baltazár. - Erről valóban nem tudunk. A kartonján semmi nyoma ennek...

- Pedig ez egyértelmű. A gyógyszereket is megtaláltam, amivel kezelte magát...

- Na és Winter? Szegény Gerd, ő egyfajta küldetéstudattal élt, az apján akart segíteni a későbbiekben.

- Nos, úgy tűnik, nem kapott el semmit, s valóban a súlyos kimerültség döntötte le a lábáról... Fiatal, még kiheveri! Ahogy hallom, volt itt valami leopárdkalandja is. Úgy tűnik hát most már másodszorra fog újjászületni - mondta Rogers egy halvány mosollyal az ajkán.

- No ez végre egy jó hír! - derült fel Baltazár arca is. - És a többiek? Warwick, Tyimofej és Sonja?

- Tyimofej esetében ugyancsak arra lehet gondolni, mint Gerd Winternél. Kimerültség, súlyos kimerültség... Mr. Warwick és Sonja kisasszony esete viszont roppant „izgalmas”, ha szabad ezt mondani egyáltalán.

- Hmm! Reméltem is, hogy Tyimofej, derék öreg barátom csak túlhajszolta magát, viszont attól félek, Sonja követte a mi Diegónk példáját, s ő is alávetette magát a kísérletnek. Mr. Warwick viszont elég régóta van ilyen állapotban. Nem értem. Hála az égnek él, de nem javul az állapota, igaz, nem is halt meg, mint az a sok-sok szegény bennszülött...

- Tessék? - kapta fel a fejét Rogers. - Warwick régebben beteg? Milyen régóta?

- Hát, most már nem is tudom. Összekeveredtek bennem a dolgok - vágott elkínzott arcot Piere atya. - Tudja, az utóbbi időben már az adminisztrációt is elhanyagoltuk. Vagy egy hete még kórlapot sem vezetünk, majdhogynem úrrá lett rajtunk a káosz. Olyan ez az egész, mint amikor egy súlyos ütközet frontkórházába özönlenek a sebesültek, és néhány fáradtságtól félőrült orvos futószalagon kezeli a pácienseket, csak a legeslegsükségesebb dolgokra koncentrálni maradék energiájukat.

- Ez mégis most nagyon fontos lehet! Ha Warwick régebben dőlt ki a sorból, s eddig mégsem végzett vele a dzsungelláz, az hozzásegíthet a megoldáshoz. Gyerünk, nézzük meg! - pattant fel Tim Rogers.

- Helyes, menjünk - állt fel Baltazár atya is, s elindult, hogy a technikushoz vezesse az orvost.

- Mister! Mister! - kiáltott Bubuki, amikor Rogers és társa kiléptek a házikóból, s máris kacszott feléjük azzal a mulatságos, furcsa lépteivel. - Tudom, hol van a fehér Miss!

- Yvette? - kérdezte Baltazár atya, és felcsillant a szeme.

- Igen! Láttam őt!

- Láttad? Hol láttad?

- Kawaki kunyhójába ment!

- Honnan tudod?

- Követtem őt, tisztos távolból!

- Bubuki, te félelmetes vagy - jelentette ki Rogers. - Hogy lehet, hogy te mindig pontosan tudod, mit kell tenni?

- Bubuki nem hangyaevő erdőlakó...

- És mi a csudát keres annál a fickónál? - ráncolta a homlokát Rogers.

- Ne féljen, Kawaki rendos ember, ott biztonságban van. Legalább vigyáz rá! - vágott közbe Baltazár atya.

- Hát, ahogy vesszük - jegyezte meg Bubuki talányosan.

- Mi az, hogy „ahogy vesszük” - ütközött meg Baltazár atya.

- Kawaki varázsló és gyógyító ember. Láttam a totemet a nyakában.

- Lehet, na és? - tudakolta Rogers doktor.

- Nem tudom, Mister, hogy nagy fehér orvos létere mennyire találja jó megoldásnak, ha ősi hókuszpókuszokkal gyógyítja a fehér kisasszonyt...

- Mi baja lehet tőle?

- Kawaki szerint biztos semmi, sőt meggyógyul, de én már láttam ilyet...

- Bubuki! Ne beszélj itt nekem rébuszokban! Nyögd ki, mit akarsz mondani! - rivallt rá ingerülten Tim Rogers.

- Na, de Mister! - hőkölt vissza félig riadtan, félig sértődötten a gvere sofőr. - Nem akartam mondani semmi mást, csak azt, hogy jobban tenné a Mister, ha maga foglalkozna a szép fehér Miss-szel! *És különben sincsenek rajtam ilyen rébusz-izék, amit a Mister mond*, csak az ócska kezelábasom, amit a missziótól kaptam. És ez igenis nagyon jó ruha. Egy gvere vadásznak sincs ilyen...

- Jól van, jól van! - enyhült meg a doktor. - Nem akartalak megbántani. Különben is mondtam már: bölcs embernek tartalak téged, Bubuki, és gondom is lesz rád valamikor, ha kikerülünk innen.

- Én bízom Kawakiban - szólalt meg Baltazár atya is. - Kicsit különös-különc ember, az igaz, de *mindig jó munkát végez!*

- Hát ez az... - morogta Bubuki, de már csak úgy maga elé, hogy a nagy fehér uraságok ne hallják. Végül is miért izgassa magát a fehérek dolgaiért? Ha ők olyan okosnak tartják magukat, hát legyen nekik igazuk.

16.

Yvette jószerével fel sem tudta fogni, meg sem tudta magának magyarázni, hogy mi történt vele.

Amikor értesült a szeretett férfi haláláról, úgy érezte, nyomban megőrül. Nem lesz képes elviselni azt az iszonyú fájdalmat, ami váratlanul rátört, és szinte elvette az eszét. Aztán - nem emlékezett rá, miként, de - Kawaki, a jószágos vadász sátrában kötött ki.

Kawaki kedves volt hozzá. Gyógyította, ápolta, mindenféle törzsi hókuszpókuszokat csinált, s bármily hihetetlen volt, eredménnyel járt!

Amikor néhány óra elteltével - már jócskán napfelkelte után - magához tért bódult állapotából, egész más ember lett.

Kawaki „csodafű” gyógyszerei és gyógyító hókuszpókuszai, amire sehogy sem tudott pontosan visszaemlékezni, megtették a hatásukat.

Pár nap telt el azóta, de a fájdalom nem tért vissza. Diego alakja kedves emlékképpé enyhült, visszatért az életkedve, s egyáltalán nem érezte azt a menthetetlen, sőt betölthetetlen űrt, amit abban a szörnyű percben ismert meg, amikor Baltazár atya közölte vele a rossz hírt. Sőt, és ezt már valóban Kawaki varázsló tudományának számlájára kell írni - egész komolyan össze-melegedett a rendkívül vonzó doktor Rogers-szel, ezzel a színes, varázslatos egyéniséggel, aki oly sok mindenben emlékeztette Diegóra, ami a tudását, kitartását, intelligenciáját illeti, s aki természetesen számtalan dologban volt egészen más, mint doktor Lopez.

Persze sejtette, hogy Tim már korábban felfigyelt rá, sőt az is a tudomására jutott, hogy eleinte Mememe iránt érdeklődött, de különös módon ez egyáltalán nem érdekelte.

Jócskán leszállt már az este, amikor Baltazár atya bungalójában tanácskozássra gyülekezett minden épkezláb ember. Rogers doki vitte a szót:

- Azt gondolom, olyan új baktériumtörzssel van dolgunk, amely valamely ismert törzsnél lehet a mutációja, ami azonban nem jelent még meg eddig Afrikában, ezért ilyen védtelenek vele szemben a bennszülöttek, s ezért viszonylag védettek a fehér orvosok. Természetesen a megboldogult Lopez doktor és Sonja esete más, ők egy kísérleti anyagot fecskendeztek be maguknak, az általuk többé-kevésbé kikísérletezett ellenszorból. Szegény Lopez nem élte túl, de Sonja igen, bár nagyon gyenge, s érdekes Mr. Warwick esete is, aki - nem tudjuk, miért - elkapta a dzsungellázat, de szintén túlélte, még hozzá a saját immunrendszerének köszönhetően, minden külső beavatkozás nélkül... Ezen a nyomon is elindulhatunk. A Mr. Warwick véréből nyert minta alapjául szolgálhat egy vakcina elkészítésének, s Lopez doktor, Sonja kisasszony által igazolt kísérletei is mutatnak egy utat. Talán a két út egyesítése lehet az igazi megoldás...

- Hm! Ezt jó hallani, csak az a baj, hogy továbbra is az idő szorításában élünk! - vakarta meg az állát Baltazár atya.

- Az is fontos kérdés persze, a későbbiekre nézve, hogy miként került ide ez a baktériumtörzs?

- Na és hogy került ide?

- Valaki valahonnan, talán éppen Európából behurcolhatta az eredetit - folytatta Rogers -, és itt, az őserdei körülmények között aztán az a törzs megváltoztatta a tulajdonságai egy részét. Azért hat másképp a bennszülöttekre, mert ők teljesen védtelenek, semmiféle védőoltásban vagy egyebekben nem részesültek, így a rövid lappangási idő után, hirtelen lesz úrrá a felkészületlen szervezetükön, s gyors lefolyása olyan helyzetet okoz, hogy ha az immunrendszer nem képes védekezésre „kapcsolni”, s jön a tragikus végkifejlet...

- És mi van a mi esetünkben?

- Ránk, orvosokra és a kórház nem helybéli személyzetére másként hat, mert a mi esetünkben létezik valamiféle védettség. A lappangási idő hosszabb, az immunrendszerünk ez alatt végez a kórral, és ha mégsem, akkor is feltehetőleg nem minden esetben halálos a végkifejlet, mint például Warwick kolléga esetében. Kedvezőtlenül befolyásolja viszont mindkét esetben a betegség lefolyását a nagyobb mértékű kifáradás, hajszoltság. Viszont tény, hogy csak Warwick kollégáról tudjuk bizonyosan, hogy ugyanabban a betegségben szenved, mint a helybéliek, de ő teljesen bizonyosan felépül! Azt viszont nagyon jó lenne tudni, hogy Bulamba eljutott-e Nairobibá, és ott mire jutottak vele? Lehet, hogy ők sokkal többet tudnak már!

Yvette csendesen üldögélt Tim Rogers mellett. Mintegy „véletlenül” ült oda, legalábbis a külső szemlélő úgy találhatta. Pedig nem így történt... Amióta kijött Kawaki kunyhójából, szinte nem ismert önmagára. Úgy érezte, mintha még a személyisége is megváltozott volna valahogy.

Mindenesetre másképp látta a dolgokat, mint annak előtte. Először is egyre jobban vágyott vissza Strassburgba. Valahogy elege lett a dzsungelből. Hiányzott a városi élet, hiányzott az édesapja, és heves készletést érzett, hogy folytassa félbeszakított tanulmányait. Akár annak árán is, hogy éjjel - talán egy mulatóban -, komoly munkával keresse meg a megélhetéséhez szükséges pénzt. Ami a legfontosabb volt, egyáltalán nem látta a jövőjét kilátástalannak. Még Diego nélkül sem...

Diego - komorodott el -, szegény Diego. Ha ő jutott az eszébe, heves lelkiismeretfurdalást érzett. Hiszen szerette a férfit! Nagyon szerette, még ha rövid ideig ismerték is egymást. Mellette akarta leélni az életét! Akár itt a dzsungelben is. S most, minden átmenet nélkül elmúlt ez az érzés...

Miféle „varázslatot” művelhetett vele ez a Kawaki? És mi a csudát itatott meg vele, ott a kunyhójában? - töprengett minden indulat nélkül. Nagyon érdekelte azoknak az ősi törzsi tudást felhalmozó kotyvalékoknak az összetétele. Vagy talán nemcsak kotyvalékokról volna szó? Kódösen emlékezett valamire... zavaros képek merültek fel az agyában... A vadász többször is, több helyen is megérintette a testét, és volt ezek között az érintések között - erre határozottan emlékezett - olyan is, ami nagyon, de nagyon kellemes érzéseket keltett benne! Vajon mit csinálhatott vele? Valami sajátos afrikai akupresszúrát alkalmazott volna? Az biztos, hogy megnyomogatta a testének egyes pontjait, de... mintha nem a kezével tette volna ezt! Abban majdnem biztos volt, hogy a hasát például a homlokával érintette... Érdekes volna ennek utánajárni, de féltő, hogy ez nem lehetséges, hiszen az ilyen varázsló hírében álló bennszülöttek erősen misztifikálják az ismereteiket, és ráadásul féltékenyen őrzik... Elég rejtélyes ez az egész - szögezte le magában -, mint maga a kontinens, a csodálatos, egzotikus Afrika!

A Rogers doktor iránt feltámadt, minden előzmény nélküli, hirtelen vonzalma viszont teljesen érthetetlennek tűnt számára! Mintha megbűvölték volna. Mintha Kawaki beleszuggerralta volna: „Ne törődj a tegnappal, ne búsulj! Az a víz, amely egy folyóban egyszer már elcsorgott, nem merhető ki többé, de jön helyette más, friss víz. Abból kell meríteni! Itt ez a szép és okos

fehér Mister, Tim Rogers, aki legalább olyan nagyszerű férfi, mint amilyen Diego Lopez volt. Vele is rá lehet lelni a boldogságra - vagy ilyesmi...

Yvette megrázta magát. Miket fantáziál itt össze magában? Talán elment az esze? Aztán arra gondolt: miért is ne higgyen az előző gondolatainak, ha az esetleg hozzásegíti ahhoz, hogy az élete ne kerüljön vakvágányra... Miért ne vonzódjon Timhez, amikor olyan kedves, okos, megnyerő modorú férfi? És... és tényleg! Alighogy megérkezett Narunguruba, gyakorlatilag máris átvette az irányítást!

17.

A hidroplán kétszer is körülrepülte a kórház melletti kis tavat, hogy megfelelő szöveget találjon a vízreszálláshoz.

A nagy berregésre kiszaladt a kórház elé Baltazár atya, nyomában a már teljesen felépült, szinte kipihent Gerd Winter társaságában, és lelkesen integetni kezdett a pilótának.

- Hát sikerült! Mégis sikerült. Az ég megkönyörült rajtunk! Most talán lesz újra rádiónk is!

- Gondolja? - mosolygott Gerd.

- Remélem! - bólintott az atya.

A repülő könnyedén landolt a vízen. Látszott, hogy ügyes fickó lehet a pilóta. A vízre érés után a kis stég mellé manőverezett, amit Kawaki épített, hogy kényelmes helyről horgász-hasson éjszakánként, amikor kedve támad rá.

- Jöjjön, Gerd, nézzük meg, mit hozott! - javasolta Baltazár, aztán választ sem várva elindult a repülő felé.

Ezalatt kinyílt a pilótafülke ajtaja, s Baltazár atya legnagyobb meglepetésére egy hatalmas termetű férfi kecmergett ki rajta. Bill McClough volt az illető, aki azért érkezett, hogy helyre-hozza a kórház adóállomását, valamint Paul Warwickot helyettesítse, legalábbis ideiglenesen.

A pilóta meg Bill percek alatt kihordták a csomagokat a hidroplánból a partra, szép nagy halomba kupacolva, aztán a pilóta visszamászott a vezetőfülkébe, s máris „bepöccentette” a hidroplán motorját, hogy minél hamarabb elszelelhessen erről az „elátkozott” helyről...

- Üdvözlöm - szólította meg a hatalmas termetű férfit a pap. - Baltazár atya vagyok, ennek a kórháznak a vezetője...

- Á, á, a híres Balti atyus - dörgött harsány hangon az óriás. - Sokat hallottam már magáról. Maga meg a dzsungeldoki, Lopez, ha jól tudom, *nagyon híres fickók ám*. Sokfelé jártam már itt Kelet-Afrikában, de a négusok szinte mindenütt áradoztak magáról. Hát - harsogta tovább - örülök, hogy megszoríthatom a kezét! Igazán! - tette hozzá szinte ordítva, aztán kezét nyújtott a jobbjaival, de előtte még a balkezeivel kedélyesen hátbavágta a papot.

Baltazár atya úgy érezte, hogy betört a háta, s hörögve kapkodott levegő után, de azért jólnevelten kézfogásra nyújtotta a kezét. Bár ne tette volna! Az óriás marka mint a satu, úgy szorította össze a szegény pap finom kézfejét...

Bill McClough tényleg iszonyú nagy darab fickó volt. Baltazár első ránézésre biztos volt benne, hogy több, mint két méter magas. Ehhez a testmagassághoz hatalmas, irtózatosan széles vállak, oszlop vastagságú izmos karok és lábak társultak. Igazi skót vasgyűrű volt.

- Mondja, maga nem volt oszlophajító bajnok véletlenül? - kérdezte önkéntelenül is Baltazár atya, mert az óriásról eszébe jutott egy régi szép, már-már elfeledett élménye, az, amikor a gyönyörű Skóciában járva részt vehetett a „*Skót Olimpián*”.

Csodálatos rendezvény ez! *Az igazi antik olimpiák hangulatát idézi*, mert nem csak a skótok nemzeti sportjában mérik össze a tudásukat a fiatalok, hanem tánc- és dalnokversenyeket is rendeznek. *A „Skót Olimpia” fő versenyszáma azonban kétség kívül az „oszlophajigálás”.*

Erre az alkalomra összesereglenek az ország legnagyobb erejű fiai, csupa szálfatermetű, bivalyerős legény. A versenyszám maga igen egyszerű, de annál inkább „*férfit próbáló*”!

A versenyző, segédei közreműködésével „talpra állít” egy hatalmas, mintegy 6-8 méteres oszlopot, aztán legalul, a „talpánál” fogva felkapja. Egyensúlyoz vele egy kicsit, mintha csupán egy pálcikáról lenne szó, aztán nekifut néhány lépésnyit, és elhajítja. Nem az a cél, hogy az oszlop minél messzebbre repüljön! Egyáltalán nem, hanem az (s ez benne az igazán nehéz!), hogy a levegőben 180 fokos fordulatot téve *a másik végével érjen talajt*, aztán egyenesen a futással megegyező irányban dőljön tovább. *És ez az a pont, ahol a verseny eldől...* Az oszlopot a többség még csak képes felkapni, egyensúlyozni, sőt futni is tud vele, de *amikor elhajítja, nem bucskázik át önmagán a levegőben, vagy ha mégis, földet érve nem a „menetirány szerint előre” dől el*, hanem visszafelé vagy oldalra. Na most, persze a legjobbaknak mégiscsak sikerül tartani a jó irányt, s itt derül ki, kinek mennyire...

- Maga ismeri az oszlophajigálást? - lepődött meg Bill.

- Igen - mosolygott Baltazár atya.

- Nahát, akkor máris szeretem magát! - harsogott az óriás.

- Ugye tényleg versenyzett valamikor?

- Igen. Minden igazi skót férfi álma, hogy legalább egyszer elindulhasson a versenyen. No persze csak akkor, ha olyan szerencsés, hogy elég erős hozzá.

A férfi arca szinte sugárzott az örömtől. Úgy látszik, jó helyre került. Ahol ismerik ezt a skót nemzeti sportot, ott nem lehetnek rossz emberek - gondolta magában.

Bill ugyanis - félelmetes külseje ellenére - szelíd ember volt, de ugyanakkor skót mivoltára nagyon büszke.

- Na, menjen Balti atyus a lányok után, én majd behordom ezt a pár vacakot - mutatott a hatalmas csomagokra -, aztán megbütyköltöm a rádiót. Nem lesz semmi vész!

Bill betartotta az ígértét, és megjavította a rádiót, így Rogers doktor érintkezésbe léphetett a Nairobi-i egészségügyi hatóságokkal, hogy egyeztessen a dzsungellázzal kapcsolatban.

Tim Rogers, a Diego Lopez és Sonja Morgenstein, valamint segítőtársaik által végzett megfigyeléseken alapuló feltételezéseik és következtetéseik javarészt helytállónak bizonyultak. A Nairobi-i kormány az ENSZ egészségügyi szervezeteihez fordult segítségért, ezért két hét leforgása alatt Narunguru szinte egy hatalmas kutatólaboratóriummá változott át.

Az égen hidrolánok jelentek meg, az első szállítmányokkal, aztán helyrehozták a földrengés során megrongálódott „kifutópályát”, hogy a nagyobb szállítógépek is leszállhassanak, majd Baltazár atya és a többiek legnagyobb csodálkozására egy buldózer bukkant ki a tisztás szélén az őserdőből. Ideiglenes utat építettek a dzsungelen át Nairobi irányába, hogy a kutatásokhoz szükséges felszerelések egy részét szárazföldi úton is el lehessen juttatni a Szent Patrick Kórházba, amelyet *immár inkább járványügyi központnak lehetett nevezni, mintsem egyszerű missziós kórháznak*.

Az újonnan alakult nemzetközi kutatóközpont, amely - természetesen Tim Rogers vezetésével kezdte meg a munkáját - eleinte hirtelen felhúzott barakkokban rendezkedett be, de aztán a dzsungelen átvezető ideiglenes út elkészültével az építők nekiláttak a régi missziós kórház mellé egy új szárnyat emelni, kifejezetten a dzsungellázban szenvedők kezelésére, no és persze azért, hogy a kutatások végképp otthon kapjanak. Ez a szárny jelentette egyébként egy később felépítendő *új, korszerű intézmény, a Szent Patrick Állami Kórház és Járványügyi Kutatóközpont alapjait is*.

- Nagyon boldog vagyok, hogy az én áldott emlékü Lopez barátom álma így megvalósult, sőt jócskán „túlteljesült” - örvendezett Baltazár atya, miközben teát töltött a csészéjébe, a szokásossá vált reggeli összejövetele, melyet ezúttal is a pap házikójában tartottak meg. Persze - mint általában - most is csak azok, akik épp nem voltak ügyeletben, nem operáltak, vagy nem szólította el őket valamiféle kötelesség, s persze Rogers doki nélkül, akinek mostanában lélegzetvételnél is ideje sem volt.

- Azt hiszem, tényleg sikerült túlszárnyalni is ezeket az álmokat, vélekedett a lány.

- Igen, ez lehetséges - nézett maga elé a pap. - Henry nagyon szerény ember volt.

- De ez a Tim gyerek, ez tényleg méltó utódja a mi Diegónknak! - jegyezte meg Tyimofej, s komótosan rágyújtott egy hosszú és vastag szivarra.

- Hmm, biztosan így van. Az, amit itt megvalósított vagy azt is mondhatnánk, kipréselt a hivatalnokokból, az lenyűgöző. De nem hiszem, hogy végleg itt maradna - morfondírozott Baltazár atya.

- Miért? Talán nem kapta meg itt az élete nagy lehetőségét, hiszen az afrikai járványos megbetegedések kutatása az igazi szakterülete, legalábbis úgy tudom, s itt most felépíthet magának egy olyan kutatóközpontot, amelyet csak akar. A kenyai kormánytól és az ENSZ-től minden segítséget megkap hozzá. Ilyen fantasztikus esélyt nem mindenki kap az élettől, s ha kap is, legfeljebb csak egyszer - jegyezte meg epésen Gerd Winter.

Ő volt az egyetlen, aki nem szimpatizált Rogers-szel, az első perctől kezdve. Nem mintha Rogers erre rászolgált volna, de Gerdet annak ellenére, hogy gyors felépülése után azonnal bekapcsolódott Rogers munkájába, s e tekintetben jól kijöttek, zavarta az a tény, hogy Tim éppen csak hogy betette a lábát a kórházba, máris magához ragadta az irányítást, s most már magát a kórházat is „felfalva” fenekestől felfordít itt mindent.

- No, de kedves barátom! - hökkent meg Baltazár atya. - Miért ez az indulat? Attól félek, nem kedveled Timet túlságosan... Pedig hát oly nagyszerűen dolgoztatok együtt...

- Nem, tényleg nem kedvelem... Sajnálom! - hajtotta le a fejét Gerd.

- Egyébként tulajdonképpen mindegy, szerintem úgyis hamarosan el fog menni innen. Még beindítja itt a dolgokat, talán kutatgat is egy kicsit, de aztán haza fog utazni - vágott töprengő képet a pap.

- De honnan veszed ezt, kedves Balti? - lepődött meg Tyimofej.

- Megvallom őszintén, nem tudom, csak van egy ilyen érzésem! - felelte, és mintegy véletlenül Yvette-re nézett.

A lány mélyen elpirult. Kétségkívül viharos sebességgel alakultak közöttük a dolgok... de mind a ketten úgy érezték magukat, mintha a tilosban járnának. Pedig ennek nem volt semmi értelme. És mégis... olyan hirtelen történt minden... Amióta Yvette túlesett Kawaki „kezelésén”, tényleg hétmérföldes sebességgel közeledtek egymáshoz.

Egy nap aztán történt valami! Yvette különös érzésekkel eltelve gondolt vissza arra a napra és arra a váratlan és megdöbbentő fordulatra, amikor Tim azon az estén behívta magához a házikójába, hogy a másnapi feladatokat előkészítsék. Ez az utóbbi időben szokásukká vált, de most Tim - ahelyett, hogy az aktákat vette volna elő - *hirtelen megcsókolta!* Gyengéden, ám - nincs jobb szó rá - varázslatosan!

Mindketten elvesztették a fejüket. Heves csókolózásba kezdtek... Olyan volt az egész, mint egy szédült, gyönyörű, eszeveszett álom! Aztán - hogy-hogy nem - már ott heverték - meztelenül - Rogers ágyán, és örülten, fékevesztetten szeretkezni kezdtek...

- Mi volt ez velünk? - kérdezte akkor a férfit, amint kibontakoztak az édes szerelmi párharcukból.

- Nem tudom! - válaszolt rá láthatóan őszintén Tim. - Nem tudom... Azt hiszem, most nagyot vétettem ellened! Ezt nem lett volna szabad... Mondta elkeseredetten, kijózanodva szerelmes mámorából. Te nem ezt érdemled. Olyan banális ez az egész! A főnök, a nagyságos doktor úr csak úgy ledöntötte a főnövért... mint valami kis libát...

- De hiszen én is akartam! Nem volt ez erőszak! - próbálta bizonygatni a lány, de maga se tudta hova tenni hirtelenjében a dolgokat.

Akkor este - miután elváltak - persze még rettegett attól, hogy nem lesz folytatás, ám másnap reggel Rogers egy csokor virággal ébresztgette.

- Ugye az, ami tegnap történt közöttünk, komoly volt? Még akkor is, ha így, szinte előzmények nélkül, expressz sebességgel tört az életünkbe? Ha... ha te is... akarod, akkor gondolkodni fogok arról, miként alakulhatna a jövőnk... közösen..., ami talán nem is itt lesz Afrikában. Akarod? Kedves...

- Akarom! - lehelte válaszképpen.

Tudta: most tényleg döntő változás következik be majd az életében, de jó lenne, ha - nem is tudta pontosan, miért, talán Diego emléke miatt - titokban maradna a dolog a többiek előtt még egy ideig.

Yvette erősen megdörzsölte a homlokát, hogy kizökkentse magát az ábrándozásból, nehogy megbántsa a barátait, hogy nem figyel a beszélgetésükre.

- Rogers doktor nagy lelkesedéssel vetette bele magát itt a munkába! - jelentette ki gyorsan Baltazár atyára tekintve, azért, hogy mondjon is valamit, de mégse áruljon el semmit.

- Hát persze, ezt mindannyian tudjuk! - ismerte el a pap. - Bár tévednék abban, amit az előbb állítottam - tette hozzá, és felsóhajtott. - De egy ilyen nagy tudású, energikus ember nem áll meg... Előbb-utóbb kevés lesz neki Narunguru, bármilyen csodalaboratóriumot építenek is ide!

18.

- Istenem! Havazik... - tört ki Gerdből az elragadtatás.

- Mi a különös ebben - kérdezte a taxisofőr hátrafordulva, miközben az indítóval babrált. - Ja, persze, maga a „nyolcnegyvenegy” Nairobi-i járatral érkezett...

- Honnan tudja? - volt Gerden a csodálkozás sora.

- Hja kérem, aki már több, mint húsz éve nyomja a pedált ebben a sárga ládában, mint én, az tudja, mikor érkeznek a jó járatok!

- És mi a jó a Nairobiból érkező járatban?

- Ezzel szoktak megjönni a vastag palik, akik Afrikába szaladgálnak a nemes vad szafarikra, hogy aztán itthon eldicsekedhessenek a babájuknak, micsoda tökös fickók ők... Pedig a legtöbbször csak össze-vissza pufogatnak, és észre sem veszik, hogy a vadőr kísérelők lövi ki a vadat helyettük. Nekem persze mindegy. Az a fő, hogy előző nap jól beszívnek a búcsú-lakomán, aztán a gépen is folytatják az ünneplést, és örömmámorukban szép vaskos borralót adnak nekem, amikor hazaviszem őket.

- Nem kellemetlen magának?

- Kellemetlen? Micsoda kérdés ez, drága uram? Én ebből élek! Egyébként is ezek a smucig palik máskor többnyire megpróbálják elbliccelni a borralót, most legalább önként és - szó szerint - dalolva adakoznak!

Gerd elmosolyodott. Tetszett neki ez a harsány, jó kedélyű, kopaszodó negyvenes pasas. Segített visszatalálni Európa hangulatába. Egyébként is - úgy érezte - csupa kellemes dolog történik vele.

Hosszú idő után, végre újra itthon van Brüsszelben, rövidesen láthatja az édesapját, gyönyörködhet a rég nem látott havasokban, annyi tömény dzsungelélmény után... Csak Tim hiányzott... nagyon hiányzott...

Így a repülőtérrel Wolfgang Winter szerény hajlékáig, melyet az utóbbi hónapokban bérelt ki - még így taxival is majdnem egy óra volt az út ebben a kora délelőtti csúcsforgalomban.

Csúcsforgalom - futott át Gerd agyán. - Milyen régen is találkozott ezzel a fogalommal. Narunguruban soha nem volt csúcsforgalom, sőt, semmilyen forgalom sem volt, ha leszámítjuk a vöröshangyák esős évszak előtti nagy vonulását.

- Gerd! Édes fiam!

Wolfgang Winter szemét előntötték a könnyek, amint átölelte rég látott édes fiát.

Egyáltalán nem szégyellte megatódottságát... olyan régen látta őt, és olyannyira hiányzott neki. Hányszor, de hányszor gondolt már arra, hogy talán sohasem találkoznak többé. Örökre elnyeli az a távoli Afrika.

Amikor megkapta a rövid, egysoros táviratot, alig akart hinni a szemének.

„December 8-án érkezem. Gerd” - állt a papíron. Többször is elolvasta, nézte, forgatta, még az is megfordult a fejében, hogy talán tévedés az egész, esetleg megtréfálta valaki, de aztán elvetette ezt a gondolatot. Ugyan ki fecsérelné arra időt, hogy egy magányos öregemberrel tréfálkozzon...

És most itt van, teljes életnagyságban, s átölelheti őt!

- Édesapám! - préselte ki magából a szót Gerd, szintén könnyeivel küszködve.

Aztán sokáig nem szóltak egy szót sem, csak álltak a nyitott ajtóban, és élvezték a másik forró ölelését...

- Meddig maradhatsz? - tudakolta kis idő múlva Winter úr, amikor kibontakoztak ebből a meghitt, apa-fia ölelésből.

- Azt hiszem, végleg... Nem megyek többé vissza... - jelentette ki Gerd mosolyogva.

- Végleg? - csodálkozott az idősebb Winter, s nem tudta, ez most jót vagy rosszat jelent a fia számára.

- Igen, végleg! Történt egy s más, és úgy tűnik, sikerült rendbehozni a sorsunkat...

- De, ugye nem keveredtél semmi gyanús dologba? - kérdezte az apa, s rosszat sejtve összeráncolta a homlokát. - Az első perctől kezdve félttem ettől az afrikai kalandtól!

- Ne félj! Nem történt semmi ilyesmi! - vigyorgott Gerd.

- Az jó! - bólintott az öreg Winter, aztán kézenfogta fiát, hogy körbevezesse a hajlékában.

Az egész lakás tulajdonképpen nem állt másból, mint egy nagyobbacska nappali szobából - a lépcsőházból közvetlenül ide lehetett belépni -, amely egyszerre biztosította lakója számára a konyha, az ebédlő és a pihenőszoba funkciót, valamint egy tágas fürdőszobából s egy apró, de hangulatosan berendezett hálóból.

Amolyan tipikus „legénylakás volt”, s bár Wolfgang Winterre ez a fogalom, hogy „legény” legfeljebb elméleti szinten illett csupán, mégis, egy ember számára igazán kényelmes volt.

- És mégis, mik az elképzeléseid a jövőre vonatkozólag? - kezdte újra a beszélgetést az öreg Winter, miután kényelmesen elhelyezkedtek a szoba közepén álló fotelekben.

- Nem tudom - válaszolta Gerd, de amikor látta, hogy az apja arca fájdalmasan megrándul, gyorsan hozzátette: - Még nem tudom... Tényleg! Olyan képlékeny még minden, olyan sok minden történt, és még több történhet... - elhallgatott, töprengő arcot vágva elvett az előttük álló apró asztalkáról egy pogácsát, amit az apja sebtiben, szinte észrevétlenül varázsolt elő a konyhaként funkcionáló szobarész egyik polcáról. - Tudod, Narunguruban sok minden történt... Nagyon sok minden...

- De hát miről beszélsz, az Istenért? - vágott riadt képet az öreg Winter.

- Na hát csak arról - kacagott fel Gerd -, hogy van egy csomó pénzem! Érted, apa? Részben sikerült teljesítenem, amit megfogadtam! Szereztem pénzt, s most már rendbe fogom hozni a dolgainkat!

- Hogy... hogyan szereztél pénzt? - rémüldözött az apa.

- Ne ijedj meg, kérlek, hidd el, minden rendben! - nevetett felszabadultan Gerd. - Tudod, ott Narunguruban, illetve a környékén kitért egy iszonyú járvány, a dzsungelláz, s én is belekerültem abba a stádba, akinek sikerült előkészíteni a kór leküzdését. Ezért aztán én is *kaptam egy csinos összeget jutalmul*, mivel részese voltam néhány alapvető fontosságú felfedezésnek... Most van annyi pénzem, hogy befejezhessem az egyetemem, talán rendelőt nyissak vagy ilyesmi, s ráadásul addig is van miből élni, de... - körülnézett - de nem itt...

- Ez igaz? - kérdezte Winter, és könnyek szöktek a szemébe.

- Igaz, de még nem minden... Az is lehet, hogy megnősülök...
- És ki a szerencsés? - csillant fel a hírre az öregúr szeme.
- Várj, apa, hamarosan megtudod... - jelentette ki Gerd roppant titokzatos képet vágva.

- De hát ez lehetetlen! - kiabált Gerd a telefonba, aztán idegességében kétszer oda is csapta az asztal lapjához a kagylót. - Ismétlje még egyszer! Talán nem jól értettem. Mi a csoda történt Mememével?

- Zrrr... Reccc!... Krakk... Halló! - hallatszott a készülékből.

Hatalmas reccsenés, elektromos zaj áradt a kagylóból, de azért átszűrődött rajta annyi, hogy Baltazár atya van a telefonnál, és valamit nagyon magyaráz Gerdnek.

- Balti atya? Honnan hív? A kórházból?

- Neem! - Reccs... krakkk... - Nairo... - krecs... - biból...

- Nairobiból, a missziós irodából? - üvöltött Gerd önkéntelenül.

- Igeeen! Mememét elrabolták! Gyere fiam, ha tudsz...

- Elrabolták, de hát... - nem tudta befejezni. Bontott a vonal...

Gerd szívét jeges marok szorította meg. Mememe...

Tudta: mennie kell, mert semmiképpen sem lenne maradása! Néhányszor megpróbált kapcsolatot teremteni a misszióval, aztán a kórházzal is, de sikertelenül. Csomagolni kezdett, noha tudta, hogy ez majdnem esztelenség, hiszen előbb információkhoz kellene jutnia, de nem tudott uralkodni magán. Nagyon benne volt még a dzsungel világa, az ott átélt események hatása...

- De fiam! Szinte csak most érkezted - döbrent meg a hír hallatán az idősebb Winter.

Valóban, Gerd épp csak nekilátott elrendezni új életüket. Épp csak hogy átköltöztek új lakásukba, a *történelmi Brüsszel központjába*, a turisták által oly kedvelt Grote Markt közelébe, ahová apja vágyott, gondolva: délutáni sétái idején jó lesz elvegyülni a vidám sokadalomban. Na és épp hogy helyet keresett a pénzének egy bróker cég segítségével, s már-már a tanulmányaira figyelt volna, amikor beütött ez az újabb krach Mememével!

- Apám! Nem meséltem még neked Mememéről! Csak célozgattam arra, hogy van valaki... egy lány. Na, Mememe az. Már afrikai utam elején megismerkedtünk. Igaz, aztán a Naranguruban töltött idők alatt nem találkoztunk, ám sokat, nagyon sokat hallottam róla... és... és egyre jobban beleszerettem. Így, plátói alapon. S képzeld, apa, Mememe viszonzta... pedig nem sok esély volt rá, hisz alig ismert, s ráadásul a megboldogult és azóta méltán hőssé avatott Lopez doki kedvese volt egy időben, de szegény Lopez másba szeretett bele - khm... khm... ez sem volt egy egyszerű eset, tanúsíthatom... Aztán Mememe - úgy tudom - előbb kiábrándult a dokiból, majd amikor a katasztrófális események végeztével eljöttem a dzsungel-kórházból, meglátogattam Mememét Nairobiban, s hogy-hogynem, sikerült rávennem, hogy menjünk el két hétre egy varázslatos szafarira... Hát apa! Ez a szafari tényleg varázslatos volt... Annyira, hogy fülig szerelmesen tértünk vissza Nairobiba, s ott azon nyomban eljegyeztük egymást... Csak arra vártam, hogy itt rendeződjenek a dolgaink, s máris hoztam volna bemutatni... - hadarta Gerd mindezt egyszerre, aztán mély lélegzetet vett, mert már kis híján megfulladt, majd szorongó arccal elhallgatott.

- S mondd csak, fiam - vágott elképedt fizimiskát az öreg Winter -, ez a Mememe nem egy fekete lány?

- No, de apa! Nem mindegy az neked, hogy fehér vagy fekete, ha szeretem?

- Hát... izé... dehogyisnem... - szedte össze magát az apa. - Persze, hogy az számít, hogy szereted, meg ő is téged, s hogy rendes asszony lesz, meg családanya és ilyesmi... - próbálta kivágni a rezet (biztos - ami biztos). - Meg hát az asszony ugye a konyhában ismerszik meg igazán, és - megnyalta a szája szélét - azt hallottam valahol, hogy ezek az afrikai lányok nagyon tudnak főzni... - aztán elmosolyodott. - Ennek azt hiszem épp te vagy a bizonyítéka, mert téged igazán megfőzött...

Szokatlanul fullasztó volt a meleg Nairobiban, amikor Gerd gépe leszállt. Pedig ebben az évszakban inkább amolyan turistacsalogató, száraz, de kellemes idő szokott lenni.

Rögtön taxiba vágta magát, és a misszió irodájához hajtatott.

Nyegere atya tartotta a frontot az irodában, Gerd senki mást nem talált. Nyegere atya mindössze két napja került ide Botswanából, de azért nagy vonalakban tudott némi tájékoztatást adni az eseményekről:

- Nézd fiam! - mondta a mosolygósképű, fiatal pap. Ebben az országban hol a sikerek csúcán van minden, hol a borzalmak mélyén. Gyönyörű tájak, remek nemzeti parkok, pénzes turisták özöne egyrésről, földrengés, sáskajárás, járványok másrésről. Az én szegény afrikai népem is ilyen, mint ez az ország... Gazdagság, gyönyörű nagyvárosok egyfelől, sárkunyhók, éhínség, őskori állapotok másfelől. Ez a millió színű Afrika.

- Értem, értem atyám, de most arról beszéljen: mi van Mememe M'Kubungával? - türelmetlenkedett Gerd.

- Ja igen, Mememe. Az úgy történt... de, várjunk csak! Mi köze van magának M'Kubunga kisasszonyhoz? - ráncolta a szemöldökét Nyegere atya.

- A menyasszonyom!

- A menyasszonya? Na ne... - csodálkozott az atya. - Maga egy fehér úrfi a messzi Európából...

- Na és?

- A fehér sahibok nem szokták eljegyezni a szegény kis néger lányokat...

- Mememe nem szegény kis néger lány!

- Na ja, az az egyetem? Ugyan, egy fecske nem festi fehérre a feketét...

- De én nem is ezért... hanem... Na, de mit akadékoskodik itt nekem? - gurult dühbe Gerd. - Szeretem őt! Feleségül akarom venni, és tudom, hogy ő is szeret!

- Na, ezt meg honnan tudja?

- Ő mondta!

- Ő? Ugyan, egy nő? - legyintett fráter Nyegere.

- Héj! Ember! Maga eddig védte a szegény kis fekete lányt!

- Az más! - biccentett Nyegere. - De most a férfiakat védem... az előbbre való szempont.

- Atyám! - fogta meg Gerd a pap vállát. - Most már térjünk a lényegre! Mi van a menyasszonyommal? Mondja meg már végre!

- Hát nem is tudom pontosan. Felrobbant a kórház, a terroristák ugye... és minden lángban állt és... és akkor Kawaki meg Bubuki... vagy ki a szösz... na és óriási volt a lövöldözés és halottak is voltak, de... váltságdíjat követeltek... - hadarta Nyegere, aztán hirtelen nem kapott levegőt, mert Gerd vasmarka a nyakára zárult.

- Hol... van... Mememe?!

- Nehem... jaj... nem tudom! - nyögte az atya, majd elalélt Gerd markában. A dühös férfi elengedte, erre összecsuklott, mint valami krumpliszák.

Gerd nagyon dühös és türelmetlen volt. Kiszaladt a missziós iroda kis teakonyhájába, vett egy nagy pohárnyi vizet, s aztán visszafutott a földön fekvő Nyegere atyához, s a fejére zúdította.

Nyegere fújtatva, prüszkölve tért magához, de még mielőtt bármit is mondhatott volna, Gerd ismét elárasztotta a kérdéseivel.

Az atya hebegett-habogott, nyögött zavarában, de aztán elárulta a hétpecsétes hadititkot: *Mememét elrabolták a terroristák, és egymillió dollárt követeltek érte.* A hatóságok és a misszió hajlandó volt az összeg kifizetésére. A misszió meg is kezdte a pénz összegyűjtését, amikor az emberrablók váratlanul megváltoztatták a követelésüket, és ettől kezdve a dzsungelláz ellenszerének összetételét követelték ráadásnak. Ami némileg meglepte mind a hatóságokat, mind a missziót, hiszen a vakcinát nagy mennyiségben gyártják már, s gyakorlatilag mindenki hozzá fog férni, akinek szüksége lehet rá. Rogers doktor arra gyanakszik, hogy van is nekik, csak nem elegendő ahhoz, hogy valami kísérlethez használhassák. Ő azt hiszi, biológiai fegyvert akarnak gyártani belőle, némi átalakítás után. *Állítólag megint elkezdődött a versenyfutás az idővel,* mint a dzsungelláz kitörése idején. Rogers doki most rá akar jönni, milyen fegyver készülhet a dzsungelláz vakcinájából, s ha rájön, akkor megtalálni annak is az ellenszerét vagy ilyesmit, nem is tudom...

- Értem, értem, és hol van Baltazár atya?

- Hát Narunguruban, természetesen, a helyreállítást vezeti, meg részt vesz a Mememe elrablóival tárgyaló osztagban.

19.

A gép könnyedén landolt Narunguru repülőterén. *Most már nem volt nagy ügy*, mint amikor Gerd, alig egy éve jött ide. *Nagy változások történtek azóta erre felé.* Egy hatalmas kórház állt a kis missziós létesítmény helyén. A leszállópályát kibetonozták. A földrengés alatt megrongálódott kis falu helyén apró, de szép és összkomfortos házikók álltak. (Minden szép volt és rendezett.) Fehér köpenyes nővérek és orvosok sűrögtek-forogtak, de volt itt tűzoltó és rendőr is bőven, mert az idill csak látszólagos volt, hisz az új kórház egyik szárnyát valóban felrobbantották. Kész csoda, hogy nem volt áldozat, csak néhány könnyebb sérülés. Persze a dzsungelláz rohamának már vége volt, és ebben a szárnyban főleg csak raktárak, illetve üres tartalék kórtermek voltak.

- Kedves barátom! - sietett elő Baltazár atya, csakúgy, mint régen! - Be örülök, hogy látom!

- Mi van Mememével? - vágott bele, in medias res, Gerd.

- Hát igen. Ezért hívtalak, fiam. Jobb, ha itt vagy te is, hiszen tudom, hogy a drága Mememe és te közel kerültetek egymáshoz, s én ennek nagyon örülök!

- Tudja, atyám, feleségül akarom venni! *Tényleg!* És most... - váratlanul elsírta magát, akár egy gyerek - ... nincs Mememe...

Baltazár átkarolta a férfi vállát.

- Nem szabad! Nem szabad elkeseredni! Küzdened kell! Meg kell mentened Mememét! *Neked* kell megmentened! *A te asszonyod!*

Gerd Winter, Bubuki (akit Rogers doktor maga mellé vett tolmácsnak és tanácsadónak ős bölcsessége miatt, s azért mert beszélte a közeli és távolabbi környék minden nyelvét, nyelvjárását), *Kawaki*, a bűvös vadász, aki viszont széles e vidék minden fűszálát, barlangját, széljárását ismerte, *dr. Daniel Dorunga* a különleges ügyosztály nyomozója és *L'Fage*, az „ököl”, a nemzetközi „szaktekintélyekből” álló kommandóscsapat vezetője, és persze páter *Baltazár*, az atya régi kunyhójában. (Már csak az állt a régi házak közül, mert a puritán Baltazár nem engedte lebontani.)

- Uraim! - vitte a szót dr. Durunga - azt hiszem, zsákutcába jutottunk. Az eddig tárgyalások nem vezettek semmiféle kézzelfogható eredményre. Azt sem tudjuk, kivel állunk szemben valójában. Tiszta örület az egész! Ezek a tébolyultak robbantanak, aztán eltűnnek, magukkal cipelnek egy nőt, és nem Rogers doktort, aki a legnagyobb fogás lehetett volna, pedig nyíltott rá lehetőségük. Valahogy nem áll össze a kép...

- Nos, szerintem szándékosan kuszálják össze a szálakat, és még *nem álltak elő az igazi „farbával”*, bár lehet, hogy nincs ilyen - vélekedett L'Fage százados. - Mindenesetre kétségtelen, hogy sok az improvizatív elem, és némileg amatőrökre vallana, csak hogy az akciójuk nagyobb szabású volt annál, amit holmi amatőrök össze tudnak hozni. És a robbantás módja, meg az a tény, hogy tudták, hol kell robbantani ahhoz, hogy ne legyen tömeghalál, s így ne kerüljenek a nagyközönség szemébe az ördögfajzatok képébe, ez viszont profira vall. A profik nem ölnek feleslegesen, és terrorakció esetén megpróbálják megszerezni a lakosság szimpátiáját, kvázi mintha értük vagy helyettük tennének valamit!

- De miért Mememét vitték el? - hajtotta a kezébe a fejét Baltazár atya - hisz ő mint „túsz” szinte „értéktelen”! Legalábbis például Rogers barátunkhoz képest! Örület!

- Khm. Azt hiszem, még hozzá változatlanul - szögezte le dr. Daniel Dorunga -, hogy Miss. M'Kubungát tévedésből vagy téves információk alapján rabolták el... Talán összetévesztették - s szerintem ez a helyzet - Sonja kisasszonnyal, aki Rogers doktor legközelebbi munkatársa, s szintén birtokában van minden tudásnak, ami a vakcina dokumentációját illeti.

- De mit... mit tesznek most? - kérdezte zaklatottan Gerd.

- Természetesen tovább tárgyalunk! - jelentette ki dr. Dorunga.

- Tárgyalni, tárgyalni - morgott Kawaki -, mindig csak tárgyalni. Fehér sahibok ezzel leplezik a tehetetlenségüket.

- Micsoda? - pattant fel L'Fage.

- Csak nyugodtan! - kapta el a karját dr. Dorunga.

- Igen! Fehér sahibok csak lefetyelni, mint tétova páviánok! Majd Kawaki megmutatni! Odamenni csúnya feketékhez, és kiszabadítani!

- Kawaki egy randa erdei hangyaevő, de ezúttal igaza van! - vágott közbe Bubuki, mielőtt bárki megszólalhatott volna. - Maguk fehér sahibok össze-vissza halandzsálnak mindenfélét, de fogalmuk sincs, hogy kell a bennszülött emberrablókkal bánni! De Bubuki tudja, minthogy Bubuki nagyapja és az ő nagyapja is tudja. És Kawaki, meg a nagyapja, meg az ő nagyapja is tudja, mert mi birtokában vagyunk valaminek, aminek a fehér sahibok sohasem, s eleve meg sem értenének. Fehér sahibok megmutatták, hogy igyekeznek, de kudarcot vallottak!

- Na, de én nem vagyok fehér! - vágott közbe dr. Daniel Dorunga.

- De igen! A szívében Dorunga is fehér, mert az szeretne lenni! Úgy él, úgy gondolkodik, mint a fehérek - legyintett Bubuki. - Majd Kawaki, Bubuki meg ez a Winter gyerek elmegy, és kiszabadítja Mememe kisasszonyt!

- Nem! Nélkülem egy lépést sem! - emelkedett fel L'Fage százados.

- Jó. L'Fage sahib jöhet! Erős, jó harcosnak látszik. Nem ér fel ugyan Kawakival, de meg tudja csinálni, amit kell, nem lesz utunkban. Majd vigyáz a Winter fiúra.

- De a mi Paulunk nem alkalmas ilyen kommandós izékre - rettent meg a gondolattól Baltazár atya.

- Khm! Brrr... - köszörülte a torkát Kawaki. - Meglepő, hogy ez a békaevő sivatagi gyík Bubuki nekem adni igazat. Legrosszabb álmaimban sem lenni ilyen, hogy a békaevő Bubukival ugyanazt gondolni, pláne együtt szabadító akcióra menni. Brrr! - rázkódott össze. - Rémesnek lenni! De úgy látni: muszáj! Csak mi tudni túljárni csúnya fekete rablók eszén. De Paulra szükség lenni! Az ő szerelme kell. Segít megtalálni Mememe! Kawaki már egyszer megmenteni Winter úrfi, a leopárd torkából. Majd megmenteni ezután is! Balti atya nem félni!

- Hát jó! Felőlem! - sóhajtott Baltazár. - De mit szól ehhez a hatóság képviselője?

- Nem látom akadályát, különösen így nem, hogy a százados is velük tart. Ő kitűnő szakember... - jelentette ki dr. Dorungo, a „hivatal” képviselője, s közben *arra gondolt, milyen jó, hogy nem neki kell menni alkudozni a vademberekkel.*

- Én is megyek!

A váratlan kijelentésre mindenki a hang felé fordult. Yvette L'Amore (az újdonsült Rogersné) állt az ajtóban.

- Na, de kedves Yvette! - kiáltott fel Baltazár atya. - Hogy képzeled?

- Rogers doktor, az én drága Timem most halt meg a kórházban...

Döbbsent csend fogadta a bejelentést...

- Hogyan? - kérdezte Baltazár atya, aki elsőnek ocsúdott fel.

- Ő is megsebesült a robbantás során, csak eddig titkoltuk, hogy ne törjön ki pánik a betegek között, de most sajnos komplikációk léptek fel, és nem bírta a szíve... - sóhajtott a nő letörten.

- De hogy lehet, hogy erről még én sem tudtam? - kérdezte Baltazár.

- Senki sem tudta, csak én, Sonja, az új sebészünk, Baltimore doktor, két ápolónő, és dr. Dorunga meg a fél világ. Ő is csak utóbb értesült, amikor ideérkeztek. A terroristák támadása után.

- Maga tudta? - nézett Baltazár atya döbbsenten a különleges ügyosztály nyomozójára.

- Igen! És én követeltem a titoktartást is. Tényleg azért, hogy ne törjön ki valamiféle pánik a betegek között, hiszen - úgy tudom -, most Rogers doktor töltötte be azt a szerepet a bennszülöttek között, amit korábban Lopez doktor! Meg aztán ez a szomorú hír a túsügyre is káros kihatással lehet, ezt se feledjük - vágott fontoskodó képet a „hivatal embere”.

- Hát ez nagyon lesújtó hír... - fogta a fejét fráter Baltazár. - Először Diego, és most Tim is... Mind a ketten nagyszerű emberek voltak... *Igazi hősök!* - elcsuklott a hangja. - De most mi lesz a kórházzal? Mi lesz ezzel a sok szegény szenvedő emberrel? Hol találunk most valakit, aki két ilyen ragyogó elme helyére léphet? Uram Teremtőm! Mit tegyek most? - fohászkodott Baltazár atya őszintén kétségbe esve.

- Lesz megoldás, abban bizonyos vagyok, mégpedig hamar - jelentette ki Gerd. - De uraim, most koncentráljunk Mememe megmentésére - tette hozzá szokatlanul határozottan.

- Khm. Esetleg Gerd is jó lenne nagyfőnöknek! - dörmögött Kawaki, csak úgy maga elé, de aztán, mint aki maga sem hiszi, hogy ez lehetséges, hozzátette: - Kár, hogy túl fiatal ehhez...

Fráter Baltazár egyedül üldögélt roskatag bungalójában, kezében az elmaradhatatlan teáscsészével, és várta a híreket. Már három napja elment a „különítmény” Kawaki vezérletével, de még semmi hír, pedig vittek magukkal egy kis hordozható katonai adóvevőt.

Hörpöl egyet a csészéjéből, aztán nagyot fűjt, mert kissé forró volt még az ital, s megégette a szája szélét. Tyimofej jutott eszébe, pontosabban az ő nagy titka, amelyet sokáig, évtizedekig őrizgetett, s amit végül a „legzivatarosabb napokban” meggyónt neki, noha nem volt katolikus, de ezt persze nem tartotta egyikük sem akadálynak.

Valójában súlyos titok volt az, ami Tyimofej lelkét nyomta. Súlyos és régi, amely egész életében ólomsúllyal nehezedett rá. Tyimofej még ifjú orvos korában (a festői Szevasztopolban) beleszeretett egy lányba, Maruszjába. *A történet innen már gyönyörű is lehetett volna, de nem az lett...* A szülők (ahogy ez gyakran megesik a világban) elleneztek a házasságot. De a szerelmesek viszont sehogyan sem akartak egymás nélkül élni, így egy szép napon megszöktek otthonról, egész addigi életüket maguk mögött hagyva. Kalandos úton Ulan-Batorba jutottak, Mongóliában. (Itt keresett magának állást az ifjú doktor.) Már-már azt hitték, hogy szegénységben ugyan, de boldogan élhetik le az életüket a kedves mongol pásztorok között, amikor Maruszja megbetegedett. Tyimofej tudta, hogy vissza kellene menniük Szevasztopolba, mert itt nem fognak tudni segíteni Maruszján, de a lány nem akarta, félt, hogy szétválasztják őket, pedig már első gyermeküket hordozta a szíve alatt.

Tyimofej végül is engedett kedvesének, és maga kezdte gyógyítani, de sikertelenül. Egy szomorú, borús-esős napon aztán Maruszja átadta lelkét a teremtőjének, a szíve alatt hordozott magzatával együtt. Tyimofejben ekkor megszakadt valami... *Elvesztette mindazt, ami az élet-hez kötötte.* Legszívesebben kútba vetette volna magát, ám nem ezt tette. Úgy érezte, ez túl könnyű megoldás lenne. *Bűnhődni akart!* Bűnhődni, amiért nem vitte Maruszját Szevasztopolba, amíg lehetett volna. S bűnhődni azért is, mert orvos létére nem tudta megmenteni a kedvesét, s jövődő gyermekét... Évtizedekig cipelte magával ezt a kínt, s ezért is „számúzta magát” Afrikába. Most aztán úgy érezte, talán eljött az idő, hogy feloldozásért esedezzen. S ehhez nem is találhatott volna jobb segítséget, mint kedves barátját, Baltazár atyát.

- Hej, hej... - mondogatta az atya - mily különös útjai vannak a Teremtő akaratának. Néha olyan nehéz megérteni. Olyan nehéz tiszta szívvel vállalni a megmérettetést. De az Úr jó. És jó az, amit ad az embernek. Soha, egy pillanatra sem szabad kételkedni ebben. - Baltazár atya arcán két forró könnycsepp két az ő szeretett Tyimofej barátja kedvesének és gyermekének emlékére... Aztán eszébe villantak az élők s a bajbajutottak... és újabb forró könnycseppek jelentek meg a szeme sarkában, de ezúttal már az aggodalom, s a féltő szeretet könnyei.

Kawaki ment elől és hosszú görbe késével ütötte, vágta a dzsungel liánjait, kusza-kúszó növényeit, hogy utat nyisson a kis csapatnak. Bubuki Gerd mögött lépdelt, és be nem állt a szája.

- Tudja, fehér sahib, ezek a zahirik nagyon vad népek. Nem is feketék, mint mi, hanem fehérek, mint a szellemek, de azért nem olyan csúnyák, mint maguk, európai sahibok, mert nincs olyan randa orruk, mert - már megbocsásson, Gerd sahib - a maguk orra olyan nagy, mint a varjú csőre... Szóval ezek a ki tudja honnan idekeveredett zahirik mindig is rablásból éltek. Jó pénzért bárhova betörnek, bármit elrabolnak. Embert is, mint most. Jól gondolta Kowaki, amikor rájött, a kórház is a zahirik robbantották fel, meg a fehér Misst is ők rabolták el. Ki gondolt volna egy ilyen hangyaevőről, amilyen ez a Kawaki, hogy ennyire okos. Még a végén megkedvelem! Brrr - összerázkódott az egyelőre rémisztőnek tűnő gondolattól.

- Áll! - kiáltotta egyszerre csak Kawaki a menet élén. Mindenki megállt, Kawaki pedig máris felmászott - egy csimpánz ügyességével - egy jól megtermett öreg fára.

- Mit csinál? - kérdezte Gerd Bubukit.

- Fontoskodik! Kell egy kis színház, hogy fitogtathassa a fontosságát - köpött egy hegyeset Bubuki. - Onnan sem lát semmit ebben a sűrű rengetegben... Csak ez így nagyon látványos.

- Na, de Bubuki! Nem túlzás ez? - csodálkozott Yvette.

- Ugyan, dehogy! Kawaki szeret fontos embernek látszani, mint általában a gyíkevő dzsungelrókák. De azért jó ember! El kell ismerni, bármily hihetetlen is az ilyesmi. És meg fogja találni a zahirik táborát.

- Mégis, kik ezek a zahirik, és tényleg, valójában miért rabolták el Mememét? S miért oly biztosak abban, hogy tényleg ők a tettesek?

- Ja, ezt nem kunszt kitalálni. Errefelé mindenki tudja, hogy a zahirik bűnözésből élnek. Nem értenek máshoz. Jó harcosok, de rossz földművesek és vadászok, pontosabban semmilyenek, mert csak bérablásból, meg bérrobbantgatásból élnek! *Bérbűnözők!* Ez is egy foglalkozás, mint a gépíró, az állatidomár és a pedagógus. Szerintem előbb-utóbb szakszervezetet is alakítanak. Szóval ezek a bérből és fizetésből élő bűnözők bárkinek bármit megcsinálnak

pénzért, s a legegyszerűbb őket felfogadni. Na, persze tudom, most azt kérdik, ha ezt mindenki tudja, akkor azok a hivatalos sahibok miért nem tesznek valamit... Hát csak azért, mert a zahirikat nem tudják elkapni, mert mindig eltűnnek, mint a szél... A táboruk hollétét pedig csak Kawaki ismeri. Csak ő talál oda a zahiriken kívül. Mint ahogy most is oda fog találni...

- De hogy lehet, hogy Mememét rabolták el? Ezt most sem értem!

- Hmm... - vakarta meg az állát a bölcs Bubuki. - Pedig egyszerű! Összetévesztették Sonjával, ahogy Balti atya is mondta. *Mememe rossz időben volt rossz helyen*, s a zahirik nem értették meg pontosan - a jelek szerint - ki is az igazi célpont. Pedig eddig erről még nem hallott senki, hogy a zahirik tévedtek volna. Na, de ez rajtunk most nem segít. És az is igaz - úgy tudom, hogy az egész mögött a fehér uraságok nagy fene biznisze van, a fegyverüzlet. Mememének egyszerűen pechje volt. De most kiszabadíthatjuk!

- Hé, ott lent! - kiáltott ekkor Kawaki. - Megvan a tábor! Kawaki látni!

- Hányan vannak, mit lát pontosan? - kérdezte dörmögő hangján L'Fage százados.

- Nyolc-tíz fehérfejű lenni, fegyverrel. Több nem lenni, legalábbis Kawaki nem látni! Lenni még több kunyhó két körben. Az egész egy kicsi tisztáson lenni, valami sűrűvel körülkerítve.

- Akkor rajtuk ütünk! - jelentette ki a százados.

- Nana! - jegyezte meg Bubuki. - Azért ne kapkodjunk el a dolgot.

- Ejh, te kis cerkófmajom! Te akarod megmondani egy katonának, hogy mit csináljon? - fortyant fel L'Fage.

- Hm! - jegyezte meg Bubuki, s a következő pillanatban a százados arra lett figyelmes, hogy egy bozótvágó kés hegye feszül a hasának. - Azt hiszem, ezt a cerkófmajom dolgot át kéne értékelni! Itt a dzsungelben még Bubuki is százszor többet ér, mint egy jöttment sápadt arcú százados, ahogy azt az a bizonyos Winnetou nevű egzotikus kisebbségi regényhős mondaná, aki a maguk kedvenc gyermekmeséjében egy mesterlövész idegenvezető vagy mi...

- Na jó, jó! - hőkölt vissza L'Fage. - Nem akartam megsérteni, méltóságos bennszülött úr!

- Az más. Akkor minden oké! - szalutált Bubuki vigyorogva. - Higgye el, százados - tette hozzá békítőleg, és közben belekarolt a meglepetésében sóbálvánnyá merevedő L'Fage-ba -, én nem rajongok érte, de el kell ismerni: ez a Kawaki egy *őstehetség*. Ha a maguk valamelyik nagy országába született volna, akkor legalább olyan híressé lenne, mint az a bizonyos tüzer-tisztcske, aki később törzsfőnök lett egy felvágottról elnevezett városban, és ebből kifolyólag felvehette a törzs leghíresebb „tüzes vízének” a nevét... Hogy is hívják?... Na... Vodka császár?... Nem... vagy... vagy... Courvoisier? Nem, az sem. Ja, megvan, tudom már: Whisky! Igen Bourbon Whisky, Franciaország császára!

- Napóleon volt az illető - jegyezte meg L'Fage lemondóan.

- Nem! Az egy napolaj, de szintén ismert! - javította ki Bubuki.

Kawaki közben lemászott a fáról, s egykedvűen megszólalt:

- Haditanács! - Aztán elővarázsolt a tarsolyából egy irdatlan nagy fej vöröshagymát, és jóízűen beleharapott.

- Pfuj! - jegyezte meg Yvette némi jogos undorral.

- De fehér, kisanagysád! - vágott sértődött képet Kawaki. - A hagyma megpezsdtíteni az ember vére, és jobban tudni gondolkodni!

- Ez szép, de mégis, mi lesz? Ha már egyszer a fél őserdőn átcsúsztunk, másztunk? - türelmetlenkedett L'Fage, az „ököl”.

- Kawaki most elmenni a táborba körülnézni, hogy Mememe pontosan hol lenni, és hány ronda zahirit kell agyoncsapni miatta! - mondta a bűvös vadász.

- Egyedül mész, Kawaki? - lepődött meg Gerd.

- Igen! Kawaki olyan, mint a fűszál, a bokor, a levegő! Ott van, de mégsem észrevenni senki - harapott egy utolsót a hagymából, aztán a maradékot elegáns mozdulattal maga mögé hajította, aztán szinte ugyanazzal a mozdulattal neki is indult.

- No hiszen! - dörögött L'Fage. - Szép kis haditanács volt ez! Ez a bűvös muki, csak így, ukmukfukk faképnél hagyott, mi meg állunk, mint szamár a hegyen, amikor megkapta a tanácselnöki kinevezést.

Kawaki úgy vágott át nesztelenül a zahirik között, hogy az örök a légyzűmmögést hamarabb meghallották volna, mint őt. Pedig a zahirik egy sűrű, szögesdróttal összefűzött tüskés bokorsorral vették körül a kis tisztáson álló táborukat, de Kawaki bozótvágó késének néhány csapásával rést nyitott rajta, s már kúszott is befelé a kunyhók közé. Az első kunyhó falánál meglapult, és beleszagolt a levegőbe. Kereste a női parfüm illatát. Mememe ugyanis elég sokat locsolt már magára eddig boldog leányéletében, hogy Kawaki így is, néhány napnyi locsolás kihagyása után is érezze az illatát, mert amúgy azzal kevéssé kellett számolnia, hogy fogvatartói esetleg válogatott illatszerekkel kedveskednének neki. De Kawaki a bűvös vadász így napok után is megérezte Mememe parfümjének illatát. Az orra azt jelezte, hogy a lányt az egyik - külső körben lévő - építményben „rejtették el”... Látszott, hogy a zahirik egyáltalán nem számítanak támadásra vagy valamiféle szabadító akcióra... Kawakinak ez persze igazán kapóra jött! Nem sokat tévovázott hát, hanem belopózott a kunyhóba, a lány mellé.

- Pszt! Mememe! Nem szólni! Kawaki van itt - suttogott a vadász, s rátapasztotta a kezét a meglepett fogoly szájára.

- Kawaki! - kapta el a fejét Mememe, aztán, amint felismerte a bűvös vadászt, és széles mosoly terült el az arcán, de visszafojtotta a feltörő heves örömét. Volt hozzá elég lelki ereje.

- Mememe, elvágom a köteleket. Jönni velem! - súgta a lány fülébe. Mememe egy priccsen feküdt, valósággal gúzsba kötve.

Kawaki néhány nyisszantással elvágta a köteleket.

- Jönni utánam, Mememe!

A lány megpróbált felülni, s utána lábra állni, de - legnagyobb elkeseredésére - nyomban összerogyott.

- Kawaki! Nem tudok járni! Napok óta össze vagyok kötözve. Elszállt az erő a lábamból...

- Nem baj! Kawaki hozni segítséget! Kawaki jó vadász, bűvös vadász, Mememe örülni fog, mert Kawaki még meglepetést is hozni!

- Meglepetést? - csodálkozott a lány, de amikor a vadász hamiskás mosolyát észrevette, majdnem felsikoltott: - Csak nem... Uram Istenem! Gerd!

- Pszt! - súgta a vadász. - Kawaki menni és jönni Gerddel, meg a többiekkel - ígérte, aztán villámgyorsan eltűnt.

- Hoppsza! Már itt is lenni! - jelentette ki Kawaki, ismét a tanácstalan „felmentő sereg” közé cseppenve. - Megtalálni Mememe! De ő sajnos most nem tudni járni! Sokáig lenni megkötözve! Mindenki figyelni! Yvette kisasszony itt maradni Bubukival és a poggyással. A többiek velem jönni, mert mi kihozni Mememe! Aztán futni haza!

Ellenvetés nem lévén, a férfiak libasorban Kawaki után settenkedve elindultak a zahiri tábor felé.

Megint észrevétlenül sikerült bejutni a táborba. Hiába, ezek a zahirik nagyon elbízták magukat! - állapította meg magában L'Fage, egy szakértő csodálkozásával.

Ugyanilyen könnyen jutottak be az őrizetlenül hagyott Mememéhez is. (Miközben 4-5 zahiri néhány méterre sütögette a pecsenyéjét a tábortűz körül, s előre ivott a medve bőrére.)

Nagy volt az öröm, amikor Mememe és Gerd meglátták egymást, és ajkuk összeforrt a rég várt forró csókban.

- Na, hagyjuk a szexet, fiatalok - mordult rájuk a százados - most itt csatában vagyunk!

- Nem bölcselkedni! Felkapni Mememét - mondta Kawaki -, aztán intett Gerdnek, hogy emeljék a lányt, és induljanak.

- Oh! - sikoltott ekkor fel Mememe váratlanul. - A lábam!

Kawaki a szó szoros értelmében „elfehéredett”.

- Nem jajongani! Tűrni! Ezt meghallani gaz zaharik!

Sajnos a „bűvös” vadásznak volt igaza, mert odakint kiabálás kezdődött és futó lábak dobogása.

- Lebuktunk! - sóhajtott Gerd. - Most mi lesz?

- Maguk csak menjenek! Majd én fedezem a társaságot - húzta ki magát peckesen L'Fage, az „ököl”.

Nem volt idő vitára, annyi biztos! Kitódultak a kunyhóból (Gerd és Kawaki a lánnyal), és futni kezdtek a bokrok irányába. L'Fage (az „ököl”) azonban szétterpesztett lábbal megállt, és géppisztolyából széles, kaszáló mozdulatokkal megsorozta a támadókat, aztán előkapott egy csomag gránátot, és az ellenség közé vágta. Óriási volt a hatás, mert a támadó gránátok közt volt két füstgránát is. Így a robbanás hatalmas zaját még sűrűn gomolygó püspöklila mesterséges füst is követte!

Bumm! Bumm! - a gránátok hatalmasat szóltak. A lila füst misztikus környezetet varázsolt a kunyhók közé. A zahirik megtorpantak, és éktelen jajveszékelésbe csaptak!

Kawaki üzte, hajtotta társait.

- Menni, menni, amíg nem késő! - üvöltötte, és mindannyian iszkoltak a bozótsövény irányába, hogy a fák között fedezékre leljenek.

Ez nem is volt buta gondolat, mert a zahirik némi éktelen üvöltözés és jajveszékelés után ismét üldözőbe vették őket, s csak úgy süvítettek a golyók mindenfelé.

Szerencsésen átjutottak a bozótakadályon, és már az első fáknál jártak, amikor L'Fage („az ököl”) felordított.

- Aúúú!

- Na! Mi lenni már megint az Ököl úrral? - szólt hátra Kawaki nyugósen.

- Eltaláltak! A térdem! - vágott keserves arcot a százados. - Nem tudok tovább menni!
- De muszáj lenni - szólt határozottan Kawaki, s igen gondterhelt képet vágott.
- Ugyan! - kiáltott a százados. - Vigyék a nőt, én feltartóztatom ezeket a gazembereket, nekem most már ügyis mindegy.

Kawaki hosszú kutató pillantást vetett L'Fage, az ököl arcára, aztán elismerően szólt.

- Ököl úr bátor katona! Kawaki elismeri. Sajnos igaza van. Nekünk menni kell, Ököl úrnak maradni és hősnek lenni! - a többiekhez fordult: - Na, akkor indulni! - mondta, és kissé esetlenül, de európai módra meghajolt a százados előtt, aztán pedig Gerddel újra felkapták Mememét, akit csak egy másodpercre tettek a föbe, amíg Kawaki a századossal volt elfoglalva.

- Gyerünk, gyerünk! - üvöltötte tőle szokatlan ingerültséggel.

Még látták, amint L'Fage, az ököl elhajítja utolsó gránátjait is, és épp sorozatot készül leadni fegyverével, amikor hirtelen megvonaglott, s hangtalanul elterült a földön.

- Telitalálat - mondta bánatosan Gerd. - Egy jó emberrel kevesebb! A jó Isten adjon neki nyugodalmat.

Rohantak, ahogy tudtak. L'Fage hősiessége nem volt hiábavaló, mert az üldözők elmaradtak. Az Ököl gránátjai úgy látszik „odacsaptak”.

Bubuki már a működésbe helyezett rádióadóval várta őket.

- Hallottam a harci zajokat - mondta. Most beszéltem Baltazár atyával. Egy helikopter elindult kimenteni minket. Kawaki te bölcs és okos vagy! - el kell ismernem. Ezen a terepen csak egy ilyen akció vezethetett sikerre, amit te vezettél - azzal megveregette a bűvös vadász vállát. S ez is felért egy kisebb fajta csodával...

20.

- Minden jó, ha a vége jó - szokták mondani, de itt azért ezt mégsem merném megkockáztatni - jegyezze meg Bubuki Kawakinak, egy szép szál pálmafa alatt ülve, miközben japán szakét iszogattak.

- Hát, ami azt illeti, ez a lötty tényleg rossz lenni! - jegyezte meg az újabban már bölcsnek is titulált bűvös vadász. - De mi a csudának inni mi ilyen vacak löre, amikor Kawakinak lenni igazi mesés, szájban erjesztett majomteje is, aminél nem lenni finomabb ital az egész világon!

Bubuki elismerően bólogatott, végül is nem sérthette meg újdonsült barátját, Kawakit, de azért amikor a szájban erjesztett majomtej koktél megjelent a lelki szemei előtt, úgy döntött, inkább marad a szakénál...

Amúgy jól érezték magukat, hiszen Nairobiban voltak, békében - bár egyáltalán nem nyugalomban, s egyáltalán nem veszélyek nélkül -, hiszen Gerd és Mememe esküvőjét ülték, a misszió épületében (és kertjében), ahová még a japán nagykövet is ellátogatott személyesen (jó pár üvegnyi szaké kíséretében), tehát az állapotok egyáltalán nem voltak veszély nélkül valók, különösen, ami a delírium és a gyomorrontás küszöbön álló támadásait illette...

A dzsungelláz, és az azt követő események szép lassan világhírűvé tették a missziót és a narungurui kórházat, azaz most már *gyógyító és kutató komplexumot*, és a jó nevű cégek, s a jó nevű országok képviselői egymásnak adták a kilincset, hogy a misszió vezetői elé juthassanak, hogy felajánlják egyedül értékesnek mondott támogatásukat. A misszió vezetői pedig úgy vélték, ami jó Narunguru és a széles környezete népének, az jó a misszióknak is, így sietve elfogadták a felajánlásokat, s bizony sikerült is szédületes perspektívákat nyitni az intézmény elé. (Ami azért tudjuk, nem egészen azonos a megvalósulással... de az már egy egészen más történet...)

A sok öröm és siker mellett azonban ott voltak az áldozatok, a dzsungelláz szegény - sokszor névtelen áldozatai, s a *hősök, akik életüket áldozták másokért. Lopez doktor, Rogers doktor, L'Fage százados és a többiek*, mind mind igazi hősök voltak.

Aztán, hogy az örömbe-bánatba *egy kis beteljesült szerelem* is vegyüljön, mindenki meglepedésére egybekeltek a közkedvelt ifjak: Mememe, a gyönyörű kikuju közgazdász lány, akit kineveztek Baltazár atya helyére az új, és igen komoly szakismereteket igénylő kórház gazdasági vezetőjének, és Gerd, a brüsszeli flamand orvostanhallgató, aki bár nem tudta befejezni tanulmányait, mégis ősz, öreg orvosokat megszegyenítő teljesítménnyel, egyenrangú társsá nőtte ki magát a hős orvosok mellett, s nem is volt kétséges, hogy tanulmányait most már eredménnyel befejezi, de már a Nairobi-i egyetemen, hogy aztán szintén fényes beosztás várjon majd rá, itt Afrikában. Mindenesetre Gerd azt az ígéretét teljesítette, hogy az édesatyja által elvesztett vagyont részben visszaszerzi... Azzal pedig, hogy ilyen gyönyörű és okos feleséget „hozott a házhoz”, az idősebb Winter szerint - még túl is teljesítette!

Kawaki és Bubuki - továbbra is szakét nyalogatva, s e szakétól megváltozott hangulatban - végül is így összegezték a dzsungellázzal fémjelzett eseményeket:

- *Sok borzalom lehetséges, de nincs annál borzalmasabb, mint amikor egy afrikai esküvőn elfogy a pálmabor, s mindenféle Nagy Vízen túli löttyöket kénytelen kóstolgatni az ember...*

(Soha nincs) VÉGE... (?)

DE IGEN!

MOST! Vége...

(De lehet, hogy folytatása mégis következik... Kérdezzék meg a Kawaki-Bubuki párost, ők egészen biztosan tudják!)

-&-